

John D. MacDonald

Šarlatová lest

GABI a ODDYCH, Český Těšín, 1995

John D. Mac Donald
Tři případy a Travis McGee
Přeložili
Šarlatová lest – *The Scarlet Ruse*
Nikola Čapla a Ivan Sec

© John D. MacDonald, 1973

© John D. MacDonald, 1978

© John D. MacDonald, 1971

© Vydalo GÁBI a ODDYCH, 1995

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r.o.,
Český Těšín, Střelniční 54
Doporučená cena nakladatelem 109 Kč včetně DPH

ISBN 80-85767-95-3

1. KAPITOLA

Po sedmi letech hašteření a povyku obecní starší prokletého města Fort Lauderdale, v horkém úterý ke konci srpna, sprovodili ze světa jeden životní styl a mne připravili o domov.

„Stálé bydlení na palubě veškerých plavidel se na území města zakazuje!“

Toto nařízení zahrnovalo všechno a všechny, od alabamského Tygra, na jehož luxusním Bama Gal byla trvale zvaná společnost k nejdelšímu plovoucímu večírku na světě, celou trasu dolů po starý ponton, připoutaný kotevním řetězem, bezpečný ve stojaté vodě manglových stromů.

Nařízení zahrnovalo Meyera, chlupatého ekonoma, žijícího pohodlně na menší motorové jachtě *John Mayard Keynes*, mírně ponořené pod tíhou knih a časopisů o financích v pěti jazycích a šachových textů v sedmi.

Nařízení zahrnovalo mne a můj majestátní a solidní, starý přepychový hausbót *Srdcovou sedmu*. Tento edikt mne vyvedl z rovnováhy. Netušil jsem, že jsem pevně spjat s určitým prostředím a odchod z něj se stane traumatickým.

„Travis McGee přece nepropadá věcem nebo místům,“ řekl jsem si.

Ale bože, prožil jsem tu zlaté časy, tolik smíchu a rozjařených děvčat. Východ měsíce a silné deště. Rychlé ryby a rozlehlé pláže. Sladké slzy a proklaté hodně štěstí.

Možná mne šířala stará pověra o štěstí. Velmi velmi dávno jsem ve tmě stoupl na oblý kámen a těžce jsem upadl. V tom okamžiku se nade mnou žlutě rozzářila palba z automatické zbraně. Kulky svištěly místy, kde jsem ještě před chvílí stál já, sto devadesát tři centimetrů vysoký a zranitelný. Z pádu jsem si odnesl dva suvenýry – odřený loket a oblý kámen. Tento čtvrtkilový kámen jsem měl i v době, kdy se loket už zahojil. Uschoval jsem jej v boční kapse keprových kalhot. Pak, aby generálové zmírnili tlak na naše lidi, kteří se ukryli ve špatném zákopu, postupovaly dva prapory žabími kroky nocí před námi.

Náš pilot si nevšímal pozorností, kterých se mu dostávalo od nepřítele, a udržoval vysokou rychlost letu a shazoval naši skupinu. Držel jsem se na konci otevíracího lana padáku, když vtom jsem ucítil tak ostrou bolest v kotníku, že jsem si myslel, že si zasloužím další vyznamenání Purple Heart. Táhl jsem plachtu, přistál na jílovité břídlíci, šetřil jsem pravou nohu, převalil se na záda, rozeplnul přezku, sundal pušku a naslouchal tichu noci, než jsem ucítil kotník. Bota byla roztržená a vlhká. Bolest ustupovala. Postrádal jsem oblý kámen. Když se padák otevřel, kámen rozpáral stehy v kapse, proletěl nohavicí a klepnul mne do kotníku. Pociťoval jsem velkou úzkost.

„Ztratil jsem kámen. Ztratil jsem štěstí. Nějaký bastard na mne právě míří.“

Později jsem si uvědomil, že jsem udělal pár špatných kroků během pěti dní, než nás všechny stáhli zpět.

Teď jsem měl stejný pocit. Tolikrát jsem se s rozedněním vyšplhal na sluneční palubu, díval se na svůj svět z výhodného postavení kotviště F-18 a věděl jsem, kdo jsem. Pravda, to velké panoráma nebe se lety zmenšilo invazí výškových budov. Ale byl to domov. Mnohdy jsem *Sedmu* odvezl, a zase ji přitáhl, vrzající a naříkající, bezpečně k molu. Bezpečnou mezi svými druhy a mými lidmi. Asi nás všech dohromady nebylo dost.

Městští zmocněnci udělali průzkum a zjistili, že v rámci města žije na lodích tisíc šest set lidí – což v městě jako je Lauderdale znamená u voleb žádnou sílu. A lidé bydlící na lodích by pravděpodobně stejně netáhli za jeden provaz. Všichni jsme si namlouvali, že nařízení neprojde, ale prošlo jednohlasně.

Tak se celý den ve středu tvořily malé skupinky, pohybovaly se kolem, rozpadaly se a na palubách plavidel v přístavišti Bahia se zase dávaly dohromady.

Meyer přednášel rozhořčenému posluchačstvu, stojícímu na dolní palubě *Bama Gal*, mezi kruhem krásných mladých dam, dlouhými doušky pil Dos Equis a bryndal pěnu na svou černou chlupatou hrud'.

„Říkají, že jsme způsobili nárůst hustoty osídlení. Zamysleme se nad tímto obviněním. Před deseti lety žilo snad tisíc z nás na palubách motorových jachet a hausbótů. Teď k nám přibýlo dalších šest

set. Během těch deseti let, dámy a pánové, kolik tak zvaných živých jednotek se objevilo v této oblasti? Výškové domy, městské domy, oblastní domy, mobilní domovy? Byly vybudovány, dovezeny, sestaveny a obydleny bez myšlenky či zřetele na nutnou dodávku vody, čištění odpadních vod, školy, cesty, policii a požární ochranu. Všechny služby jsou nedostačující.“

„A tak přibýlo padesát tisíc dalších lidí na pobřeží, co?“ řekla Geuldine, majitelka *Brownsticku*.

„Říkají, že jsme způsobili problémy s čištěním odpadních vod,“ zaintonoval Meyer. „Nepochybně existuje pár lidí, žijících na palubě, kteří jsou hloupí a špinaví a vyprazdňují splašky do odlivového proudu. Ale většina z nás na lodích máme na splašky nádoby, používáme pobřežní příslušenství, chceme čistou vodu, protože na ní žijeme. Tisíce a tisíce lodí, jachet a hausbótů se krátkodobě zastaví v oblasti přístavu, nakoupí železářské námořní potřeby v hodnotě stovek milionů, platí vysoké poplatky za prostor v docích a utrácí na pobřeží hodně venkovských peněz. Všichni dobře víme a všichni vidíme, že to jsou přechodně pobývající plavidla, která způsobují problémy s odpadní vodou. Nežijí tady. Nacházejí nejsnazší východiska. Houby jim na tom záleží. Ale odsouhlasí městští zmocněnci zákon, zakazující pobyt přechodně zakotvených lodí? Nikdy! A jsou to právě tyto lodě, které udržují tento roh Floridy nezdravý, moji přátelé. Vyrazíme na radnici. Přijdou na to, že se mýlí.“ Byl odměněn potleskem.

Ale Johnny Dov uvedl celou tu věc do perspektivy. Odkášlal si, odplivl, odvrátil se od mantinelu a řekl:

„*Ad valorem*, proklatě!“

„Mluv americky,“ ozvala se jedna z Tygrových playgirls.

„Nenávidí nás ti naši byrokrati. Víte, jak vydělávají peníze? Na zákonech, na nemovitostech a prodejem pozemků a domů. *Ad valorem*. Z nás nemají ani šesták. Projíždějí kolem nás a vidí svobodné lidi, kteří je ani v nejmenším nepotřebují, a to je zžírá. Měli bychom mít ohraničený pozemek, zahradní křoví silnice a půjčky na zvelební. Žárlí. Všichni jsou tlačeni ke zdi spoustou blbostí, které nechtějí, ale neumí se jich zbavit. A tu jsme my. Snadný cíl. Navždycky nás vyženu z města a nebudou se muset na nás dívat nebo na nás mys-

let. Dají nám nálepku parazitů. Toto nevyhrajeme, Meyere. Je nás hodně a zanecháváme splašky. Jsme snadný terč. Uklidí se město, zbaví se veteše. *Ad valorem*.“ Znovu odplivl, vysoko a daleko, těžkým krokem přešel palubu dolů na přístavní můstek a pryč do oslňujícího jasu poledne.

Meyer souhlasně přikyvoval. Mumlal si: „Konec jedné epochy.“

Šli jsme spolu zpět k *Sedmě*. Vyšli jsme na palubu, posadili se v salónu, mračili se a vzdychali.

Meyer řekl: „Setkal jsem se s Irvem. Řekl, že něco vymyslí.“

„Vždycky se dá něco vymyslet. Jistě. Jestli chce někdo žít na palubě loď, musí se na něco přijít. Pokud si může dovolit za to zaplatit. Člověk by si mohl koupit byt v té obrovské hnusné škatuli a uvést ho jako svou platnou adresu k doručování zásilek, bydlet v něm jednu noc v měsíci a všechny ostatní prožít na palubě. Ale dá se vymyslet něco pro všechny, kterých se dotýká nový zákon?“

„Sotva.“

„Pak už to nemůže být totéž, příteli. A chceme se něčeho takového zúčastnit, i když bychom si mohli dovolit byt i platit si místo v docích?“

„Už zase nemáš peníze?“

„Nedívej se tak na mne.“

„Nezacházíš s penězi jako s konfetami? Nebo z nich skládáš zelená letadélka?“

„Beru šestiměsíční důchodovou dávku, kamaráde.“

Zářil.

„Víš, že vypadáš odpočatě? V dobrém stavu. V tomto měsíci jsi na tom líp a líp, že?“

„Chystám se do práce. Přece jsem se ti o tom zmínil.“

„Ano, jistě, jistě, pamatuji si. Tehdy jsem se tě ptal, jestli bys pomohl starému, drahému příteli, a ty jsi odpověděl: ‚Děkuji, nechci.‘“

„Meyere, proklatě, já –“

„Respektuji tvá rozhodnutí. Jen nevím, co se stane Feddermanovi. Je to zlé.“

Zíral jsem na něj se shovívavou podrážděností. Před týdnem se mi snažil vysvětlit neobyčejný problém Hirshe Feddermana a já jsem mu odvětil, že to je oblast, o které naprosto nic nevím.

Meyer řekl: „Máme třicet dní, než se budeme muset uklidit s lodí i věcmi. Myslel jsem si, že to je vhodná doba, ve které by ses tím mohl zabývat, a navíc jsem Hirshovi řekl, že znám někoho, kdo by snad našel východisko.“

„Nepředešel jsi trochu sám sebe?“

Vzdychl. „Musím mu to vynahradit. Zkusím, co dokážu.“

„Přestaň mnou manipulovat.“

„O čem mluvíš?“

„Zhluboka se nadechni a řekni to. Jestli to je to, co chceš, zhluboka se nadechni a řekni to.“

„Co mám říct?“

„Zkus hádat.“

„No... Trávise, šel bys, prosím, se mnou do Miami vyslechnout mě i starého přítele Hirshe Feddermana a pak se rozhodl, jestli převzmeš tuto záchrannou práci?“

„Protože mne tak hezky žádáš, ano.“

„Ale proč jsi předtím řekl ‚ne‘?“

„Připravoval jsem se na něco jiného.“

„A to ztroskotalo?“

„To bylo včera. Dneska možná Feddermana potřebuji.“

„Je z něj nervózní troska. Cítí, že na něj spadne střecha. Jestli ti to vyhovuje, co kdybychom to uskutečnili dnes odpoledne? Můžu mu zatelefonovat?“

2. KAPITOLA

Fedderman nás požádal, abychom přijeli po čtvrt na šest, až budou jeho dvě spolupracovnice pryč. Zaparkoval jsem svou Miss Agnes, malého stejšna rolls-roys, na parkoviště dva bloky od obchodu. Nacházel se v Miami, třicet bloků od zátoky Biscayne, a byl to třetí vchod od rohu Jihovýchodní Jedenácté ulice.

Obchod měl zaprášený výklad s ocelovými mřížemi. Ze zlaté desky na skle odpadával ozdobný nápis „*Společnost Fedderman, známky a mince*“. Pod tím bylo vytištěno „*Vzácné!*“.

Meyer vzal za kliku, ale dveře byly zamčené. Zaklepal a mžoural do tmavé místnosti.

„Už jde,“ řekl.

Slyšel jsem zvuk zámku a rachot řetězu, pak se otevřely dveře a na nás se usmíval Fedderman. Byl drobné postavy, pohyblivý a usměvavý. Řadu bílých vlasů lemovala pleš, obličej měl snědý a vrásčitý. Na sobě měl novotou vonící bílou košili a lososově růžové kalhoty.

Meyer nás představil. Fedderman se usmíval a potřásl nám pravicí oběma rukama. Zavřel dveře, zamknul a vedl nás podél matných vitrínků do malé kanceláře vzadu. Tam i v úzkém skladu za kanceláří byl fluoreskující jas.

Fedderman se posadil za stůl, usmál se a vzdychl.

„Jak se mám cítit,“ zeptal se, „když nevím, jestli se dá něco dělat? Celá ta záležitost je neskutečná, věřte mi. Nemělo se to stát, ale stalo se to. Od okamžiku, kdy jsem to zjistil, nejím, nespím a nevydržím sedět ani stát. Pane McGee, ať už to dopadne jakkoli, jsem rád, že vás Meyer přivedl, abyste si vyslechl tu bláznivou historku.“

Přerušil jsem ho. „Pane Feddermane, mou profesí je znovu získávat hodnotné předměty, které se ztratily a nedají se žádným jiným způsobem najít. Pokud se vám rozhodnu pomoci, budu riskovat svůj čas a výlohy. Jestli se mi podaří najít zpět všechno nebo část toho, co jste ztratil, odečteme moje výdaje a zbytek si rozdělíme napůl.“

Přikývl a vypadal zamyšleně. „Asi to není úplně vhodné, protože to, co se ztratilo, mi nepatří. Ale rozumím. Rád bych vám to teď vyprávěl.“

„Postupujte, prosím, hezky pomalu, protože o známkách a mincích vůbec nic nevím.“

Usmál se. „Připravím vám léčbu šokem.“

Sundal z police projektor se zabudovanou promítací stěnou, položil ho na stůl a zapojil do sítě. Otevřel zásuvku u stolu, vytáhl kovovou skříňku s diapozitivy a zasunul do projektoru. Zhasl světlo a promítl první diapozitiv na matové sklo prosvětlovací plochy velikosti třicet krát čtyřicet centimetrů.

Promítací plochu zaplnil blok čtyř známek. Byly tmavomodré a zobrazovaly starý portrét Georga Washingtona. Hodnota byla devadesát centů.

„Známky byly vytištěny v roce 1875,“ řekl Fedderman. „Je možné, že je to nejdokonalejší blok čtyř známek a jeden z mála známých. Perfektní stav, jasná tmavá sytá barva, plné původní lepidlo. V katalogu se uvádí hodnota přes dvanáct tisíc dolarů, ale v dražbě by byla cena o několik tisíc vyšší.“

Cvaknutí. Další diapozitiv byla dvojice známek pod sebou. Čtyřcentová. Modrá. Zobrazovala tři staré lodě pod plachtovým a byla opatřena nápisem „*Kolumbova flotila*“.

„Jediný známý exemplář obdélníkové dvojice na výšku s vadou v barvě. Jenom jeden aršík byl vytištěn modře místo ultramarínově. V ultramarínové by měla dvojice hodnotu ...pěťadvacet dolarů. Tuto dvojici uvádí katalog v ceně devět tisíc tři sta dolarů a prodej v dražbě by přinesl patnáct tisíc dolarů. Horní snímek má jeden poškozený zoubek a mírně porušené lepidlo. Spodní známka nebyla nikdy připevněna růžkem. Jsou jedinečné. Bez nejmenšího kazu.“

Cvak. Cvak. Cvak. Dvojice neuměle nakreslených medvědů s emblémem, nahoře je vytištěno „Saint Louis“ a na spodní části známky „pošta“. Blok šesti hnědých, nedotaženě vypadajících pětcentových známek zobrazuje Bena Franklina. Chyběla řada malých dírek. Další čtyřiadvaceti centová známka červené a modré barvy znázorňovala staré letadlo, dvojplošník. A tucet dalších, u kterých Fedderman hovořil o vysokých sumách.

Dokončil promítání a znovu rozsvítil jasné stropní světlo. A sjel do rozpadajícího se otočného křesla.

„To byl rychlokurs, pane McGee. Ukázal jsem vám devatenáct kusů známek. Kупoval jsem je pro klienta během posledních patnácti let. Mám nakoupit za dalších dvacet tisíc dolarů. Hledám ten správný exemplář. Klasiku. Něco prvotřídního.“

„Proč je chce?“ zeptal jsem se.

Feddermanův úsměv byl nepatrný a smutný. „Kolik do nich vložil za těch patnáct let? Sto osmdesát pět tisíc dolarů. Plus můj honorář. Kolik si účtuji za čas, rady, znalosti, zkušenosti a kontakty? Deset procent. Tak můžeme říci, že má 203 500 dolarů v legračních malých papírcích. Kdybych uskutečnil dva telefonní hovory, možná by stačil jenom jeden, mohl bych mu dát tři sta padesát tisíc. Nebo kdybych trávil rok likvidací a uváděním na správné aukce, vyjednáváním procenta z aukcí, mohl bych si přijít na půl milionu.“

Meyer řekl: „Když se naruší kupní síla oběživa, Traviši, veškeré jedinečné známky v omezeném počtu jdou s cenou nahoru. Pozemky na nábřeží. Vzácné knihy a obrazy. Cenné kusy stříbra. Vzácné poštovní známky.“

„Klasické poštovní známky,“ řekl Fedderman, „mají nepochybně výhodu před ostatními věcmi. Přenosnost. Jedna malá obálka s výstuží, která zabráni ohybu, s prokládacími archy z pergamenu pro nepoužité známky, a můžete přenášet půl milionu dolarů. Klasické známky můžete prodat za hotovost ve všech hlavních městech na světě bez dotazů. No, nějaké otázky se vyskytnou, protože všichni ti veteráni jako já známe historii, v jakých sbírkách se kdy známky nacházely – Hines, West, Brookman, Weil. Víme, kdy měnily majitele a za kolik. Pro každou známku můžete získat atest spolku filatelistů. Nevýhodou je křehkost. Musí být perfektní. Malé škrábnutí, zmačkání, rýha, záhyb – a puká vám srdce, o kolik se hodnota sníží. Nesmí se na ně sáhnout holými prsty. Používají se pinzety. Uschovávají se v bezpečnostní schránce.“

Meyer vybídl Hirshe, aby mi vyprávěl, jak pracuje. Bylo to fascinující, velmi zajímavé a jednoduché. On a kterýkoliv klient si vyvednou uzamykatelnou skříňku proti podpisu obou, vyžadující tedy přítomnost obou stran před otevřením. Používal *First Atlantic Bank and Trust Company*, První atlantickou banku a pojišťovací společnost, čtyři bloky od jeho obchodu. Jakmile se domluví na akvizici, on

a klient jdou do banky a uloží ji do schránky. Důvod mi byl zřejmý, jakmile mi to Fedderman vysvětlil. Uskutečňoval formální smlouvu s každým klientem. Když klient smlouvu zrušil, Hirsh Fedderman mu vyplatil sumu rovnající se celé investici, plus pět procent ročně z celého kapitálového obnosu. Nebo, pokud si to klient žádal, mohl převzít celou sbírku sám, přičemž se smlouva stala neplatnou.

„Dělá se to tak pro jejich pocit jistoty,“ řekl Fedderman. „Neznají mne. Nevědí, jestli jsou známky pravé, nebo falzifikáty. Tuto praxi jsem zahájil už dávno. Nikdy jsem neprodal nic jinak, než jak to bylo uvedeno ve smlouvě. No, něco jsem přece prodal jinak. Bylo to před šesti lety. Měl jsem v tom padesát tisíc dolarů. Spojil jsem se s vykonavatelem závěti, celou sbírku jsme vydrazili v dražební galerii Roberta Siegela a šťastná vdova obdržela sto padesát tisíc dolarů.“

„Takové sumy se získají tak snadno?“ zeptal jsem se.

Fedderman na mne pohlédl s laskavým opovržením. „Pane McGee, každý rok projde dražbou na celém světě možná dvacet pět milionů, možná padesát milionů dolarů. Možná i víc. Kdo ví? Ve srovnání s burzou jde o drobné. Kdyby to zboží bylo použitelné, dražby známek by byly dvojnásobné. Trojnásobné. Protože bystří lidé vědí, co se stalo s klasickým zbožím během čtyřiceti let inflace. Koupí všechno, co mohou. Ukládají peníze do švýcarských bank, a přesto se jejich hodnota do příštího roku o pět procent sníží. Stejně peníze, uložené do vzácné známky, jejich hodnotu o pět procent zvýší, protože hodnota peněz se snížila a poptávka dodá další procenta. A tak ve skutečných vzácnostech tyto ceny činí zvýšení o patnáct až dvacet procent ročně.“

„Kolik máte klientů?“

„Jen šest. Tohoto a pět dalších. To je průměr. Někdy jich je deset, jindy tři.“

„Kolik investujete ročně?“

Pokrčil rameny. „Vloni přes pět set tisíc.“

„Kde hledáte ty vzácné známky, do kterých investujete?“

„Existují obchodníci po celé zemi a vědí, že kupují ty nejlepší exempláře ve Spojených státech, Británii a britských koloniích. Takové znám nejlepe. Řekněme, že obchodník dostane šanci nabídnout pozůstalost. Obsahuje nějaké klasické známky, se kterými je příliš

drahá. Zatelefonuje mi a řekne: „Hirshi, mám tu sbírku z roku 1869, celou s námětem slavných obrazů, jednotlivé použité a nepoužité, s přetiskem a bez přetisku. S dvojitým přetiskem a dokonce i s trojitým. Na jednotlivých i párech mám solidní razítka a mám taky nějaké bloky čtyř. Některé jsou pozoruhodné, některé skvostné, některé průměrné.“ Může se podařit doplnění u Comeskyho v New Yorku nebo u Tippeta v Sarasotě. Já tam zaletím a zjistím, co mohu použít, třeba dodám něco já, aby mohl nabídnout celou sbírku, já si vezmu ty z roku 1869 a on si nechá ostatní. Nebo dostanu echo, co se objeví na dražbě, a nakoupím, než vytisknou katalog. Nebo nějakého sběratele přestane část jeho sbírky bavit a obrátí se na mne. Nebo obchodník potřebuje peníze v hotovosti a prodá známky, které léta schovával a sledoval, jak jejich cena roste.

Jednám čestně. Nepodvádím. Před třemi lety mi chtěl jeden sběratel prodat rané Bermudy. Měl nějaké falzifikáty orazítkovaných známek s Hamiltonem a sv. Jiřím. Stály osmnáct a dvacet tisíc a vypadaly, jako by je ve sklepe vytisklo hloupé dítě. Ano, falzifikáty existují. Přidal k tomu kolem patnácti falzifikátů, které lety nashromáždil. Posoudil jsem je a prošel si je. Jedna známka mne mátlá. Podle katalogu Stanleaye Gibbonse pocházela z roku 1850. Podpis W. B. Perota nebyl správně vystředován. Lišil se od originálu. Víte, co chci říct? Ostatní bylo jednoduše dokonalé. Mohl být ten falšovatel tak hloupý? Ne s několika tisíci dolary v sázce. Dobře, možná byl Perot nemocný nebo mimo město, nebo měl ten den něco s rukou. Trvalo to šest měsíců, ale obdržel jsem důkaz pravosti Královské filatelistické společnosti. Sběrateli jsem odeslal šek na devět tisíc dolarů, což byla nejlepší nabídka, jakou jsem v té době mohl dostat. Dal jsem známku na klientův investiční účet. Nevěřili byste, jakou jsem tím získal reklamu.“

Mně se celá záležitost zdála neskutečná. Tvrdil, že v loňském roce vydělal padesát tisíc jako zprostředkovatel pro investiční účty. Přitom prodléval v takové úzké boční uličce.

„Vidím vám, pane McGee, váš problém na obličejích. Myslíte si, že celá ta hra se známkami je jako s obaly žvýkaček, možná s baseballovými vstupenkami, které se dají vyhandlovat tři vaše za jednu

moji. Nezdá se vám to hodně dospělých lidí, že? Dovolte, abych vám ukázal, jak dospělé to umí být, ano?“

Otevřel starý litinový sejf, vytáhl malou zásuvku s kartotékou a několik obálek z průsvitného papíru. Malou pinzetou s plochými špičkami vytáhl dvě známky a položil je přede mne.

„Podívejte se tady na ty dvě známky přes zvětšovací sklo. Jsou to pětidolarové nepoužité známky kolumbijské expozice z roku 1893. Černý tisk. Profil Kolumba. Katalog 700. Taková známka by měla maloobchodní cenu každá tisíc. Kvalitní. Perfektní středování. Není roztržená nebo ohnutá. Nemá krátkou perforaci. Perforace neschází. Pěkný čistý tisk, ostrý a jasný, nevybledlý. Vypadají zcela nové. Ano? Teď je otočím. Dívejte se. Vidíte? Plně původní lepidlo na každé. Nikdo je ještě neopatřil růžkem, ani nedal do alba. Dokonalé? Díváte se na dva tisíce dolarů maloobchodní ceny? Omyl! Tato má hodnotu tisíc dolarů. Tato je šmejda. Ukáži vám to.“

Vytáhl lampičku na šňůře s revolverovou rukojetí a zhasl stropní světlo. Byla téměř tma.

„Černé světlo,“ řekl. „Podívejte se na známku.“

Svítily dvě nepravidelné oválné plošky. Jedna velikosti měsíční fazole, druhá zrnka rýže.

Fedderman znovu rozsvítil. „Dovolte, abych vám řekl, jaká je pravděpodobná historie tohoto braku. Tak v roce 1893 navštívil asi nějaký strýček výstavu a vrátil se s pěkným dárkem – všemi známkami a albem jako suvenýrem. Dítě tuto známku olízne, jako by ji chtělo nalepit na obálku, a vlepí ji s ostatními do alba. Tato snad měla jednu rovnou hranu na kraji archu, když se tiskl. Pak asi v tom albu trávila třicet nebo čtyřicet let. Pak se ji konečně někdo pokusí odlepit namočením. Je to obtížné, když lepidlo zaschlo. Nepodaří se ji odlepit celou. Část známky zůstane na papíru alba. Na známce to zanechá místo zvané *THIN*. Pěkně centrovaná známka jako tato bez lepidla se dvěma *THINS* a rovným okrajem, jinak známce nic neschází, má maloobchodní cenu sto padesát, sto dvacet pět, asi devadesát doláčů velkoobchodní ceny. Minulý nebo předminulý rok někdo koupí tento šmejda s jinými šmejdy vysoké hodnoty. Vezme je do Německa. Někde v západním Německu pracuje absolutní génius. Vymyslel si jakousi látku, kterou vyplňuje *THINS*. Lepidlo získá z

Kolumbie. Položí je perfektně, nepřesahují mezi zoubky. A rovné okraje naperforuje jako anděl.

Říkám vám, dříve, někdy kolem první světové války, byl Sam Singer v této zemi doktorem známek. Pak existoval jeden muž v Paříži, jmenoval se Zareski, který byl docela dobrý, obzvláště v padělánní razítek. Ale ten Němec je dosud jednička. Velmi nebezpečný. Ukážu vám, proč stojím za těch deset procent, které dostávám za zprostředkování investic.“

Náhle mu poklesla nálada a vzdychl. „Ano, Hirsh Fedderman je skutečně ostrílený. Jestli si myslíte, že vás nikdo nemůže oklamat, pak vás určitě někdo napálí.“

„Řekněte Travisovi, co se stalo,“ vybídl ho Meyer.

Chvilí trvalo, než se dal Fedderman dohromady.

„Před osmnácti měsíci – nebo ještě trochu dříve – mi zatelefonoval muž, který se jmenuje Frank Sprenger. Chtěl se mnou mluvit o investicích do známek. Říkal, že o mně slyšel od jistého pána. Znal jsem to jméno. Prominete mi – nerad uvádím jména. Je to důvěrný vztah. Tak jedu do Beach. Bydlí ve střešní nástavbě zvané *Pohled zvrchu na moře*.

Je odpoledne. Sešla se tam společnost – děvčata, smích, hlasitá hudba a tak dále. Sprenger mne vede dolů halou do ložnice a zavře dveře. Je vysoký, uvolněný a krásně opálený. Má hezký střih vlasů. Voní jako borovice. Neřekne mi, čím se živí. Možná je to přijímání hostů, obveselování hostů. S děvčaty, koňmi nebo importem marihuany. Co mi je taky do toho, s kým jednám? Jsem vážený obchodník. Dělá čistý byznys a platím daně. Vyprávím o prodeji. Pozorně poslouchá. Klade správné dotazy. Ukáží mu vzor smlouvy a podpisový vzor, kterým stvrzuji obchodní transakce, a katalog, který dostane, když si to bude přát. Říká, že mi dá vědět. Konečně mi dává kladnou odpověď. Setkáme se v bance a najmeme si bezpečnostní schránku, podepíšeme smlouvu a necháme ji ověřit notářem. Sdělí mi, že nemůže říct, kolik a jak často, ale bude to obvykle v hotovosti, a zda je to tak O. K. Říkám mu ‚O. K.‘ Dá mi na místě čtyřicet tisíc na ruku ve velké obálce a já uložím peníze na můj podnikatelský účet. Kdo

by taky chtěl s takovými penězi brouzdat po ulicích? Přišel se dvěma muži, kteří ho čekali v autě. Já jsem byl sám.

Známky, které jsem vám ukazoval, nepatří Sprengerovi. On nechtěl žádné známé, žádný zvláštní exemplář, který by obchodníci rozeznali pouhým pohledem. Řekl jsem, že pak to bude znamenat větší počet. Souhlasil, že můžou být i méně hodnotné.“

„Měl něco na mysli, když vám přednesl svou žádost?“ zeptal jsem se Feddermana. „Co tím myslíte?“

„Plánoval investovat peníze po nepředvídatelných částkách do zboží, které se nedalo vystopovat. Musel jste z toho něco o něm usoudit.“

„Usoudit? Člověk může tušit. Ale co mi na tom záleží? Já musím prokázat předání peněz stvrzenkou a depozitním záznamem. Mohu prokázat, kam jsem peníze převedl, a svůj zisk z procent pro své daně. Předpokládejme, že to nejsou jeho peníze. Vezměme si, že se chystá na útěk. Kdykoliv si bude přát, můžeme se setkat v bance, vrátí mi podepsanou smlouvu a odnese si domů známky.“

„Do čeho jste investoval?“

„Do bezvadných bloků čtyř známek bez čísla na archu. Mají vysokou hodnotu. Kolumbijské, Trans-Mississippské, Zeppeliny. Některé větší bloky, jako například krásný zásobník devíti dvoudolarových Trans-Mississippských, nepoužitý, který mě stál šest tisíc pět set. Kanadské výroční s vysokou hodnotou. Jednotlivé starší, pokud byly perfektní, použité i nepoužité, třeba neorazítkované Kanady, čísla 1, 2, 5, 7, 9 a 13. Hodnota dvanáct tisíc pět set.“ Naklonil se ke mně. „Je to nejcennější zboží, pane McGee, když vezmete v úvahu váhu, objem a skladnost, jaké svět zná. Před několika lety koupili bratři Ray a Roger Weilovi na dražbě havajskou známku za čtyřicet tisíc. Velice tenký aršík. Jeden novinář, myslím z New Orleansu, zjistil, že libra takových by přišla na půl bilionu dolarů.“

„To mi imponuje.“

„Taková se nenajde na žvýkačce.“

„Říkám, že mi to imponuje, pane Feddermane.“

„Říkejte mi Hirshi, prosím.“

„Hirshi, rád bych si vyslechl, co se stalo. Byl jste okraden?“

„Pamatujete si na ty rané Kanady? Jak jsem k nim přišel. V Jacksonvillu žil jeden člověk –“

„Hirshi!“

„Dobře. Promiňte. Byly zaměněny.“

„Co tím míníte?“

„Míním, co říkám. Sprenger se mnou uzavřel spoustu obchodů. *Hodně!* Musel jsem opravdu shánět, abych získal ty správné. Řekněme devatenáct měsíců. Známa ta čísla zpaměti. Tři sta devadesát pět tisíc. Navíc mých deset procent. Má v nich čtyři sta třicet čtyři tisíc pět set dolarů. Posílá peníze každých šest až osm týdnů. Právě teď mám k investici jeho tisíc devět set padesát dolarů. Nikdy to nevyjde tak přesně, rozumíte?“

„Říkáte, že byly vyměněny?“

„Dovolte, něco vám ukážu,“ řekl. Vstal a rychle odběhl z kanceláře do skladu. Během několika minut se vrátil a zavřel za sebou dveře. Položil přede mne tenké, pěkné album v černém vláknovitém pouzdru. Samotné album bylo chráněno modrou imitací kůže. Na stránkách byly průsvitné drážky a mezi stránkami aršíky firmy Mylar.

„Je zbrusu nové, vyrobené firmou Lighthouse v cizině. Sprenger má stejnou barvu i velikost. Dodával je po první investici. Tady na první straně v pravém dolním rohu je zlatem vytištěno *Frank. A. Sprenger*. Nechával si to udělat vedle v obchodě se zavazadly a kufry. Rozměr odpovídá střední velikosti bezpečnostní schránky. Postup je následující:

Koupím něco na Sprengerův účet. Mary Alice vede záznamy investičních účtů. Mary Alice McDermit. Je to velice bystrá žena, rozvedená, pracuje u mne skoro pět let. Předám jí známku, postará se o kapsičku nebo kapsičky pro upevnění poštovních známek, zaznamená cenu, uvedenou na faktuře, do hlavní účetní knihy a přenesení položku na Sprengerovu účetní stránku. Ona uloží známku do sejfu. Když si domluvíme se Sprengerem schůzku v bance, Mary Alice jde také. Bezpečnostní schránku odneseme do větší kabinky, kde je dost prostoru, abychom se všichni tři posadili ke stolu. Ukáží Sprengérovi, co jsem pro něho koupil, a zodpovím dotazy, pokud nějaké má.

Mary Alice uloží známky do alba. To pak dáme zpět do bezpečnostní schránky, zavoláme pracovníka banky, uložíme s ním schránku do seifu ve stěně a odejdeme.“

„Přichází sám?“

„Do banky ano. Obvykle na něho někdo čeká v autě.“

„A známky byly vyměněny?“

„Poslouchajte. Asi před dvěma měsíci, ve čtvrtek sedmého, jsme se měli setkat v jedenáct hodin dopoledne. Dostavili jsme se s Mary Alicí. Měl jsem nějaké Zeppeliny a rané koloniální, Barbados a Bermudy. Solidní investice s hodnotou třicet tři tisíc. Probíhalo to jako vždycky. Vešli jsme dovnitř. Ukázal jsem, co mám. Žádné dotazy. Mary Alice je ukládala do alba a nevěděla, jestli má ty Barbados uložit k dalším Barbados na předešlých stránkách. Obracela stránky, aby našla ty, které hledala. Podíval jsem se sám, a jak jsem vám řekl, Meyere, myslel jsem, že se mi zastavilo srdce. Mám oči jako orel. Na známky se dívám padesát let. Obchodník s diamanty taky rozezná dobrý kámen přes celý pokoj. Je to tak? Koupil jsem Sprengerovi prvotřídní zboží – a díval jsem se na brak. Není jisté, že by to Mary Alice poznala, a Sprenger za jeden rok určité ne. Na co jsem se díval? Špatná centricnost, odstíny, skvrny. Poškozené zoubky. Místo na dobré a bezvadné známky jsem se díval na nějaké rezervní k výměnám, pokud se tak vůbec daly nazvat. Na okamžik jsem měl pocit, že se se mnou točí celá místnost. Zachvátilo mne to tak, že se mi nedostávalo dechu, abych něco řekl. Pak se mi v hlavě začaly honit myšlenky a já jsem se vzpamatoval. Jakmile Mary Alice uložila nové známky, vzal jsem album, prolistoval je a říkal něco v tom smyslu, že Sprenger nebude nikdy své investice litovat. Je to horší, než jsem si myslel. Bloky byly sestaveny z jednotlivých známek. Opravené, poškrábané, poskvrněné. Když nepočítám, co Mary Alice právě uložila, nakoupil jsem v hodnotě tři sta šedesát dva tisíce dolarů standardní klasiky. Většinou dokonalé kvality. Podle katalogu by šlo o cenu asi tři sta dvacet pět tisíc. Díval jsem se na pětinu, šestinu, možná jednu desetinu katalogových cen. Přinejlepším šedesát pět tisíc. Jaksi jsem ještě našel sílu odejít odtamtud po svých, ale od té doby nespím.“ Meyer řekl: „Hirsh se se mnou spojil.“

„Už jsme se dlouho neviděli,“ řekl Fedderman. „Co se to v dnešním světě děje? Staří přátelé se nesetkávají. Chtěl jsem se, Meyere, s vámi poradit. Využít vaše logické uvažování. Jsem tak rozrušen, že nevím, kolik je dvě a dvě.“

„Vyslechl jsem si ten příběh,“ řekl Meyer, „a začal jsem přemýšlet, jestli by mohl být Frank Sprenger tou dravou barracudou, která by ukradla svůj majetek a nechala Hirshe zaplatit ztrátu. Depozitní schránka je uložena v rušné bance. A tady Hirsh není nijak mimořádný typ. Také jeho podpis není komplikovaný ani vyumělkovaný. Sprenger věděl, jak Hirsh obvykle zdravil zaměstnance u pokladen a trezorů. Sprenger má inventář veškerých sbírek, do kterých investoval.“

Zeptal jsem se Hirshe, jestli je obtížné najít defektní duplikáty. Řekl, že u některých by to chvíli trvalo, u jiných ani ne. Bylo možné, že někdo nahromadil pro Sprengera stejné exempláře, pak šli spolu do banky, vyměnili dobré z alba za defektní. Někdo zdárně prošel, převlečen za Hirshe Feddermana.“

„Zamlouvá se ti tato domněnka?“ zeptal jsem se Meyera.

„O nic víc než tobě. Je to velice citlivá záležitost. Hirsh tam chodí často. Někdo může mít pochybnosti, šlápně ha tichý alarm a Frank Sprenger se dostane do pěkných nesnází. No, ale nestalo se.“

„Záznamy o použití sejfu?“ zeptal jsem se.

Fedderman souhlasně zazářil. „Mám pečlivé záznamy o každé návštěvě. Udělal jsem seznam, zašel jsem za přítelem panem Dobsonem a požádal ho, aby mi zjistil, jestli jsem byl v bance vícekrát, protože jsem si snad zapomněl nějakou návštěvu banky zaznamenat, a tím jsem si v inventáři udělal nějaký zmatek. Žádný další příchod do banky neměli uvedený.“

„Jakou máš další domněnku?“ zeptal jsem se Meyera.

„Hirsh běžně předává exempláře Mary Alici. Ona je zaknihuje a upevní do kapsiček. Co když došlo k výměně v tomto obchodě, známka za známku, než vůbec byly odvezeny do banky. Hirsh tuto verzi odmítl.“

„Ona ne. Věřte mi! Stejně ukazuji Sprengerovi nové exempláře osobně. Musel bych si všimnout, kdyby se z nich stal najednou šmejda. Mohla by snad uskutečnit takovou záměnu za přítomnosti nás

obou? Ne! Takové album má oboustranné listy. Pojme mnoho známek. Tady je inventární seznam. Když nevezmete v úvahu velmi známé kusy, je v albu sedm tisíc exemplářů. Ne, to je směšné – i kdyby to chtěla udělat, není to možné.“

„Ještě nějaký nápad?“ zeptal jsem se Meyera.

„Další pokus pak byl přemluvit tebe, aby ses na to podíval. Řekl jsi ne. Dnes jsi řekl ano.“

Obrátil jsem se na Feddermana. „Co se stane, když se Sprenger rozhodne požádat vás o peníze v hotovosti, jak to máte uvedeno ve smlouvě?“

„Ani to nevystavujte nahlas! Musel bych sehnat čtyři sta padesát tisíc. Kde? Můžu prodat své investice, vyprázdnit svůj bankovní účet a můžu si půjčit. Můžu zlikvidovat inventář. Asi bych si poradil. Za poškozené bych dostal něco od pojišťovny a splatil dluh. A skončil bych nahý jako v den, kdy jsem se narodil.“

„Co kdyby chtěl zrušit smlouvu a známky nebyly zaměněny?“

„To by nebyl takový problém. Nemáte zdání, jak hladové jsou aukce, když se jedná o prvotřídní zboží. Mohl bych si bezúročně půjčit sedmdesát pět procent předpokládané aukční ceny. To by dělalo skoro čtyři sta. Vyšel bych z toho dobře. Čím je investice starší, tím jsem na tom lépe, když klient zruší smlouvu. Jestliže to chce klient udělat, musím mu doporučit, že je výhodnější známky prodat na otevřeném trhu. Zařídil bych to pro něj bez provize. Je to součást smlouvy. Získal bych mu nejlepší cenu.“

„Kdy jste naposledy prolistoval album, Hirshi? Můžete vymezit den, kdy bylo ještě všechno v pořádku?“

„O to se můžu pokusit. Letos jsem se se Sprengerem setkal čtyřikrát. Bylo to v únoru, květnu, červenci a v září. V únoru, snad v listopadu minulý rok, jsem album prohlížel. Všechno se zdálo být v pořádku. Mohl to být i únor, opravdu si nejsem jistý.“

„Tak... nemohlo se to stát, ale stalo se.“

„Já... nevím, co já...“ Hlas se mu rozechvěl. Obličej se mu začal kroutit, ale ovládl se. Na okamžik jsem si uměl představit, jak vypadal jako malý chlapec.

„Budu přemýšlet a dám vám vědět,“ řekl jsem mu. Nebylo to to, co jsem chtěl říct, když jsem otevřel pusu. Meyer to poznal. Byl překvapen a potěšen.

3. KAPITOLA

Procházel jsem se s Meyerem za zlatého slunečního svitu večera, kdy se už snížil počet aut i smog dopravní špičky. Půl tuctem bloků jsme došli k malému baru ve starém hotelu. Starší místní byz-nysmeni stáli u baru, popíjeli drinky, tvářili se důležitě a hráli kostky s obrázky karet na poker. Na první pohled vypadali jako důležitá skupina, jako mocná struktura. Ale jakmile se oči přizpůsobily tmě po přechodu z horkého jasu venku, zdravá brunátnost se rázem změnila na popraskané žilky, límce měli ošumělé, ušmudlané a otřepené, obleky střížené ve staromódním stylu, doutníkový kouř laciný a drinky za levnější cenu koupené v době, kdy podávají levnější koktejly.

Hovořilo se o trhu a volbách. Možná, že to jednou za čas mělo smysl. Možná, že se zde setkávali, když ještě v oblasti pracovali, když ještě byli důležití a hotel svítil novotou. Teď, v době, kdy pobírali důchod, se tady v tuto denní dobu scházeli, nastrojení pro tuto událost, aby vychutnali pár šedesáticentových drinků a sdělili si, kdo zemřel a kdo umírá.

Přinesli jsme si drinky ke stolu u stěny, která byla vykachličkováná a měla znázorňovat podivný pomerančovník.

„Fedderman se dostal do pěkné bryndy. Za Sprengerovy peníze koupil brak a do vlastní kapsy shrábnul rozdíl,“ řekl jsem. „Přitom dobře ví, že přijde den zúčtování. Frank Sprenger vypadá na tvrdý oříšek a může to být zlý den. Jestliže se mu s naší pomocí podaří vypadat jako oběť, může si zachránit kůži.“

Meyer se usmál. „Na to jsem myslel. To nikam nevede. Nejen proto, že je čestný, o čemž jsem přesvědčen, ale proto, že je chytrý. Nakupuje pro staré zákazníky, se kterými má uzavřenou smlouvu. Berou jeho slovo za hodnověrné. Mohl by vsunout do sbírek brak bez postihu. Je dost chytrý na to, aby věděl, že nemá smysl si pohrávat s Franky Sprengery tohoto světa. Možná, že vůbec nemá smysl s takovými jednat. On vám ale logicky vysvětlí, že to, co dělá, je pozitivní práce. Je rád aktivní a Sprenger mu poskytuje hodně aktivity. Fedderman s radostí investuje velké peníze. S potěšením telefonuje od Londýna po Sydney a hovoří s přáteli u Stanleye Gibbonse.“

„Jak jste se poznali?“

„Před deseti lety jsem vynalezl ekonomický indikátor, který jsem nazval Hedgův index.

Týkal se uměleckých prací, starožitností, zlata, stříbra, mincí a vzácných známek. Zkoušel jsem to na vzorcích. Fedderman byl jedním z těch ochotných investovat. Byl absolutně upřímný. Nepoužíval triky, lži a nic nezveličoval. Když jsem odstranil veškeré nesrovnalosti, používal jsem index dva roky a pak jsem vydal dílčí zprávu. Existoval přímý, vzájemný vztah mezi mým názorem, inflací a předprodejem či nákupem, aby se zabránilo kursovním ztrátám, s tím, že tato aktivita se stala hlavním ukazatelem většího nárůstu ohlašovaných životních nákladů o asi devadesát dní. Zprávu vzala do ruky velká zvířata a vylepšila ji. Chtěl jsem vytvořit takové varování, nebo spíš výstrahu, jakou používají ve Francii. Když venkovani začínají kupovat a schovávat zlato, je jasné, že přijde bouře.“

„A přijde, velký proroku?“

„Co si myslíš, že tu stojíme uprostřed bouře bez pádla? No, každopádně od té doby, kdykoliv jsem byl v okolí, jsem se zastavil u Hirshe. Jednou jsem mu vyprávěl o příteli, který se zabývá záchrannářskou prací. Bylo to v souvislosti se zákazníkem, jemuž byla ukradena cenná sbírka. Když nastala tato situace, zavolal mi.“

„Když je takový odborník a je tak chytrý, jak to, že není bohatý?“

„Je mu dvaasedmdesát. Žena mu zemřela před dvaceti lety na rakovinu. Dává spoustu peněz ve prospěch výzkumu léku proti rakovině. Oba synové emigrovali do Izraele a tam se oženili. Má, myslím, sedm vnoučat. Jednou ročně je navštěvuje. Přispívá židovským charitativním organizacím v Izraeli. Uzavřel všem vnoučatům pojistku na vzdělání. Angažuje se v synagóze, pracuje a dává dary. Obchod vede, protože ho to baví. Je na něj zvyklý. Ta práce je pro něho koníčkem. Je velice pyšný na svůj věhlas čestného jednání. Je hrdý na to, že má po celé zemi přátele. Pomoc platí velkoryse. Žije v hotelovém domě. Zná každého na čtyři bloky od obchodu na všechny strany. Proč není bohatý? Myslím, že je tak bohatý, jak chce být.“

„Možná, že by měl obchod prodat, odejít na odpočinek a snad příští týden odjet do Izraele.“

„To je to poslední, co by Hirsh udělal.“

„Kdyby toho byl schopen, už by to udělal.“

„Jistě.“

Mohutný starší pán přicházel těžkým krokem k našemu stolu. Sklonil se a zíral mi do obličeje.

„Neříkejte mi nic. Byl jste šest let v mužstvu fotbalového týmu Steelers. Pak jste se nechal koupit Eagly. Teď jste druhý rok u týmu Dolphins, že? Čtrnáct let v profesionálním fotbalu. Ztratil jste rychlost a už nejste tak dobrý jako ti noví, ale jste mazaný. Jste pohotový. Znáte všechny modely sestavy a víte, jak improvizovat. Za minutu si vybavím vaše jméno, uvidíte. Koho to máte s sebou?“

„Jednoho trenéra.“

„Trenéra, jo? Dobře! Bylo by horší, kdybyste se dal dohromady s hazardním hráčem, že? Takoví by vás z ligy vystrnadili.“

Když si podal židli, která stála poblíž, rychle jsem se postavil a řekl: „Bylo mi potěšením, setkat se s tak dobře informovaným fanouškem, pane. Brzy se uvidíme.“

„Každou minutu už budu vědět vaše jméno, pane.“

„Potřebujete pomoc?“

„Ne, nikoliv, nepotřebuji. Znáám vás dobře.“

Slunce už zapadlo a my jsme vyšli do dusného a vlhkého večera. Meyer vzdychl, když jsme mířili k parkovišti, a řekl: „Vypadáš jako hrdina a já jako hazardní hráč.“

„Příroda je spravedlivá. Jsi to ty, kdo má dobrou hlavu.“

„Dobrá hlava říká, že se nejdříve pokusíš získat nějaké informace o Sprengerovi.“

Mimo sezónu, v září, by i mestici ze smíšených evropsko-asijských manželství vyjednali dobrou cenu v kterémkoliv z patnácti hotelů podél Collins Avenue. A sluhové u dveří by se i usmáli, kdyby dostali spropitné.

Našel jsem vhodné místo pro starou Miss Agnes a požádal jsem Meyera, aby byl trpělivý. Raději bych šel sám a možná, že budu muset projít několik hotelových barů, než budu schopen dát něco dohromady. Nejdříve jsem šel do Fountai s impozantní výzdobou, kte-

rou jeden žurnalista *Saturday Evening Post* popsal jako „obrovskou zubní protézu“.

Jakmile se oči přizpůsobily šeru, zahlédl jsem barmanku, která dříve pracovala v Eden Roc. Kay. Měla pěkné oči, pěkný úsměv a tlusté nohy. „Ale, McGee, kde jste se nám schovával?“

„A co se stalo, že pracujete tady?“

„Dostala jsem se do osobních problémů na bývalém pracovišti. Bylo lepší odejít. Tady to jde.“

„Co dvojčata?“

„Chodí do druhé třídy. Věřil byste tomu?“

„Vsadil bych se, že jsou krásná.“

„To jsou, opravdu, ale zlobí... Budu muset pokračovat v práci.“

„Přijďte, když budete moct. Chci se vás na něco zeptat.“

„Dobře.“

Když se vrátila k baru, chytila mne za ramena. Otočil jsem se na židli a řekl: „Potřeboval bych nějaké informace o jednom člověku. Hledal jsem nějakého Brovnicka.“ Vřele se přitiskla k mému boku a řekla: „Znám. Ale říká se, že je mrtvý.“

„Jak dlouho?“

„Asi rok. Neobjevoval se, a tak šel někdo k němu domů a nikoho nenašel. Nikdo nedostal ani pohlednici a říká se, že byl hozen do oceánu a někdo u něj uklidil tak, aby to vypadalo, že odjel. Možná, že toho na lidi moc věděl, víte?“

„Je Willy ještě v obrazu?“

„Samozřejmě. Ten ví všechno. Ale nic neřekne.“

„Ale mně dluží laskavost.“

„Jestli ano, nebude si to už pamatovat. Znáte ho.“

„Přesto to zkusím.“

„Vraťte se sem, jo? Končím v devět.“

„Rád bych, Kay, kdyby to šlo. Opravdu. Ale ta záležitost je prioritní.“

Recepční se mě snažil zbavit. Řekl jsem však tomu chladnoo-kému staříkovi, aby se nejprve spojil s panem Nuccim, než mi dá konečnou odpověď. Přešel na druhou stranu, mumlal do telefonu a přitom si mne prohlížel. Zavěsil, vrátil se a řekl mi, abych se posadil

do baru U vítězného koně, že pan Nucci za mnou za několik minut přijde.

Trvalo to víc než dvacet minut, než se objevil na židli vedle mne. Měl na sobě hnědý keprový oblek se spoustou kapes, šňůrek a zipů a žlutou hedvábnou košili, rozhalenou až k pupku. Obličej měl příjemně opálený, stejně jako holou hladkou hrud'. Ospalé oči, malátný, úzká malá ústa jako u narozeného žraloka.

Willy Nucci začínal jako sběrač nádobí a nyní vlastní více akcií Contessy než kdokoli jiný. Je to úspěšný, nepravděpodobný příběh Horatia Algera na celém pobřeží. Dosáhl toho tím, že přesvědčoval různé nátlakové skupiny, že vede podobné vražedné nátlakové skupiny. Dosáhl toho obratnou, inteligentní prací, odvahou, drzostí, pevnými názory, vytrvalou a tvrdou prací. Skoro všichni si myslí, že stojí za penězi z New Jersey, které se předávají k vyprání a pak se vrací nebo jedou za hranice. Jsem jeden z mála, kdo ví, že Willy je poctivý a že vlastní největší podíl hotelu. Možná to ví i daňové oddělení finančního úřadu.

Motivem baru je kůň. Všechno kromě hrušky u sedla na barových židlích. V sezóně to je dobré místo, kde vítězi utrácí a ti, co prohráli, pláčou.

„Nechal jsem tě čekat,“ řekl Willy chabým hlasem. Konstatování. Přikývl jsem. Mlčení je u Nucciho nejlepší taktika, protože patří mezi jeho užitečné zbraně. Svým mlčením lidi znervózňuje. Je vždycky dobré používat triky druhých, protože pak nevědí, jestli si z nich neděláme legraci.

Mlčel jsem déle než on, až konečně řekl: „Tak mluv, McGee!“

„Podívej se na kraj mé skleničky.“

Naklonil se dopředu, sklonil hlavu a uviděl bledě růžovou skvrnu od rtěnky. Přivolal barmana a setřel ho nepříjemným hlasem. Muž se ovládal, ale potil se. Přinesl mi nový drink a postavil ho přede mne s okázalostí a nenávisným pohledem.

„Co tě ještě trápí?“ zeptal se Willy.

„Mám jméno, adresu, popis a chci získat další informace.“

„Už tolik lidí neznám. Lidé na Beach se mění.“

„Musíš ho znát, Willy.“

„Jediné, co *musím*, je vést tento hotel a vydělávat vlastníkům.“

„Willy?“

Věnoval mi rychlý, nedůvěřivý pohled. Ticho. Sotva slyšitelný vzdech.

„Willy, energická dáma v Lauerdale mne pronásleduje, že potřebuje příběhy o Miami v USA. Vyšetřování jí jde dobře. Umí využívat soudní spisy.“

Pomalu vstával a vypadal unaveně.

„K čertu s tebou.“

Šli jsme spolu kolem stráže a prázdného bazénu po schodech na střechu, kolem řady převlékacích kabin Contessy. Žijeme v době exotických štění, zavádění mikrofónů. Lidé jako Willy Nucci hovoří na otevřených prostranstvích, v noci, v blízkosti hluku surfování nebo silničního provozu. Nebo si najímají auta, rádio puštěné naplno, jezdí dokola a mluví. Neříkají nikdy nic užitečného telefonem a písemnou formu používají minimálně, jen při jednání se zákonnými zařízeními.

Přešli jsme po střeše klubovny směrem k moři, stáli vedle sebe a opírali se o zábradlí. Nákladní loď plula jižně do proudu. Ospalý oceán si plácal lhostejně na kousek zbývající pláže.

Hlasem Franka McGeeho, nikoliv hlasem Travise McGeeho, jsem řekl: „Když Willy Nucci tiše získal svůj malý podíl hotelu Contessa, byl tehdy hotel zatížen těžkým břemenem – šestinovou a sedminovou hypotékou. Dnes je pan Nucci, schován za úžasným labyrintem legálních triků, nejen kapitálovým vlastníkem, ale dokázal splatit většinu dluhů.“

Odpověděl podrážděným hlasem: „Dobře. Podívej se. Chtěl jsem to *někomu* říct. Chtěl jsem se pochlubit. Měli jsem hodně času, neměli jsme co dělat a nikdo z nás nepřišel na to, že jsme měli hned po rozbřesku šanci, ani na to, že by mohli použít ty prokleté zbraně.“

„Nechtěl bys, aby o tom vědělo více lidí?“

Uklidnil se. „Samozřejmě, že bych chtěl. Ale to mne něco stálo. Jsem slušně ohlodáván, musím platit odborům, bernímu úřadu, vyděračům, úplatky státním úředníkům a pojistné.“

Ale existuje omezení. Mají takovou představu, že pokud by se sousto stalo příliš velké, mocní sestoupí z výšin a nějaké lidi usměr-

ní. Kdyby si mysleli, že to je jenom Willy Nucci, vlastník a podnikatel, nasadili by velký úsměv a obrali by mne o další prachy. Nemám moc volného prostoru na hraní. Šestnáct let jsem investoval. Účetní knihy momentálně vypadají dobře. Minulá sezóna byla dobrá a tato bude ještě lepší. Toto můžeš taky vědět. Chci tuto sezónu něco prodat. A dobře. Jak to, že ti vždycky všechno povídám, McGee?“

„Získávám si přátele a ovlivňuji lidi.“

Mračil se na svůj soukromý kus oceánu. „Mohl jsi použít to, co víš, ale neudělal jsi to. Jen mne nutíš, abych mluvil.“

„Nikoliv často.“

„Potřetí za tři roky. Možná, že ti tentokrát nemůžu pomoci.“

„Ten muž je velký, silný a opálený. Oficiálně nebo neoficiálně bydlí ve střechách luxusních bytů. Stýká se s takovými, co prokazují služby. Frank Sprenger.“

mlčel, stiskl si nos a vzhlédl ke hvězdám na temném nebi.

„Willy?“

„Nevím, jaké máš představy o tom, co existuje. Ty si určitě myslíš, že ty romantické kecy ve filmu Kmotr byly pravdivé.“

„Považoval jsem je za stejně pravdivé jako western Johna Wayna.“

„Máš naději. Celá zločinecká činnost je rozdělená. Existují nezávislí, a jakmile se stanou dost silnými, jsou spolknuti a rozdrceni. Jsou tři neutrální oblasti. Tam mohou všichni, tam se scházejí kriminálníci z celého světa a není tam na ně vyvíjen nátlak. Azyly. Miami, Vegas a Honolulu. Někdy i tam dojde k likvidaci, ale to se týká outsiderů a amatérů. Disciplinární situace. *Neser si do vlastního hnízda* je motto. Pro všechny je v azylu místa dost. Tak se vytvoří, řekněme, devět různých skupin, které vlastní spoustu pozemků a podnikají na Beach. Ve Vegas funguje vedle sebe dvanáct skupin. Další oblasti jsou striktně pod kontrolou místních. Tak v poslední době vznikají v New Yorku všechny trable. Představ si, že všech devět organizací, které zde působí, by poslalo své pokladníky, kteří rozdělují peníze na ilegální účty, bankéře, hazardní hráče a vymahače. To by bylo velice nebezpečné. Jedni by tlačili, jiní by je odraželi. Iniciativu by převzalo více lidí. Přestalo by to být bezpečné místo pro bohatší, kteří si tu přicházejí odpočinout, a utrpěly by obchody. A tak už asi třicet let

existuje pracovní dohoda. Místní skupina má své vlastní vedení, mají tam občanská práva, ale nebylo by správné, kdyby nedovolili přístup mimoměstským úplně, protože podstatný podíl obchodu plyne z jejich činnosti a ovládání určitých situací.“

„Například?“

„Tak řekněme Minneapolis má podstatné podíly v několika hotelech, v oblasti restaurací a taxislužby. Místní skupina bude mít zisky z každé činnosti. Z prostitutek, her, drog v hotelech vedle služby s prádlem, odborářských poplatků, vrácení kradeného zboží majiteli a tuctu podobných. Restaurace a taxislužby si vedou dobře. Fungují pro praní špinavých peněz. Zvláštní výlohy se zahrnují do účetních knih jako oprávněné výdaje a z toku nezaznamenané hotovosti se stejné množství sbalí a odveze do Minneapolisu. Profit se minimalizuje, čímž se snižují daně, dochází k refundaci a může se dále investovat.“

„A někdo musí dělat účetního a vymahače. Osoba, na které se všichni shodnou a která dohlíží na to, aby byl sběr peněz poctivý.“

„Posledních šest let to byl Frank Sprenger. Výkvět. Předtím to byl dlouhá leta Bunny Golder. Zemřel na mrtvici. Slyšel jsem, že ho nějaká bláznivá přítelkyně zruinovala a pak mu ostrým drátem od klavíru vjela koutkem oka do mozku. Ale nikdo na to nepřišel, protože pitva se nekonala.“

„Jaký je Sprenger?“

„Řeknu ti, jaký je. Je to ten pravý na takovou práci. Nic nebere, dokonce ani nechlastá, žádný tabák, žádné kafe. Tak trochu zrůdička, žádný svalovec. Neudrží se v kondici. Žije jako dobrý boxer těžké váhy šest týdnů před mistrovským zápasem. Opomeneme-li ženy. Obšťastňuje víc než svůj příděl. Hodně času věnuje kontrolování a prověřování. Nachytal už nějaké, jak se snaží ukrást si nějaké peníze pro sebe, a ty už tu kolem neuvidíš. Místní skupina by se ho nepokusila obelstít, není to ani bezpečné, ani zdravé.“

„Co je jeho legitimní zaměstnání?“

„Investiční poradce. Má kancelář na Lincolnově ulici. Najdeš ho na Zlatých stránkách. Platí daně a asi má i nějaké legitimní klienty. Je opatrný.“

Dal jsem si čas, abych si promyslel správnou hypotetickou otázku. „Willy, prosím, poslouchej, co ti chci vyprávět, a řekni mi, jestli je něco takového možné. Řekněme, že za poslední rok a půl nakupoval Frank Sprenger hodnotné obrazy. Měl poradce, kterému platil za posouzení. Nakoupil umění v hodnotě čtyři sta tisíc. Uložil je ve skladu. Je to možné?“

„Jistě,“ odpověděl Willy. „Obzvlášť pokud nakupoval za hotové.“

„Ano, to ano.“

„Peníze dělají každý den větší problémy. Slyšel jsi, že banky musí podávat zprávu o transakcích nad pět tisíc? Teď se snaží zlomit švýcarskou banku a zjistit vklady. Pro tento účel bývaly vhodné ostrovy, ale co se stane v příštích letech s Bahamskými ostrovy, Kajmanskými ostrovy, Jamajkou? Je velmi obtížné založit obchodní společnost, u které by nedošlo k revizi účtů. Můžeš schovat peníze na zadním dvorku, ale nic ti nevynesou. Hodnota se celou dobu, kdy jsou takto pohřbeny, snižuje. Praní peněz je stále dražší. V poslední době existuje jeden způsob: najmeš si prostředníka, který zfalšuje účty s dřívějším datem – kvůli úřadům. S pět let starým datem zkonstruuješ koupi něčeho, jehož cena vzrostla o pět set procent. Pak se zfalšují prodejní záznamy, zaplatí se kapitálový zisk, a co ti zůstane, je legitimní a můžeš to legitimně investovat. Musíš si sám poskytovat ochranu, přijímat kradené zboží. Tak proč by to neměly být obrazy? To se mi líbí. Zprostředkovával by je pro mimoměstské skupiny nebo jednotlivce, kteří obhospodařují investiční peníze tady.“

Místní skupina má právnícký talent, který využívá. Pozemky jsou dobré. Domy budující společnosti jsou dobré. Soukromé přístavy jsou dobré.“

„Kolik by asi ročně kontroloval? Kolik dělá ten škraloup, ta suma, na kterou dohlíží?“

„McGee, mohu ti dát jen názor spatra. Může být na míle vzdálen skutečnosti.“

„No, zkus to.“

„Když se ohlédnu zpět, celkový zisk pro floridskou skupinu v této oblasti bude sedmdesát pět milionů s patnácti milionovými výda-

ji a snad dvacet pět procent je refundováno na účet vlastníků... Sprenger dohlíží asi na patnáct milionů.“

„A investuje tolik?“

„Proboha, to ne! Skupiny mívají většinou svůj vlastní způsob, jak kontrolují hotovost. Vrací je po kurýrovi. Frank si asi tady najde odbyt pro jeden, jeden a půl, možná dva miliony.“

„A poslední předpoklad. Řekněme, že právě teď veškeré obrazy ve skladu jsou padělky.“

Chytil se za hlavu, oči doširoka otevřené – poprvé za tento večer.

„Máš zvláštní smysl pro humor, McGee.“

„Přemýšlej nahlas.“

„Sprenger by se nenechal takto napálit. Samozřejmě, pokud nemá příkazy někoho zničit. Ale pochybuji, že by ho pro něco takového zneužili. Je příliš dobrý v tom, co dělá. V případě, že by o tom nevěděl, je mrtvý.“

„Doslova?“

„Doslova. Jsou pak jen dvě možnosti, když se ta zpráva odhalí. Sprenger je příliš mazaný, nebo příliš blbý. A je vyloučeno, aby byla někomu ponechána tato šance. Jediná zpětná páka je ta, co všechno ví. Takže se ho musí zbavit, než by měl příležitost ty vědomosti použít. Je to velké riziko. Muž jako Sprenger si vydělá tolik jako prezident Eastman Kodak.

Bere na sebe riziko svého povolání. Jestli udělá volovinu, stojí ho to víc než místo. A jestli natolik zblbne, že se pokusí s malou nadějí ukrýt, než se zpráva rozkřikne, pak je schopen zabít bratra, prodat sestru a vlastním tátou krmit aligátory po kouscích, jen aby získal tu malou naději.“

„Co tě vede k tomu, že si myslíš, že Sprenger udělá to, co se mu nařídí?“

„Kde žiješ? Nikdy nikoho nepřipustí k penězům, dokud ho nemají v šachu. Sprenger vždycky zůstane jakýmsi poslíčkem. Někde je něco napsaného nebo nahraného nebo natočeného, co by případně prokurátor nemohl ignorovat. Tak to je s talentem. Nikdo nehledá nového manažera, pokud tě ten, kterého máš, má v šachu.“

V tichosti se díval na vymletou pláž. Zarmouceně řekl: „Chtějí vyčerpát bůhví kolik bilionů yardů písku před všemi hotely a mít pláž jako v roce 1919. Úpisy, vyšší ohodnocení, větší daně, jen aby se ti klauni mohli procházet po veřejných plážích takové dva roky, než jim to hurikán nasype zpět do moře. A příští sezónu bude tento starý hotel potřebovat čtvrt miliónu na údržbu a opravy. Když budu mít štěstí, vymaním se z toho do dubna.“

„Willy?“

„Jo?“

„Vnukl jsi mi myšlenku. Ty musíš taky brát od Sprengera.“

„Měl bych snad stát stranou a vzdát se výhod?“

„Ale jak?“

„Existuje třeba malá vymyšlená společnost podobných investorů v St. Louis a mají šestnáct akcií. Pak jde sto procent škráloupu jí, oni si vezmou dvaadvacet procent místo šestnácti za to, že peníze mohou jít na účty, a než skončí v něčem, což nazvěme ‚Manažérskou společností Acme‘ nebo ‚Vývojovým sdružením Scrantonu‘.“

„Což bys mohl být ty?“

„Ne docela, ale z velké části. Není jiný způsob, jak uspět. Nemůžeš jít proti systému.“

„Je legrační, že to tak nazýváš.“

„Proč? Prostě to tak chodí. Najmou hlídače. Nemusím mu platit ani haléř. Co však udělá radost? Hašiš z Kalkaty? Řecká panna? Vsadit si v pokeru? Kubánské doutníky? Rychlý potrat? Mexické zlato? Skřítek Albín? Jestli si to můžete dovolit, máte to mít. Nemožu se ho zbavit. Policie asi o něm ví. Ale jestli ho obviní a kauza je dokonale odůvodněná, stejně to jde k soudu. A jakmile je určen soud, který má případ řešit, stačí dva telefonní hovory. Možná tři. Stačí určitá hotovost, jestli chceš být zproštěn, Pancho. A jestli bude Alfred odsouzen, vrátíš se domů z práce a najdeš tam něco, z čeho se ti bude zbytek života dělat špatně. Kdo by se postavil proti tomu? Nikdo. Blbce bez konexí se zbaví a uvrhnou do vězení. Alfred, můj zvláštní zaměstnanec, by nebyl ve vězení ani den, pokud by to nevyneslo takovou sumu, že by se pak mohl uklidit. Dneska je každý opatrný, McGee. Každý se chrání.“ Odmlčel se a vydal něco, co bylo jako potlačené škytnutí. Snad to byl smích. Ještě nikdy jsem Nucciho

neslyšel smát se, takže jsem to nemohl poznat. „I já,“ dodal. „Obzvlášť já.“

4. KAPITOLA

Měl jsem pocit viny, že nechávám Meyera tak dlouho samotného. Neustále jsem tušil, že Willy se nechá unést vzpomínkami po dlouhé hře na němého. Vždycky mám ten pocit viny, když nechávám Meyera čekat. A je to zcela zbytečné. Nikdy nechodí tam a zpět, aby se přitom díval na hodinky. Má tolik pochůzek ve své hlavě, kterými se umí zabavit. Vypadá, jako by seděl a podřimoval, s prsty propletenými na břicho. Je schopen ve své hlavě navštívit knihovny, koncertní sály, pracovní místnosti, experimentální laboratoře, herny. Umí poslouchat prvotřídní smyčcový kvartet, řešit šachové problémy, napsat esej o chilské inflaci za Allenda nebo zkomponovat galábii. Učil se moc dobře. Kdybyste mu vložili hlavu do nádoby s výživnou látkou a udržovali ho při životě, vždycky by měl ten laskavý, spokojený úsměv.

Váhavě se vracel do reality současného i místa a času, když jsem jel severně po A-I-A, a vyprávěl mi, že se dostal do konfliktní situace s uličníky, kteří měli sekáčky na led ostré jako jehly a pět dolarů za ochranu každé pneumatiky považovali za dobrý začátek ujednání.

„Dobře jsme se bavili,“ řekl Meyer.

„Dobře jste se bavili?“

„Řekl jsem jim, že o jejich profesi existovala písemná zmínka už před třiceti staletími. Potulné bandy barbarů požadovaly po vesnici poplatek pod hrozbou drancování.“

„Vyslechli si tvou přednášku?“

„To byla diskuse, ne přednáška. Otázky a odpovědi. Paralela existovala ve Vietnamu, kde Viet Cong ušetřil vesnici výměnou za jídlo, přístřeší a informace. A řekl jsem jim o pirátech z Berberska, kteří vymáhali určitá procenta ze zboží z obchodních lodí a odpluli. Když byli pryč, uvědomil jsem si, že jsme se nedohodli na žádné sumě. Asi zapomněli.“

„Všichni tři?“

„Byli ve věku dvanáct, třináct a čtrnáct let.“

„Meyere, napadlo tě vůbec, že mohl jeden z těch chuligánů vrazit ten sekáček do tebe?“

Cítil jsem, že se vážně polekal a byl vyveden z klidu. „Do mne? Proboha – proč?“

Skutečně, proč? Obráceně však, proč ne? Já přesně nevím, co to s tím Meyerem je. Někdy, když jsme třeba byli u někoho na návštěvě, předvedl z legrace kousek od sv. Francise. Jestliže tam měli krmítko pro ptáky, na které se dalo dohlédnout z okna, Meyer šel a postavil se kousek od krmítka. Ptáci přiletěli, prohlédli si ho, promluvili si o něm a během několika minut si na něho začali sedat.

Jednou jsme odvezli přejetého psa k veterináři. Ten člověk Meyerovi řekl, že má ušlechtilé ruce. V jeho rukou zůstával pes v klidu – doktora kousl. Byl jsem s Meyerem na pláži spolu s dalšími pěti sty lidmi. Jedna dívka běžela jako šílená přímo k Meyerovi, aby mu sdělila, že má halucinace, a prosila, aby jí pomohl. Je to vzácná vlastnost, ale ne zase až tak vzácná. Mnoho lidí se jí vyznačují v různém stupni. Možná, že to je ozvěna dávné minulosti, kdy jsme ještě žili v mírumilovném království. Měli bychom zjistit, v čem to tkíví, jak rozvíjet naše schopnosti a jak je učit druhé. Je příznačné pro naši dobu, že nikdo nestuduje takovou věc, nikdo ji nepovažuje za důležitou. V tomto světě sekáčků je však každý způsob imunity velmi důležitý. Na cestě láskyplné péče potřebujeme směrové ukazatele.

Jel jsem nahoru po A-I-A a hledal místo, kde jsem dlouho nebyl. Meyer tam ještě nebyl nikdy. Bylo to blízko Hallandalu. Vím, že jsem správně zabočil. Projel jsem kolem několika bloků domů. Všechno vypadalo tak cize. Zaparkoval jsem svou starou modrou otevřenou dodávku vedle ostrůvku s benzinovými pumpami, které se krčily jako udivení Marťani. Pumpař mi položil pár otázek o slečně Agnes a po nepřiměřeném obdivu auta mi dovolil, abych se také na něco zeptal.

„Ano, jistě. Jsou tomu dva roky. Ten starý dům byl přímo tamhle, kde ta slepice třepotá svými velkými červenobílými křídly. Teď je tu ‚Slepičí farma‘. Počkejte, jak jen se jmenovali. Byli to Rosa a – a –“

„– Vito.“

„Správně! Brával jsem tam svoji starou při zvláštních příležitostech. Dovedl obsloužit až čtyřiaadvacet lidí. Pouze na rezervaci. Ni-

kdy jste nevěděl, co vám naservírují, ale jejich večere byly delikatesy a vždycky víc, než jste schopen sníst. Jednal s vámi jako s hosty u sebe doma.“

„Co se stalo?“

Mračil se a přitom čistil přední sklo. „No, začalo to s rozdělováním na pásma. Úřady jim začaly ztěžovat život. Že potřebují nové vedení elektřiny, potom zase obnovit instalatérské práce, potom zavést samočinné hasicí zařízení. Pak kvůli něčemu vyměnit kuchyň. Říká se, že chtěli ten pozemek. Pokaždé, když žádali změny, Rosa a Vito museli hostinec zavřít, dokud nebylo vše opraveno a schváleno. Rosa se zhroutila. Vito se zúčastnil schůze a dal do nosu jednomu ze členů komise. Zavřeli ho, ale staří vlivní štamgasti ho z toho vytáhli a celá věc utichla. Pak někam odešli. Slyšel jsem, že jeden z té komise byl ve skupině, která koupila celé dva bloky pro obchodní středisko a kuřecí farmu.“

„Kdybyste chtěl sehnat tak dobré jídlo teď, kam byste šel?“ zeptal jsem se.

Vzal si ode mne peníze, a když mi vracel zpět, přemýšlel. Konečně řekl: „Je to hrozné, ale tak dobře se už nedá najíst nikde. Je to legrační, jsme tak veliká a bohatá země. Všechno chutná jako ztuchlé piliny. Ale možná je to jen ve mně.“

„Všichni žijeme na jakési kuřecí farmě,“ řekl jsem mu.

Na zpáteční cestě jsem v autě Meyerovi vyprávěl o malé zahrádce, kde Rosa a Vito Grimaldi nechali postavit sochy. Bílé cementové sochy omdlívajících mladých žen a zvířat se zvláštními proporcemi. A tucet složitě sestavených slavnostních světel, neustále měnících barvy, vrhá svá světla na sochy, tři malé fontánky a osazenou plochu.

„Tak neuvěřitelně vulgární, až dojemné.“

„Tak vulgární jako ta velká červenobílá elektrická slepice?“

S Meyerem se často nedá argumentovat, to nazlobí.

Sedíme v příjemnější restauraci u stolu z imitace. Kácejí se lesy, svazují hrubé zelené fošny zrezavělými dráty, mlátí do nich řetězy a pácidly, namáčí je do tmavého mořidla, pokryjí nezničitelným transparentním polymerem přes centimetr tlustým – připraveným k použití.

Prohovořili jsme Sprengerovu situaci nahoru a dolů a tam a zpátky poté, co jsem mu sdělil Nucciho stanovisko a názory.

Shodli jsme se na tom, že Sprenger měl dostatečné kontakty, aby získal přesné zprávy o Feddermanovi, než s ním začal jednat. Bylo možné, že mohl vypracovat plán výměny vzácných známek, a tak zdvojnásobit své peníze. Takové kousky šly na odbyt. A Hirsh by to zaplatil, ten by neutekl. Jenže to neodpovídalo Sprengerovu stylu, ačkoliv jsme ho zatím neznali. Kdyby chtěl hrát hry a zkoušel triky, nepokusil by se o to raději ve vlastní džungli?

Rozhodli jsme se, že kdyby se nám podařilo vydedukovat, jak došlo k výměně – vykonáme spolu s Hirshem a slečnou Mary Alicí typickou návštěvu se všemi filatelistickými proprietami – bylo by možné z té metody zpětně najít ten trik, jak se kdo na tom podílel. Což by znamenalo dát Mary Alici poprvé na vědomí, že schází důležité známky.

„Hádal bych jí tak sedmadvacet,“ řekl mi Meyer. „Jedna z těch trochu velkých, pomalých, sladkých, jemných děvčat. Znáš ten typ? Tmavovlasá, světlá pleť, modré oči, výraz vždycky na pokraji úsměvu. Pěkná postava, temperamentní. Pět let u Hirshe. Myslím, že říkal, že ta druhá u něho pracuje patnáct let. Půjde jí na čtyřicítku. Jmenuje se Jane Lanzonová. Je vdova po vojákově z povolání, má, myslím, děti školního věku. Je to menší žena, rychlá, svěhlavá, bystrá. Myslím, že Mary Alice nemá děti. Jsem si tím jist. Se svým mužem se rozvedla. Tak vidím obchod já a taky vztahy v něm. Jsou závislé na Hirshovi a na práci u něj. Platí jim víc, než kolik by si vydělaly jinde. A ony mu to vrací tím, že se snaží, aby se obchod vyplácel. Ti tři jsou jako rodina. Nejsou si lhostejní.“

Shodli jsme se na tom, že přímý útok na Franka Sprengera není dobrý nápad. Nucci se o Sprengerovi vyjádřil, že je tvrdý a chytrý. Pohybuje se v postavení, ve kterém musí být nedůvěřivý ke všem a ke všemu.“

Meyer přišel se slibnou myšlenkou. –

„Ačkoliv se nejedná o známé vzácné kusy, které se pro Sprengera koupili, o žádné, které by obchodník poznal na první pohled, přece existuje způsob, jak je identifikovat. Nemám k tomu dost znalostí. Ale všiml sis atestu Svazu filatelistů, který nám ukázal? Byla k němu

přilepena fotografie a použita reliéfní pečeť. Kdyby se alespoň daly vysledovat takové záležitosti –“

„Na okraji čtyřzásobníků a šestizásobníků, které nám ukazoval, byla čísla.“

„Musíme se o tom dozvědět více, Travis.“

„Myslíš?“

Naklonil se dopředu a upřeně se na mne díval. „Hm. Nelíbí se ti to. Toho jsem se, Travis, obával nejvíc. Proč by se měl Travis McGee zajímat o to, co se stalo nějakému staršímu pánovi, který nebyl dost opatrný, s kým jednal, a nevyhnutelně ho vzali na hůl. Tentokrát tu není přítomna ta toužebná zářivá naivita. Ale je to katastrofální situace? Má kam jít, má se o něj kdo starat. Mohl by ses do toho pustit, ale zabýval by ses tím jen povrchně.“

„Někdy případ ani víc nevyžaduje.“

„Říkáš tedy ne?“

„Ještě ne docela.“

„Ale existuje ta možnost.“

„Ta možnost tu nesporně je.“

Vypadal unaveně. Povzdechl si. Posunul kousek chrupavčitého masa přes talíř a schoval ho pod pečený brambor. Zachytil jsem pohled číšníka, který nás obsluhoval. Veškerou svou zdvořilost si šetřil na kritický okamžik, kdy se platí a dává spropitné.

Obsluhoval nás bez zájmu a nedonesl přesně to, co jsme si objednali. Co udělá člověk, když se zlobí a je unavený? Viní číšníka. Svět nebude lepší nějakým měřitelným způsobem konfrontace se zkorumpovanými a lenivými číšníky. A ohrožuje to proces trávení. Takže spropitné dáme, v klidu odejdeme a pokusíme si zapamatovat, že tam se už nikdy nechceme vrátit.

V tento nevydařený den to byla další skvrna. Celý den jsem se pokoušel nemyslet na příkaz k vystěhování, ale stále jsem ho měl skrytě v paměti. Willy Nucci ve mně vyvolal víc deprese, než jsem si byl ochoten připustit. Chtěl vypadnout, ale nedokázal to. A tak z tísnivého pocitu mluvil a mluvil a mluvil.

Ze starého člověka v baru jsem byl také sklíčený. A nakonec děti se sekáčky rovněž nejsou povzbuzující. Škoda, že jsem nešel ke Grimildům, když Vito a Rosa měli nesnáze. Možná, že bych jim ten-

krát mohl pomoci. Měl jsem novou výčítku, to bylo zjevné. Byly to myšlenky pro nějakou noc v budoucnu. Kdybych byl tenkrát... mám už jich celý dlouhý seznam.

Když Meyer odplul do svého domova, vzal jsem si starý modrý župan, nalil jsem si velkou skleničku, zhasl světla a vyšel jsem na sluneční palubu. Posadil jsem se na bok lodi a bosé nohy si podepíral na oroseném mahagonu. Byl příjemný večer. Jen světla aut, světla lodí, světla z doků a světla hvězd. Zvuky pouliční dopravy a zvuky moře. Vůně soli a zápach uhlovodíku. *Srdcová sedma* se pode mnou pohybovala s větrem.

„Haló, McGee? McGee?“ volal někdo z doků.

Postavil jsem se na záď a uviděl Jenny Thurstonovou pod světlem v přístavu v dlouhé blůze, vyboulených kraťasech, baseballové čepici a ošuntělých botkách.

„Je to pravda?“ ptala se.

„Pojď na palubu. Dáš si drink?“

„Právě jsem dopila tuto plechovku piva, díky.“

Vyběhla nahoru a posadila se na židli vedle židle kormidelníka a otočila s ní, aby seděla naproti mně,

„Vrátila jsem se kolem páté. Všichni mi ukazovali dokumenty a pořádně nadávali. Hledala jsem tě, abych si to ověřila.“

„Je to pravda, Jen.“

„Proklatě! Nikomu se nepodaří vystěhovat mě na břeh, McGee. Já jsem se na lodi narodila. Budeme si muset vyhledat místo, odkud nás nebudou chtít vypudit, Možná dole na ostrovech.“

„Možná.“

„Ale to už nebude takové jako tady. Nikdy.“

Jenny žije na palubě prostorné staré lodě *Chris* a maluje na ní. Maluje tři obrazy. Na jednom maluje pláž s dlouhým hřebenem vlny, vodouše a převislé palmy. Na druhém racky ve větru, poletující nad starým opuštěným rybářským člunem na kamenité pláži. Poslední ze šesti mol při nízkém přílivu s mořskými řasami na exponované straně a čtyřmi hnědými pelikány na jednotlivých molech a dvěma dalšími, plachtíci nad těmi prázdnými. Maluje je v různých velikostech a vytváří je v různých stylech, což se užitečně odráží v cenovém rozpětí. Všechny se prodají. Visí v nespočetných stovkách obývacích pokojů.

Všechny jsou v pravém dolním rohu signované Jennifer Thurstonová.

Je robustní, malé a široké postavy, přímá a věrná svým přátelům. Maluje tolik, kolik potřebuje na živobytí. Má pěkné oči a nohy. Sem tam se k ní na palubu *West Bank* nastěhuje zdatný mladý muž. Průměrná délka pobytu bývá tři měsíce. Starousedlíci se naučili odhadnout pravděpodobné datum rozloučení s velkou přesností. Na mladíkovi se objeví ochablost, sinalost a úplná ztráta tělesné a duševní aktivity.

Seděli jsme do noci a povídali o starých časech a lidech, kteří už nebyli mezi námi. Sam Taggart. Nora Gardin. Dívka, které se říkalo Skeeter, Číča Killianová. Pamatuješ si... A co tehdy... Byl jsi tady, když...

Byla to nostalgie, sladká a smutná, ale zároveň vhodná terapie. Někdy něco takového potřebujeme.

Sešel jsem s ní po schůdcích a šli jsme přes zád' k lodní lávce. Sklonil jsem se a políbil ji. Její sladká ústa pod stiskem rozkvétala a ona mě pevně držela, aby byl polibek delší. Povzdechla, když se napřímila, a řekla:

„Někdy lituji, že dodržuji zásadu a nespím se svými přáteli.“

„Já jsem si přivodil v životě spoustu trablů, že ji porušuji, Jen.“

„Vždycky je lepší, když ti na tom tolik nezáleží.“

„Dej na sebe pozor.“

„Musíme se pokusit najít místo, kde se usadíme natrvalo. Víš? Kde by bylo dost místa a tak.“

Díval jsem se za ní. Našlapovala ve svých střevících s vážností. Vlasy jí voněly. Potřeboval jsem ženu, se kterou bych byl šťastný. Nikoliv však tuto. Tak to s roztomilými ženami chodilo už dlouho.

Samolibý egoista, toužící po nové hračce, po nové milence? Ne tak, aby se to dalo poznat. Opačný názor, než má Jenny:

„Vždycky je lepší, když ti na tom tolik nezáleží.“ Ale jak rozeznáš, jestli si najdeš ta správná slova, aby ses ospravedlnil, že jsi tu ženskou položil? No, dá se to. To je celé. Prostě to poznáš. A ona také. Pokud ovšem ona není samolibá egoistka, toužící po tobě jako hračce, jako sexuálním objektu, a hledající svoje zdůvodnění.

Sníl jsem o dámě, jakou jsem viděl na jedné z těch známek Antiqua 1863. Dáma z profilu v růžovém, s elegantním krkem a diskrétní korunkou na pěkné hlavě. Mírně se usmívala, dívala se na mě ze známky, pak zavrtěla hlavou, zamračila se a řekla: „O, Bože. To jsi zase ty?“

5. KAPITOLA

První atlantická banka a pojišťovací společnost sídlila v prvních dvou poschodích své vlastní správní budovy na hlučném rohu. Všichni čtyři jsme šli z Feddermanova obchodu do banky. Meyer s Hirshem šli před námi. Já jsem šel s Mary Alicí McDermitovou. Nikomu by asi neušlo, že se ke mně výškou hodila. Neměla skoro žádné podpatky a měla takových sto osmdesát tři centimetrů. Bylo dusné čtvrtční ráno. V září má být na Miami ošklivé vedro. Měla na sobě šaty s hlubokým výstřihem vzadu. Sukně nebyla delší než patnáct, možná dvacet centimetrů. Lesklé černé vlasy se houpaly do kroku. Její světlá pleť měla nádech do hněda. Byla poněkud silnější a něčím ve výrazu a způsobu, jak se oblékala, mi připomínala velké dvanáctileté děvče.

„Nemohu tomu uvěřit,“ neustále opakovala. „Jednoduše tomu nemohu uvěřit.“

„Hirsh tomu věří. Pořádně se před dvěma týdny díval. Drahé známky jsou pryč, kromě těch, které jste tam ten den doplnila.“

„Tušili jsme, že něco není v pořádku. Podle toho, jak se choval. Mluvili jsme o tom s Jane. Snažili jsme se od něj něco zjistit. Nechce se mi tomu *uvěřit*.“

Měl jsem příjemný pocit, když šla vedle mne stejným krokem, a díval jsem se na střídající se hnědá kolena. Při bližším pohledu výraz dvanáctiletého děvčete náhle zmizel.

Řekla: „Ve skutečnosti to nebyly ty nejlepší kusy, víte? Jako jediné svého druhu nebo spjaté s historií. Ale byly prvotřídní s vysokou hodnotou v katalogu a na takové se člověk spoléhá, že si drží svou cenu.“

„Líbí se vám pohrát si se známkami?“

Věnovala mi prázdný, zamračený pohled.

„S čím si pohráváte vy? Dáváte rány do nevinného bílého míčku dlouhou holí? Svařujete dráty a hrajete stereo na čtyři stopy? Brouzdáte dokola v pitomém autíčku a měníte rychlosti? Nebo se patláte se zbraněmi nebo se obalujete svaly?“

„Vím, kam míříte.“

„Mírím k tomu, že neexistuje katalog, podle kterého bych vám řekla, kam vás mám zařadit, jakou máte hodnotu co se týče trvalých hodnot, ani kde bych zjistila, jak jste nedůležitý. Ale mohu vám říct, co by člověk dělat neměl.“

„Co to bude?“

„Nikdy by neměl strkat nos do cizího života.“

„Paní McDermittové?“

„Mmm?“

„Mohli bychom nařídit naše osobní hodiny zpět a začít znova?“

Měla jasný, živý, osobní a veselý úsměv. „Proč, patrone? Vy-cházíme spolu znamenitě.“

„Ano? Pak je to dobře.“

„Mám ráda lidi. Opravdu mám... Tady je ta banka.“

Bezpečnostní trezor byl v zadním levém rohu. Tři zaměstnanci měli službu. Hirsh Fedderman podepsal ústřížek a napsal číslo schránky. Nechali nás vejít a my tři jsme počkali na okraji chodby, která vedla k soukromým schránkám a malým místnostem. Pak se k nám připojil Hirsh se svou schránkou pod paží. Zaměstnanec nás vedl zpět do jedné malé místnosti, kde byl stůl a tři židle. Pak řekl, že přinese ještě jednu židli. Poděkoval jsem mu, aby se neobtěžoval.

Stůl byl těsně u stěny. Byl užší než karetní stůl a o polovinu delší. Židle rozestavěli tak jako 7. září. Když jsem stál zády k zavřeným dveřím, Hirsh a Mary Alice seděli napravo, Mary Alice nejbližší ke mně a čelem k Meyerovi. Meyer samozřejmě zastupoval Sprengera.

Řekl jsem: „Pokuste se začít s pokud možno přesnou rekonstrukcí. Když budu mít nějakou otázku, přeruším vás.“

Hirsh řekl: „Položil jsem schránku tady ke stěně, takto jsem ji otevřel a vytáhl album. Tady je album, které jsem přinesl...“

„Postavte schránku a zavřete ji. Znovu ji otevřete a dělejte všechno přesně jako tenkrát.“

Hirsh vytáhl album, položil je před Mary Alici a řekl: „Jiným klientům musím album ukazovat. Chtějí se na své peníze podívat. Sprenger ne. Zpočátku jsem se o to pokoušel, ale nechtěl. Jen pokrčil rameny.“

Mary Alice řekla: „Vytáhla jsem nové známky z kabelky – takto. List z inventární knihy jsem podala panu Sprengerovi, nové

známky jsem uložila do kapes – tady – aby byly připraveny pro pana Feddermana.“

„Vytáhl jsem z kapsy kopii seznamu,“ řekl Hirsh, „a položil jsem ji před sebe. Pak jsem postupně nahlas přečetl známku, našel ji, ukázal Sprengerovi a předal Mary Alici.“

„Pak,“ řekla Alice, „jsem vytáhla album z obalu, otevřela je, a jak mi je Hirsh podával, brala jsem je a ukládala do alba, do těchto průhledných kapes. Používala jsem pinzetu – musíte mít něco, čím jste schopen zvednout okraj zásobníku. Používám pinzetu, protože mi to usnadňuje práci.“

„Držíte stejný list z inventární knihy?“ zeptal jsem se.

„Přesně ten,“ odpověděla. „Sestavila jsem stejný počet a správnou velikost kapes. Ale tyto známky jsou z nové emise.“

„Pokračujte stejným způsobem,“ vyzval jsem je.

Hirsh se snažil o úsměv. „O každé známce něco říkám. Klienti to mají rádi. Nevím, jestli se to týká i Sprengera. Nikdy se neuvolníme. On zabručí. Vždycky vzbuzoval dojem, že se nudí, když – to trvalo o něco déle. Ale zopakují, co jsem povídal Sprengerovi. Nebude to přesné, ale velice přibližné.“

Pozorně jsem poslouchal a sledoval přítomné. Přiměl jsem Mary Alici, aby se znovu vrátila na předešlé stránky, když hledala, zda by mohla nové Barbados uložit k předešlým známkám Barbados. Hirsh vzal znovu album, prolistoval je a vrátil Mary Alici. Vložila je do pouzdra a podala Hirshovi. Ten otevřel bezpečnostní schránku, uložil do ní album a zavřel víko.

„Pak jsem zvedl schránku, postavil jsem se, ale Sprenger řekl, že má nějaké peníze. Myslel jsem, že je má u sebe, tak jsem se posadil, ale on řekl, že se spojíme a že mi je brzy předá. Opustili jsme místnost. Když jsem se vrátil ze sejfu, byl pryč. Čekala na mne jen Mary Alice. Vrátili jsme se do obchodu. Jako vždy jsem byl trochu zklaman. Nikdy se nevyjádří ‚Velmi pěkné. Hezké.‘ Nic. Předpokládal byste, že projeví zájem. Ale měl jsem příliš velké obavy, než abych myslel na zklamání. Byl jsem zoufalý. Točila se mi hlava. Skoro jsem se této paní svěřil.“

„Měl jste mi to říct, Hirshi. Opravdu.“

„Měl jsem vaši krásnou hlavičku znepokojoval takovou katastrofou?“

Podívala se na mne. „Viděl jste něco?“

„Vůbec nic. Pokaždé jste postupovali stejným způsobem?“

„Ano,“ odpověděla. „S ním i s ostatními klienty. Přesně tak. Jen s ostatními to je mnohem zábavnější.“

Meyer řekl: „Nevzpomínáte si jeden z vás na nějaké vyrušení – odvedení pozornosti? Nezakřičel někdo, neupustil něco, neupadl ze židle?“

Na nic takového si nevzpomínali. Udržovali si nepatrnou naději a ta zmizela. Z dvaadesátiletého Hirshe se stal dvaadevadesátiletý stařík. Meyer byl zasmušilý. Žena si kousala do palce a rychle mrkala.

Všichni jsme odešli. Vrátili jsme se do obchodu. Jane Lawsonová, plná obav, se na nás tázavě dívala, když jsme vcházeli. Hirsh a Mary Alice kývali hlavou „ne“. Jane vypadala hořce zklamaná. Seděl tam na židli vzpřímeně starý pán, zlatou pinzetou velmi obratně zkoumal každou jednotlivou známku a ukládal je do alba před sebou.

„Feddermane,“ řekl, „všechno tady je tak obyčejné, docela únavné a tak krajně nepozoruhodné.“

„Plukovníku, kdybych si je prohlédl, řekl bych vám to.“

„Ano, ale –“

„A kdybych vám řekl, že jsem je neprohlédl, lhal bych. Věřte mi, to album je přesně takové, jaké jsem ho našel v jednom z kartonů. Jestli je únavné, pak je mi to líto.“

„Hirshi!“ řekl plukovník.

„Co?“ zeptal se Fedderman.

„Nic. Vůbec nic.“

„Počkejte. Dáváte ji pokroucenou. Počkejte, pomůžu vám. Podívejte se, Mary Alice, pěkný přetisk na Canadě C 3. Není to dobrá cena?“

„Asi sedmdesát dolarů u Scotta, pane Feddermane.“

„Vidíte, plukovníku? Uprostřed takových méněcenných se vyskytla malá chyba. Podívám se. Originální lepidlo. Žádná stopa po nálepce. Dobře centrované. Pro vás, plukovníku, pouze čtyřicet dolarů.“

„Čtyřicet!“

„Vím,“ řekla Mary Alice. „Taky mne to překvapuje, pane. Mělo by to být alespoň padesát pět.“

„Tak... odložte ji, paní,“ řekl plukovník.

Fedderman s Mary Alicí hladce spolupracovali. Ona šla za pult. Meyer a já jsme šli dozadu do Feddermanovy kanceláře a zavřeli dveře.

„Co teď?“ zeptal se Fedderman v nejhlubším zoufalství.

„Jednu věc vím,“ řekl Meyer. „Nemožné se nemohlo stát. Jenom to, co je možné, se může stát.“

„Mně se stalo nemožné,“ řekl Fedderman.

„Když jste to neudělal vy a neudělal to Sprenger,“ řekl Meyer, „pak to musí být Mary Alice.“

„Nemožné!“

„Takže porovnáme dvě nemožné věci a pak, u Mary Alice, to není tak nemožné, jak by se zdálo.“

„Možná, že máte pravdu,“ řekl Hirsh. „Bolí mě hlava. Bolí mě celé tělo. Jsem nemocný. Měl bych ležet v posteli a léčit se.“

„Měla stejnou kabelku?“ zeptal jsem se Feddermana.

„Kabelku?“

„Tu, jakou měla dneska – jako koš na piknik ze slámy nabarvené na bílo. Měla stejnou kabelu i minule?“

„Ano. Ne. Jak to mám vědět? Máme pět klientů. Změnilo by se něco?“

„Kéž bych věděl, *jestli* by se něco změnilo. Ty bezcenné, které jste viděl ve sbírce Sprengera – mohly by pocházet z vašeho obchodu?“

„Co jsem viděl? Některé ano, možná. Ale málo. Neměl jsem dost času, abych si je prostudoval, chápete. Obchodníci mají dobrou paměť i na defektní kusy. Ne, asi žádné nepocházely z mého obchodu, jinak bych alespoň jednu známku poznal. Kromě toho šlo o známky s vyšší cenou v katalogu, než jaké tady skladuji.“

Připomněl jsem si Meyerovu zajímavou myšlenku.

„Hirshi,“ zeptal jsem se, „předpokládejme, že někdo provedl záměru známek a prodal Sprengerovy kusy na trhu. Neuměl byste je identifikovat?“

Přemýšlel, přikývl a doprovodil obrázkem, co chtěl říci. Znovu zapnul promítač. Dal na místo krabici s diapozitivy, zhasl v kanceláři a promítl půl tuctu snímků. Zastavil se u čtyřzásobníku modrých známek, orazítkovaných v horní části „Graf Zeppelin“. Měly hodnotu dva dolary šedesát centů. „Tento blok jsem vybral pro Sprengera. Byl minulý rok v katalogu aukce Mosina. Je absolutně dokonalý a musel jsem přistoupit na cenu tisíc čtyři sta. Pořizuji si diapozitivy Ektachrome-X všech známek, které kupuji na investiční účet. Používám lékařský Nikon a skladuji je tady. V aparátu mám zabudovaný blesk. Vidíte perforaci uprostřed bloku, vidíte ty malé dírký? Tvoří určitý tvar. Slouží k rozlišení. Jedinečný? Ne docela. Podívejte se na rohy. Vidíte ten horní levý roh? Tento papír mezi perforací, přímo na rohu, je tak dlouhý, že vypadá jako poškozený zoubek, tady na originálním archu. Tak a teď si dokreslete ten roh ke vzoru uprostřed a je jedinečný. Obchodník, který by se podíval na tento diapozitiv a prošel několik tuctů zásobníků, by vybral bez problémů tento zásobník. U jednotlivých známek je to těžší, zvláště u perforovaných. U neperforovaných se obvykle poznají podle okraje. Samozřejmě, u použitých známek, velmi starých, je jedinečné razítko.“

Když odložil své hračky, řekl jsem: „Mohli byste mi z těch diapozitivů udělat fotografii těch nejcennějších kousků a rozšířit ji mezi obchodními přáteli?“

„To je ztráta času a peněz. V této době, věřte mi, dochází k tolika krádežím známek, jako nikdy předtím. Stále přicházejí informace: dávejte si pozor na to a dávejte si pozor na ono. Chuligáni vtrhnou do obchodu s tím, že jim strýček zanechal nějaké známky v albu a jestli bych se na ně podíval nebo je snad koupil. Řeknu, že mám všechny, které potřebuji. Ať si najdou někoho jiného, ně mne. Nepotřebuji žádné trable. Po padesáti letech v byznysu mám přechovávat kradené zboží? Mám se podívat na známky toho chuligána a pak snad zavolat policii? Kdo by stál o slznou bombu u dveří?“

„Takže neexistuje jiný způsob?“ zeptal se Meyer.

Fedderman vzdychl. „Jestli se všechny známky vrátí do oběhu, mnohé z nich si *musí* najít cestu do aukcí. V každém katalogu jsou vyobrazeny ty nejlepší exempláře. Jestliže je v katalogu uveden seznam dvou tisíc exemplářů, může tam být taková stovka těch najlep-

ších. Minulý týden jsem se tu jeden den posadil a prohlédl pár tuctů katalogů, jestli nenajdu něco ze Sprengerovy sbírky. H. R. Harmer, Rooke a spol, Schiff, Herst, Mosian, Siegel, Apfelbaum. Ale nic.“

„Ach,“ řekl Meyer se zjevným zklamáním.

„Myslím, že si půjdu lehnout. Cítím se mizerně,“ řekl Fedderman. „Co teď budete podnikat vy?“

„Jdu požádat Mary Alici, aby mi pomohla,“ odpověděl jsem. „Co tím chceš říct?“ zeptal se Hirsh.

„Jestli ví víc, než nám řekla, bude muset se mnou spolupracovat.“

„Takový typ člověka pomůže,“ řekl Hirsh, „když o to požádáte. Tím nic nedokážete.“

„Řekněme, že se dostaneme k bodu, kdy se něco zeptám nebo něco udělám, a ona od toho rychle upustí, pokud je nevinná.“

„Ale když od toho neupustí?“

Zíral na mne znepokojeně a zdrceně. „Je hodná. Není zvyklá na hrubé zacházení.“

„Hrubé zacházení?“ zeptal jsem se.

„Nechtěl jsem vás urazit,“ omlouval se.

Meyer řekl: „Vypadáš špatně, Hirshi. Travis tě zaveze domů.“

„To není tak daleko jako do banky, jen na opačnou stranu. Že bych to nezašel?“

„Já tě tedy doprovodím,“ řekl Meyer. „Proč bys to dělal?“

„A proč ne?“

Při odchodu z obchodu řekl Hirsh oběma dámám, že pan Travis McGee udělá, co bude v jeho moci, aby jim pomohl z té překerní situace, a že by byl rád, kdyby mu zodpověděly všechny otázky, ukázaly, o co si požádá, a tak dále. Meyer mi oznámil, že si půjde za svým, možná skuteční menší šetření, vrátí se autobusem a že se uvidíme v Bahia Mar.

6. KAPITOLA

Jane Lawsonová šla na oběd asi patnáct minut poté, co Meyer a Hirsh odešli. Pak vstoupil nějaký muž a chtěl koupit sbírku známek pro začátečníka jako dárek synovi k narozeninám. Předstíral jsem, že si prohlížím známky, a listoval jsem pergamenovými stránkami na stojanu. Díval jsem se na neuvěřitelně bohatě zdobené známky ze svérázných zemí jako Ajman, Zambie a Bangladéš.

Líbilo se mi, jak se Mary Alice chovala k zákazníkovi. Snažila se prodat album, známky, nálepky a tak dál, všechno za pouhých čtyřiaadvacet dolarů a pětadevadesát centů. Zákazník se nakonec vyjádřil, že nechce vydat víc než patnáct dolarů. Odpověděla, že má vhodnou kolekci za čtrnáct dolarů padesát centů. K tomu přidala pár známek jako dárek k narozeninám od pana Feddermana. Nechovala se povýšeně. Jednala, jako by udělal ještě lepší kup než ten dražší.

Úzký obchod byl přeplněn zbožím V ohromujícím zmatku. Ale když jsem si na něj přivykl, zjistil jsem, že tu existuje logický sled ve skladování a vystavených známkách, a viděl jsem, že je všechno napadité a čisté.

Když muž odešel, přistoupila ke mně a řekla:

„Je to taková naše politika, víte, povzbudit děti, aby sbíraly známky. Ale podívejte se, co některé země dělají. Tady ty jsou jen hromadou olepených etiket. Chrlí je po milionech, takže takové nebudou mít nikdy větší cenu, než jakou mají teď. Říkala jsem Hirshovi, že bych byla ráda, kdyby se dali dohromady a bojkotovali země, které to zneužívají.“ Obrátila stránku. „Podívejte se tady. To je nové vydání Grenady – je to ostrov u Trinidadu, který býval částí britského impéria. Mají kontrakt s nějakou společností, která je vyrábí jako na běžícím pásu. Pár jich pošle do Grenady poštám k použití, zbytek rozešle přímo obchodníkům jako jsme my a zisk si rozdělí s grenadskou vládou. To je jistě vydírání. Asi nejsme o nic lepší. Naše vláda povzbuzuje sběratele. Ze známek, které nejsou použité a neslouží poště, jsou veškeré příjmy ziskové. Když vyjdou pamětní známky, lidé skoupí cele archy a chovají je jako investici. Ale jakou? Když je jdete prodat, někdo vám je koupí se sedmiprocentní slevou z ceny na

známce. To proto, že jsou jich natištěny stovky milionů.“ Zaváhala. „Asi vás takové věci nebudou zajímat.“

„Proč ne? Kdybych se dal do pátrání po ukradeném obrazu, chtěl bych se dozvědět něco o umění.“

„Kdo jste? Nějaký vyšetřovatel? Víím, že jste Meyerův přítel. Je to takový zlatý člověk. Všichni ho máme moc rádi.“

Než jsem mohl odpovědět, vešel muž a byl pozdraven a osloven jménem. Vrátila se k sejfů a vytáhla pět malých hnědých obálek. Muž se posadil na stoličku, vzal si své vlastní zvětšovací sklo a jednu po druhé zkoumal zlaté mince. Velké mince. Mary Alice trpělivě čekala. Konečně řekl:

„Tak. Tyto tři, prosím. Řekněte Hirshovi, že tato je *Slider* a na této se mi nelíbí ražba. To dělá šest set dvacet, že?“

Vzala si kousek papíru a řekla:

„Šest set čtyřicet čtyři osmdesát s daní, pane Sulzere.“

Podal jí šest set padesát. Mary Alice vystavila účet a vrátila mu drobné. Řekl:

„Kdy si už dáte říct a strávíte se mnou pěknou neděli?“

„Až se rozhodnu, dám vám vědět.“

„Jak pokračuje pátrání po té minci z roku 1930?“

„To nevím. Stěžoval si, že našel jednu minci, ale ne takové kvality, jakou si přejete. O mincích toho moc nevím, říkám vám to po-řád. Jakmile se objeví, určitě vám zatelefonuje.“

Sulzer odešel. Zašklebila se.

„Sbírám zlaté dvacetidolary. St. Gaudeus, ne Liberty Heads.“

„Co to je *Slider*?“

„Nakupuje jenom B. U. nebo lepší. To znamená Brilliant Uncirculated, ještě nedané do oběhu. Mezi lepší řadíme choice = vznikající, gem = skvostné a proof = zkušební mince.“

O této si myslí, že by se dala nazvat A. U., Almost Uncirculated, čili téměř ne v oběhu. Jestliže je mince něco mezi tím, že by se dala nazvat tak i onak, takovou obchodník nazývá *Slider*. Mně mince nic neříkají. Ano, jsou cenné a jejich hodnota roste, ale nechtěla bych je vlastnit. Teď je ale odnesu zpět do sejfů s těmi penězi.“

Když se vrátila, zeptal jsem se: „Co byste řekla pěkné neděli?“

„No jo, on má plachetnici a spoustu nápadů.“

„Máte už snad někoho, s kým byste šla raději plachtit?“

„Ano, ale ne tak, jak si myslíte. Ještě jste mi neřekl, jaký jste vlastně vyšetřovatel, pane McGee.“

„Travis nebo Trav, Mary Alice. Žádný vyšetřovatel. Jen se pokouším nalézt věci, které lidé ztrácí. Za procento z nálezného. Havarijní poradce.“

„Doufám, že se vám podaří ty známky najít.“

„Snad mi budete moct říct, kde jsou.“

Kousla se do rtu a naklonila hlavu.

„To je ale škaredé, co říkáte.“

„Jak to?“

„Něco takového bych neudělala.“

„Jakého?“

„Něco ukrást.“

„Ale jste bystrá žena a mohla jste něco vidět nebo slyšet, nebo víte něco, co se vám vůbec nezdá být důležité, ale ve skutečnosti to je velice důležité. Když na to spolu přijdeme, pak budeme vědět, kde ty známky jsou.“

Mračila se na mne.

„Jste mazaný.“

„Cože?“

„Řekl jste to tak, abych to vzala špatně. Měl jste to v úmyslu. Chtěl jste vidět moji reakci. Dobře, já tedy reaguji. Nelíbí se mi taková mazanost. Nehrajte to na mě. Jestli budu muset očekávat, že budete na mě stále něco hrát, nebudu moct přemýšlet, jak vám pomohu, ne?“

„Správný postřeh.“

„Že jste to řekl záměrně?“

„Jistě. Smím vás pozvat na oběd?“

„Ano. Jane se vrátí během deseti minut.“

„Teď je tu docela klid, že? Nenudíte se?“

„Nudit se! Mám tisíc nevyřízených věcí. Mám celou řadu nových známek, které musím založit. Naše pošta odejde tento měsíc pozdě. Zásilky šesti stům lidí. Čekají mě tři oceněné pozůstalosti.“

Dvě jsem si odnesla domů, nejsou finančně příliš hodnotné. Ale jedna, ještě v sejfu, je moc pěkná. Je lepší, než si Hirsh myslel.“

„A kdyby se vám zachtělo, mohla byste jeden pěkný exemplář vzít a nahradit něčím levnějším – a nikdo by to nepoznal?“

Odvrátila se ode mne a začala urovnávat alba na jedné polici.

„Stalo se něco?“ zeptal jsem se.

„Přemýšlím, jak odpovědět.“

Čekal jsem. Pak se otočila zpět.

„Co vám mám k tomu říct. Je mi proklatě fuk, co byste dělal nebo nedělal vy. Nebo kdokoliv jiný na světě. Jestliže něco ukradnu, jeden člověk to bude vědět. Já sama! Proto to nemůžu udělat, nedělám a dělat nebudu. A teď půjdu na oběd sama, děkuji.“

„To byste měla. Stejně není nikdo skutečně hoden, aby se s vámi najedl. My obyčejní smrtelníci prostě nejsme schopni říct na první pohled, jak jste dokonale poctivá, slušná a ctnostná. Už z prvního dojmu jste pořádná a pěkná dáma a mám matný pocit, že za posledních pár tisíc let mnoho pěkných dam udělalo nepěkné věci. Samozřejmě, jak je libo, obědvejte sama a ať vás napadají samé počestné a čisté myšlenky.“

Zbělela a pak zrudla vzteky. Třískla dlaní o prosklený pult.

„Skutečně mě začínáte tím podezříváním unavovat.“

Křičel jsem taky, jen trochu hlasitěji:

„Přesuňme scénář třeba jinam, ty pitomá káčo. Třeba do Chicago. Pan X, profesionál, nakupuje pro pana Y, investora. Slečna Z dělá záznamy, vede účty a manipuluje se zbožím. X, Y a Z jdou spolu nespočetněkrát do banky. Zboží je ukradeno a nahrazeno levným. Tak koho budeme vinit, moje milá? X, Y nebo Z? Byla jste u toho! Koho tedy, koho, koho?“

Mrkala a mrkala, až jí vytryskly slzy a řinuly se po tváři. Udělala bezcílné gesto, já jsem jí chytil ruce a držel je. Dívala se dolů a říkala:

„Asi já – jen – já –“

Otevřely se dveře a tlak na rohož rozezvučel zvonek nad hlavou. Zírala na nás Jane Lawsonová. „Co se tu děje? Ty pláčeš, Mary Alice?“

„Právě se chystáme na oběd,“ řekl jsem.

„Jen si vezmu kabelku,“ řekla Mary Alice.

Když jsme si objednali aperitiv, odešla Mary Alice na toaletu, aby si upravila oči po pláči. Vrátila se s úsměvem, posadila se, usrkávala aperitiv a řekla:

„Jste únavný, víte to? Možná, že je to jenom takový nešťastný den. Cítím se na okraji propasti.“

„Není to na vás vidět.“

„Nikdy to na mně není vidět. Mohla bych umírat, a lidé mi budou říkat, jak dobře vypadám. Vždycky jsem chtěla být takovou záhadnou holčičkou s vpadlými líčky a smutnými očima. Chtěla jsem mluvit nějakým přízvukem. Víte – jako Maďarka.“

„A všechny smutnooké malé Maďarky chtějí –“

„Já vím, já vím. Máte legrační výraz ve tváři, Trave.“

„Právě jsem zjistil, že se už nemusím zabývat jednou věcí, která mi nezapadala. Nemusím vás už z ničeho obviňovat.“

„Díky, i když prakticky za nic.“ Natáhl jsem ruku, sáhl jí na nos a stáhl ruku zpět. „Prostě tam je ta odpověď.“

Vypadala zmateně, vytáhla zrcátko a otočila hlavu ke světlu.

„Aha, ta malá rýha, co? To je od brýlí. Ale proč by... Myslím, že vím. Jestliže jsem evidovala všechny tyto známky, nastříhala kapsičky na míru a založila do alba, nevšimla bych si, že nebyly tytéž, když jsem tehdy obracela stránky? Odpověď zní: v bance nenosím brýle. Ta pečlivá práce byla hotová. Je to malicherná pošetilost, ano, je. Jenže – můžu si nasadit jakékoliv obroučky a vždycky vypadám jako vyjevená sova s vyvalenými očima.“

„Proč nenosíte čočky?“

„Nemůžu si zvyknout na tvrdé čočky. A měkké neexistují bifo-kální.“

Mohu je mít a uvidím na blízké věci, ale musím je vyjmout, abych viděla přes pokoj, mohla řídit auto nebo přejít přes ulici. Nebo nosit brýle na dálku.“

„Aha.“

„Jane říká, že existuje jen jedna věc rychlejší než světlo, a to je shodit brýle, když vchází zákazník. Víím, že je to hloupost. Ale to způsobil můj muž, že jsem na brýle tak precitlivělá.“

„Jak?“

„Neměla bych se o něm zmiňovat, protože nerada odpovídám na otázky, které se ho týkají. Normálně to nedělám.“

„Na nic se neptám.“

„Díky. Neobjednáme si?“

Objednali jsme si. Když nám přinesli jídlo, řekl jsem:

„Vím, že jste se o krádeži dozvěděla teprve ráno, ale musíte mít nějakou představu, jak se to stalo.“

„Nemůžu uvěřit, že k ní vůbec došlo. Stále si myslím, že se Hirsh musí mýlit. Je už starý. Nedostávají někdy staří lidé podivné nápady?“

„To by byla dost komplikovaná fantazie.“

„Ale spíš jí můžu uvěřit.“

„Proč to říkáte?“

„Podívejte se třeba na takový detail, jako je množství. Kdyby mě nikdo nerušil a měla jsem všechno po ruce, trvalo by dlouho, než bych vytáhla dobré exempláře a vsunula falešné. V albu je třicet šest listů se známkami na obou stranách. To je dvaasedmdesát stran a zbývá jich asi deset. Řekněme, že jde o deset položek na straně. Mám hbité ruce. Jsou sice velké, ale rychlé. Vytáhnou z horizontální kapsy známku, odložím ji, vyberu správnou a zasunu. Přibližný odhad? Deset vteřin. Tak by výměna šesti set jednotlivých známek, dvojic a bloků trvala šest tisíc sekund nebo sto minut nebo hodinu a čtyřicet minut. A kdybych si velice pospíšila a dokázala to za pět vteřin, stále by to trvalo padesát minut. A jak přesně si představujete, že bych to mohla dokázat, když tam sedím a téměř se obou mužů dotýkám u malého stolu za jasného světla? Určitě jsou v albu ty správné. Nebo je podvodná banka. Vyberte si.“

„Pamatujete si pořadí, v jakém jste uspořádala známky v albu?“

„Jistě.“

„A viděla jste pořádně –“

„Tak slepá zase nejsem. Našla jsem stránku se známkami. Barbados, ale byla plná, nedaly se už žádné přidat, i kdybychom je po-

sunuli blíž k sobě. Ráda uspořádávám známky na stránce. Nechávám jim prostor a pak vypadají krásně. Sprengerovi to nevadí. Bylo by mu asi jedno, kdybych mu je ukládala do krabic od doutníků. Ale známky jsou pěkné a představují spoustu peněz... a uspořádáním se vyjadřuje jakýsi vztah k jejich kvalitě a hodnotě.“

„Myslíte si, že kdybyste měla tehdy v bance brýle, všimla byste si, že něco není v pořádku?“

„Z toho, co dnes Hirsh říkal, snad ano. Nebyly dobře centrované. Skvrny, odstíny, vybledlost. Ale ne v každém případě.“

„Proč ne?“

„No... vezměte si například Barbados. Scott 53, čtyřpencová růžová nepoužitá má cenu padesát dolarů, když je známka opravdu dobrá. Ale Scott 53b, stejně dobrá, má každopádně cenu tisíc pět set dolarů. Víte, co dělá ten hloupý rozdíl? ‚Padesát trojka‘ má perforaci čtrnáct na všech stránkách a u ‚padesát trojky b‘ je perforaci dvanáct a půl na bočních stránkách.“

„Co ta čísla znamenají?“

„Třeba čtrnáctka. Kde jsou dírky, můžete známky od sebe odtrhnout. Čtrnáct dírek představuje na délce dva centimetry. K tomu používáme zoubkoměr, na kterém jsou natištěny různé míry. Sotva pouhým okem zjistíte, jestli se díváte na obyčejnou čtyřpencovou růžovou z roku 1875 nebo na tu zvláštní. Ta zvláštní má o tolik vyšší hodnotu proto, že jich bylo vytištěno jen pár.“

„Ale vy máte fantastickou paměť, Mary Alice.“

Smála se.

„Vytahuji se. Moje paměť není tak fantastická. Pamatuji si tuto známku, protože jsem na to přišla sama. Hirsh koupil sbírku koloniálních. Byla tak uspořádaná, upravená a dobře označená, že jsme považovali za samozřejmé, že ji sběratel studoval. Byla to náhoda, štěstí. Vzala jsem jednu obyčejnou od nás a položila ji vedle stejné u sbírky, abych se v zájmu zákazníka podívala, která je lepší. Perforace mi nepřipadala dobrá. Porovнала jsem obe známky s použitím zoubkoměru. Pak jsem ji odeslala do Svazu filatelistů v New Yorku spolu s poplatkem a do šesti týdnů jsem obdržela atest, že se jedná o ‚53b‘. Položila jsem ho na Hirshův stůl jako překvapení. Dal ji do sbírky

Sprengerovi a mně stodolarovou odměnu. Je to fakt prima, najít něco takového, víte? Asi jako odkrýt zlato.“

Ačkoliv jsem se neuměl vmyslet do takového vzrušení, líbil se mi její výraz na tváři, ten nadšený pohled. Každý máme své. Přemýšlel jsem, proč si její muž nedal tu práci, aby si ji udržel. Zvláštní, nadměrná velikost. Celoživotní zdroj příjemností. Ale nežádala mne, abych se nevyptával?

Náhle jsem se rozhodl, že si ji ohodnotím sám. Je to asi logický postup. Jestliže měla tu dokonalou schopnost vytvářet styl, vyznít hodnověrně bez ohledu na stres, do kterého jsem ji uvedl, pak by jistě nestrávila pět let ve směšném obchůdku se známkami na Miami. Předstírání vyžaduje obrovský výdej energie. Pro takový podvod by si vyhledala mazanější místo.

Mimo jiné se mi líbily vrásky v koutcích úst. Líbilo se mi to lišácké zbarvení duhovky. Líbil se mi ten opravdový hlad velké ženské, s jakým se pustila do sotva postačitelné porce. Líbil se mi nekultivovaný, zdravý lesk jejích černých vlasů i způsob, jakým je odhrnovala, aby jí nepřekážely.

„Tak,“ řekl jsem, „škrtám vás ze seznamu podezřelých.“

„Jste si tím jist, že mi chcete prokázat tak velkou laskavost?“

„Tuším, jaký to na vás udělalo dojem.“

„Podezříváte prakticky každého?“

„Prakticky ano.“

„To musí být těžká cesta životem, člověče!“

„Týká se to jen období, kdy pracuji. Ve zbývajících době jsem zábavný, spolehlivý, nevinný balík.“

„Nemáte stálou práci?“

„Mohla by být, ale nepřipustil jsem to. Jakmile mám nějaké prachy, nepracuji. Důchod v tomto věku je daleko zábavnější, než by byl v pozdějším.“

„To máte pravdu. A nevypadáte, že jste ženatý, což vám váš způsob života usnadňuje, že?“

„Kolem vás vyvstává jedna otázka.“

„A sice?“

„Máte sedavou práci, Mary Alice, a z toho, co říkáte, pracujete i doma. Přesto vidím, že jste v dobré kondici. Chodíte na pružinkách?“

Usmála se, sevřela pěst a ukázala sval. Na vyzvání jsem do něj šťouchl palcem. „Pořádný,“ konstatoval jsem.

„Musím s tím žít, Trave, nebo to vzdát. Jsem velká a mám dobrou koordinaci. Běhala jsem se smečkou chlapců od okamžiku, kdy jsem se naučila běhat. Hrávala jsem jejich hry a veškeré dívčí hry také. Umím vyhrát různé sladkosti a krabice karamelů, když mi hádají váhu. Kolik byste hádal, že vážím? Nesnažte se mi lichotit.“

„Hm. Mezi šedesáti a třiašedesáti kily.“

„Sedmdesát dnes ráno, svlečená, na nejlepší váze. Mám velké silné kosti a ze všech těch her mám hodně svalové hmoty. Stále trénuji, protože kdybych to nechala plavat, ze svalů by byl tuk a kůže by visela a kymácela se. A to je hnusné.“

Kanadské cviky. Mimochodem – každý týden a už velmi dlouho. Miluji to.“

„Já se válím. Svaly mi změknou, to mě zlobí a pak na nich začnu zase zpracovat.“

„Vypadáte fit, víte to?“

„Pracuji na tom.“

Dívali jsme se se na sebe. Její modré oči se zvětšovaly, až byly tak velké, že jsem se do nich vešel. Měl jsem pocit, že do nich vplouvám, až něco cvaklo, že nás to oba polekalo. Zalapala po dechu, pak se zhluboka nadechla a odvrátila oči. Tím přerušila ten nečekaný kontakt. Dal jsem znamení číšníkovi, udělal jsem pohyb jako při psaní do dlaně ruky. Přikývl, přišel ke stolu a zinkasoval nás.

Odcházeli jsme bok po boku, asi půl metru od sebe.

„Děkuji za moc hezký oběd, Traviši.“

„Jsem rád, že se vám líbil, Mary Alice.“

„Jak řekl Hirsh, chci pomoci, jak nejlépe umím.“

„Už jste pomohla hodně.“

„Ano?“

„Odhad časového rozpětí, jakého by bylo třeba k výměně známek v albu, byl užitečný. Pomáhá mi to pochopit celou situaci.“

„To jsem ráda.“

„Až se vrátíme do obchodu, dovolíte, abych si jedno album prohlédl?“

„Samozřejmě.“

„Mám auto tady na parkovišti. Podíváte se?“

Zastavila se a zamračila.

„Proč bych se měla dívat na vaše auto?“

„Třeba proto, že je starší než vy.“

„Opravdu?“

„Je to malá dodávka.“

„Skutečně?“

„Podíváte se?“

„Proč ne?“

Když jsme se blížili k autu, ukázal jsem na něj.

„Che,“ řekla, „jaká odporná modř.“ Pak pokračovala: „To je doma vyrobená dodávka! Proboha, vždyť to je Rolls-royce.“ Opřela se o auto a smála se. Žádný stříbrozvučný smích. Y-á-ý-á. Ó Bože! Ý-á. Hýkání. Kontraaltová trubka.

„Jestli to považujete za legrační, pak byste měla vidět loď, na které bydlím.“

„Ho, ho, ho, co je legrační na ní?“

„To neumím vysvětlit. To vám musím ukázat.“

„Dobře.“ Vytáhla si papírový kapesník, utřela oči a vyčistila nos. Šli jsme k obchodu.

„Je opravdu tak legrační.“

„Ne. Dotkla jsem se vás?“

„Ne.“

„To... to jsem si oddechla. Když jste řekl, abych se podívala na vaše auto, pomyslela jsem si: jistě to bude jedno z těch. Však víte. Ta odporná krabice s padesáti ciferníky a tachometr ukazující dvě stě. A já abych obdivovala ty proklaté dětinské nesmysly nebo je dokonce řídila, kdybyste na tom trval. Pak byste mi ukázal klíče, které patří každému playboyi klubu v Americe a zámoří, a pak byste se pokusil o starý trik.“

„Jaký starý trik?“

„Však víte. Náhle byste zahnul do motelu.“

„A vy jste se smála, protože se nic takového nestalo?“

„A protože je ta Miss Agnes velmi *drahé* auto,“ říkala a otevírala dveře do obchodu se známkami.

7. KAPITOLA

V pátek ráno jsem si po snídani uklidil a posbíral pár věcí, které to už dávno potřebovaly, do samoobslužné prádelny. Tam jsem se klidně posadil a pozoroval ženy, jak si vybírají své várky bělejší než moje. Žárlivost mne nermoutila. Přál jsem jim všechno dobré. Na zpáteční cestě mne málem srazil tlustý pán na hlučné motorce, pak křičel své hodnocení mého původu a celé linie předků. Usmál jsem se, přikývl a přál mu všechno nejlepší. Matně jsem si uvědomoval, co obecní starší proti mně rozpoutali. Vystěhujte vaši loď, nebo opusťte město. Přál jsem jim také všechno nejlepší. Nažerte se dobře ze státních koryt, chlapci. Schlamstněte všechny dobroty, které vám spadnou do klína.

Meyer seděl na doku, nohy spuštěné, a čekal na mě. Přišel na palubu. Stál za mnou, když jsem ukládal prádlo. „Jak si vedeš?“ zeptal se. „Nádherně.“

„Cože?“

„Není to nejlepší čas roku?“

„Ještě jsem se chvíli zdržel a povídal si s Hirshem, Než jsem se vrátil do obchodu, byl jsi pryč.“

„Odešli jsme brzy. Mary Alice a já.“

„Otoč se, Travisí.“

„Cože?“

„Otoč se na okamžik a podívej se na mě.“

„Prosím.“

Zíral na mě a přikývl.

„Aha.“

„Co vidíš?“

„Že se pokusíš Feddermanovi pomoci.“

„Jistě. Správně. To je jasné jako –“

„Děť?“

„Cokoliv tě napadne, starý kamaráde.“

Když jsem měl své povinnosti v domácnosti hotovy, promluvili jsme si. Stáhl jsem svou rozptýlenou pozornost odněkud z levého pole a snažil jsem se koncentrovat na daný úkol. Pamatoval jsem si, co říkala Mary Alice o tom, jak dlouho by trvala výměna známek,

jak neuvěřitelné se jí to zdálo a jak uvažovala, jestli vůbec k záměně opravdu došlo. Seznámil jsem Meyera s jejím přístupem.

„Musím věřit Hirshovi,“ řekl Meyer. „Jestli viděl to, co viděl. Myslí mu to rychle a dobře.“

„Ona opravdu hodně ví.“

„O čem?“

„O známkách.“

„Považoval bych za pozoruhodnější, kdyby po pěti letech všechno o známkách nevěděla.“

„Co?“

„Ale nic. Zapomeň ha to.“

„Chtěl jsem ji svézt v Miss Agnes. Bylo to dlouhé odpoledne. Jane nám řekla, abychom šli. Následoval jsem Mary Alici ve žluté toyotě. Dali jsme si v Homeslendu drink a večeri v Neapoli.“

„V Neapoli?“

„Šli jsme co noha nohu mine, mluvili o všem možném a Neapol byla nejbliž. Vrátili jsme se přes Alligator Allee a došli až sem. Ukázal jsem jí *Sedmu*. Ta ji omráčila tak jako Agnes. Líbí se mi, jak se směje.“

„Tak tobě se líbí, jak se směje.“

„To jsem řekl. Pak jsem ji zavezl domů a to už bylo příliš pozdě i na drink před spaním.“

„Jak pozdě je příliš pozdě?“

„Čtvrt na šest.“

„Už se nedivím, že jsi bledý.“

„Meyere, celých dvanáct hodin uteklo jako třicet minut. Dotkli jsme se jen špiček témat, o kterých musíme mluvit.“

„Jsi vůbec schopen věnovat se problémům Hirshe Feddermana?“

„Čemu? Koho?“

Odcházel. Kýval hlavou a gestikuloval pažemi do otevřeného prostoru před sebou.

Kdyby se vrátil, řekl bych mu, že vlastně žádný problém neexistoval, že se Fedderman mýlil. Jestliže neexistuje způsob, jak se to mohlo stát, nejzřejmější předpoklad je, že se to vůbec nestalo.

Ten pátek jsem přijel do obchodu v uzavírací dobu a zavezl jsem Jane Lawsonovou domů, do tzv. zahradního bytu ve velkém činžáku z nedávné minulosti, asi půl hodiny autobusem od Feddermanova obchodu.

Seděla vzpřímeně na kraji sedadla a řekla:

„Naše děvče bylo dnes celé vyčerpané, Trave.“

„Taky jsem nebyl zrovna ve střehu.“

„Zahněte zase doleva a jsme tady. Nenávidím ten mizerný autobus, ale pro Lindu je to ještě těžší.“

Už mi řekla, že Linda je starší z těch dvou a studuje první ročník na univerzitě v Miami v Coral Gables. Judy studuje předposlední rok střední školy. Mají šestnáct a osmnáct let. Všiml jsem si, že hodně vyprávěla o Lindě a málo o Judy.

Chytila za kliku, pak vytáhla klíče a řekla:

„Omlouvám se předem za to, jak to bude uvnitř vypadat. Pracující matka a dvě dospívající dcery. Snažila jsem se. Ale ony mají sklon všet svoje svršky někam do vzduchu.“

Obývací pokoj byl malý a bylo v něm horko jako v troubě. Spěchala k velkému oknu, otevřela ho a pak zvýšila hlas, aby překlenula hluk kompresoru a ventilátoru.

„Pravidlo domácnosti je, že poslední, kdo odchází, všechno vypíná. Kvůli spotřebě elektřiny. Ale rychle se tu ochladí a pak to ztlumím tak, že se uslyšíme a budeme moci myslet. Je to hrozné? Můžu vám nabídnout drink?“

„Jestli máte pivo?“

„Snad ano. Podívám se.“

Vrátila se s úsměvem, chladným pivem a vysokou sklenicí. Omluvila se, že se jen převlékne do pracovních šatů. V pokoji bylo příliš moc nábytku. Krb byl imitace. Na polici byla ve dvojitém rámu fotografie, na které byl nepřiměřeně mladý muž s milým úsměvem v letecké uniformě s prýmkou nadporučíka a pilotním odznakem. Na druhé polovině byl obrázek stejného nadporučíka v civilních šatech, sportovního saka a kalhotách. Držel v náručí dítě a díval se do jeho neviditelného obličej.

Jane Lawsonová, mladší o osmnáct let, stála vedle něj. Sahala mu sotva po ramena a smála se na něho.

Výklenek v zahradní besídce vedle obývacího pokoje byl vybaven vysoce kvalitní reprodukcí zvuku a policí pásků v krabiciích s oslíma ušima a hromadou gramofonových desek. Pokoj se rychle ochlazoval. Šel jsem se podívat na regulátor a snížil ho z velmi chladné na chladné a ventilátor z maxima na střed. Ten se roztřásl a zmírnil na zvuk řetězové pily, běžící naprázdno. Znovu jsem se díval na fotografie, když se vrátila v modré blůze, vysedlých modrých kraťasech a sandálech. Byla to štíhlá, pěkná žena se zbytky po nervózním napětí v obličeji a přísnými ústy.

„To je Jerry,“ řekla. „Zdá se to neuvěřitelné. O třináct měsíců později přišel o život. Za rok bude Linda tak stará jako já, když jsem Jerryho poznala.“

„Zemřel v bojové akci?“

„Ne. Učil mladé piloty. Nosil prstýnek. Docházelo tehdy často ke vzplanutí stíhaček. Dva měli noční službu. Na jejich modelu existovalo dvojí zajištění, takže když jste se nezbavil průhledného krytu pilotního prostoru, nemohl jste být katapultován, nemohl jste nechat explodovat nálož. Mělo to být bezpečné, aby se zelenáči nemuseli bát a nevystřelili se sami z pilotního prostoru. Shazování se zablokovalo a celou cestu dolů říkal křídelnímu střelci, co zrovna dělá, aby to uvolnil.“

Nikomu nic nevzkázal. Jen technické informace. Skutečný profesionál.“

„Museli absolvovat zvláštní kurzy neukvapenosti a rozvážnosti.“

„Jestli to vyznělo hořce, pak proto, že tehdy už byly vynalezeny lepší shazovací systémy a výměny v poli, když vybavení dávali dohromady.“

Řekl jsem jí o rádiové pásce před lety, vyrobené v Lauderdaleu.

„Vysílali z ní jenom jednu, když NASA přicválala celá upocená a zkonfiskovala ji. Dotazující se zeptal jednoho z těch tvrdohlavých a svobodomyšlných mužů na počátku cvičných letů, jaký měli pocit při vzletu. Snad proto, že ta otázka už byla tolikrát položena. Odpověděl otázkou: ‚Jak byste se cítil vy, kdybyste celou dobu co jste ve vzduchu věděl, že sedíte na padesáti tisících součástkách, koupených od výrobců, kteří je nabízeli za nejnižší cenu?‘ “

„Grissom?“ zeptala se.

Přítakal jsem.

„Myslela jsem si to. To je celý Gris. Zнала jsem ty chlapce. Skoro jsem si jednoho vzala. Dcerky byly malé, oblíbily si ho. Byla jsem polovičně zamilovaná a říkala jsem si, že holky potřebují otce. Možná, že by jim otec zmrznul a byl tvrdý jako mramor a všichni bychom s ním létali dokola a navždy by nás pronásledoval. Mařila jsem čas, váhala, přešlapovala a tak dále. A vlak opustil stanici, než jsem se dokázala rozhodnout, jestli mám koupit jízdenku. Snad je to tak lepší. Kdo ví? No, nepřišel jste sem poslouchat moje starosti.“

„Nové problémy nepotřebujete. Když se známky ztratily, Hirsh je bude muset Sprengerovi nahradit. S člověkem, jakým je Sprenger, není na výběr, i kdyby Hirsh hledal východisko. To ho může zcela zruinovat. To ho může stát obchod i všechno na skladě.“

Seděla na rohu pohovky. Stáhla nohy pod sebe a udělala grimasu.

„To by bylo opravdu zlé. Myslím pro něho. Byl ke mně vždycky moc hodný. Je to až neuvěřitelné, že u něj pracuji už patnáct let. Odepsala jsem na jeden inzerát, a když jsem zjistila, o co se jedná, vůbec jsem místo nechtěla přijmout. Líbil se mu můj dopis. Prosil mne, abych to zkusila. Nabídl mi až moc peněz. Neuměla jsem ani psát na stroji. Myslela jsem si, že někdo by mohl toho blázinka zneužít, tak proč bych to nemohla být zrovna já. Až později jsem zjistila, že přede mnou udělal pohovor alespoň s třiceti pěti děvčaty, aniž by našel takovou, jakou chtěl. Hledal blázna, který by byl ochoten chodit do večerní obchodní školy a učit se psát na stroji jenom proto, že mu to ulehčí život. Trave, neříkejte mi, jaké starosti by mi nastaly. Já to zvládnu. S platem a penzí, možností nakupovat v armádních obchodech v Homestendu a s tím, co jsem si uložila na horší časy. Trochu pomáhají Jerryho rodiče a pomáhali by víc, kdybych jim to dovolila. Jde teď o to, jak pomoci Hirshovi, aby nemusel všechno prodat.“

„Totéž říká Mary Alice, ale nevěří, že ty drahé známky skutečně v albu v bezpečnostní schránce schází.“

„Hirsh si nic nevymýšlí! Víte, jaké mám obavy já?“

„Jaké?“

„Neříkejte to ale Hirshovi. Když se dalo jedno album takhle znehodnotit, mohlo by se to stát i s dalšími, ne? V posledních čtrnácti dnech neviděl žádné z dalších pěti.“

„Vy rozhodně umíte člověka uklidnit, Jane.“

„Také jste na to pomyslel?“

„S ostatními klienty ten proces probíhá přibližně stejně, že?“

„Ano a ne. Nejstarší klient je pan Riker Benedict, a to už od doby, kdy jsem tu nastoupila do práce. Jemu zřídil první investiční účet. Pan Benedict nemohl uvěřit, že by u nějakého zboží, které mu chce Hirsh koupit, mohla rok od roku růst cena. Za patnáct let mu koupil devatenáct klasických známek, známých exemplářů. Další přírůstek mu hledá. Ta sbírka má o tolik vyšší hodnotu, než kolik pan Benedict investoval, že pokračovat vlastně nemá smysl. Ale teď dodat novou známku už je ceremonie. Ti dva stráví v bance půl dopoledne prohlížením těch vzácností, jedné za druhou, ať už mají v úmyslu nějakou známku dodat nebo ne. S ostatními klienty bych řekla, že si občas známky prohlédnou, a občas taky ne. Jediný Sprenger je takový, že si nikdy neprohlíží ani staré, ani nové exempláře. Sedí tam jako mrtvý brouk. Občas přikývne, pokrčí rameny, zabručí a to je vše.“

„Co se stane s klienty a jejich účty, kdyby se panu Feddermanovi něco stalo?“

„To je všechno jasně uvedeno ve smlouvě. Z investičních účtů mu neplyne žádný úrok. Právník pana Feddermana má jeho plnou moc v případě úmrtí, a ta je také uložena v bance s podpisovým vzorem. Podle smlouvy se právník a investor setkají v bance spolu se soudním odhadcem, určeným Svazem filatelistů. Investice se ocení, a jestliže je běžný odhad pro prodej koupeného zboží vyšší než strop ve smlouvě, odhad je přijat investorem a od smlouvy se odstoupí. Jestliže by odhad pro prodej zboží byl nižší, o rozdíl mezi touto částkou a garantovanou cenou se žádá o náhradu škody pozůstalosti. U žádného z pěti klientů nemůže být řeč o nějaké žádosti o náhradu škody. A co se týče známek, koupených pro Sprengera, myslím, že by Hirsh z toho vyšel podstatně lépe, aspoň co se týče toho, jak jde obchod. On totiž na sebe nebral vůbec žádné riziko. Jeho způsob investic zbavil lidi obav z riskování kapitálu. To by znamenalo uspo-

kojení, nebo se peníze mohly radostně získat zpět. To se dá dělat opravdu s prvotřídním zbožím.“

„Pokud zboží záhadně nezmizí.“

„Je mi z toho špatně. Opravdu, fyzicky špatně.“

„Jak mám rozumět tomu, že se Mary Alice stará o záznamy a vede investiční účty?“

„Protože jsem u Hirshe déle? Dělávala jsem tuto práci, a když Moosejaw odešla do důchodu a nastoupila Mary Alice, naučila jsem ji to.“

„Moosejaw?“

„Promiňte, slečna Moojah, svobodná slečna, silná osobnost. Legendární bytost. Nevěřila v poplachové zařízení. Měla k dispozici osm knoflíků na nenápadných místech. Ona ale měla pod kontrolní pokladnou dětskou baseballovou pátku. Stalo se jí dvakrát, že byla sama a zloděj na ni mířil revolverem. Dvakrát popadla svou pátku a nandala mu to. Jeden potřeboval dvě rány, než se skácel, a jeden klesl hned po první ráně. Teprve pak zmáčkla knoflík. Hirsh šlel, ale nebyl schopen slova. Vydával jen nějaké zvuky. Měl strach, že ten další ji zabije. No, každopádně jsem ráda, že se Mary Alice ujala této práce. Jsem ráda, že můžu rozhodovat.“

„Co například?“

„Běžné věci, samozřejmě, na které Hirsh nemá čas nebo náladu. Kdy doobjednat a kolik. Alba, kapsičky pro upevnění známek a podobně. Nejraději však sleduji trh, studuji ho a radím Hirshovi. Je to hodně práce, ale Hirsh tvrdí, že mám k tomu talent. Sleduji změny v cenách v katalogích, které vyjdou – Scott, Minkus, Stanley Gibbons, Sanabria. Také dostávám seznam cen ze všech hlavních aukčních síní a zjišťuji, jaké položky uvádí New York, Západní pobřeží, Londýn. Všude ceny nestoupají, víte? Před třemi lety bylo na italském vydání varování. Ceny se zvedly nebo byly vytlačeny nahoru příliš rychle. Obstarali jsme si do skladu nějaké pěkné kousky a pár dobrých exemplářů pro investiční účty. Hirsh jednal rychle. Dovolí mi riskovat v malém, jako například spekulovat se zbožím na skladě. Domnívala jsem se, že raná Kanada vypadala aktivně, vložili jsme peníze do těchto známek a skutečně eena vzrostla. Byly vždycky

dobré, ale ne moc zajímavé. Dnes jsou skvost. Myslíte, že – opravdu o to všechno stojíte?“

„Rozhodovala by Mary Alice ráda?“

Sešpulila rty.

„N-ne, myslím, že asi ne. Jsem více intelektuální typ a ona normální. To je na mozkovou činnost řečeno zjednodušeně. Dělává velice ráda kapsy a připravuje alba, velice ráda oceňuje pozůstalosti, známky za známku, určuje průsvitky na známkách, měří zoubky, kontroluje tabulku barev. Byla by raději, kdybych se těch opravdu dobrých exemplářů nedotýkala. Vloni byla na mne velice vzteklá. Když chcete sejmut známku z obálky, vložíte ji do mokré krabice a po chvíli můžete známku od papíru odlepit. Lepidlo ve vlhku změkne. Byla to docela dobrá kolumbijská s denominací čtyři dolary a jasným razítkem. Vytáhla jsem známku příliš brzy a odlepila kus známky. To je totéž, jako byste udělal konfety z pár set dolarových bankovek. Byla šílená a celé hodiny se mnou nemluvila.“

„Ale jinak se s ní vychází dobře?“

„Je to osobní, nebo oficiální otázka, pane?“

Uvažoval jsem, jestli mám uši tak červené, jak se mi zdálo.

„Musí být osobní, jistě.“

„Kdo by vás vinil? Je pěkný kus ženské. A vy vypadáte tak důvěrně a nenucené.“

„Liška v kurníku?“

Smála se.

„Spíš jako stoupenec fotbalového mužstva, který podporuje protivníka. Ale moc osobního vám neřeknu. Dobře se s ní pracuje. My tři tvoříme dobrý tým. Po práci ji nevidám. Mnoho mužů se k ní snažilo přiblížit, ale jestli to dopadá jako se zákaznicí a mužskými kolem obchodu, nikam to nevede.“

„Jak myslíte, že pokračuji já?“

„Kdo ví? Je to ještě brzy. Neměla bych radit. Šla bych velice, velice pomalu.“

„Co ji trápí?“

„Já opravdu nevím. Nevím vůbec nic o jejím manželství. Nehovoří o něm. Pokud vím, nemá žádný sexuální život, a přitom je velká, zdravá ženská, ve které fungují všechny motory. Z několika proho-

zených poznámek usuzuji, že jednu dobu byla na sex dost vysazená. Jediné, co mě napadá, je to, že měla tak špatné manželství, že ztratila zájem. Mám dojem, že jakmile se k ní snaží nějaký muž přiblížit, otočí se a běží a on nemá žádnou šanci. Trávím s ní hodně času. Co jste o ní zjistil vy?“

Přemýšlel jsem.

„Ne moc. Zřejmě nemá rodinu. Když byla malá, žila ve Filadelphii.“

„A také ve Scrantonu. Přímou jsem se jí zeptala. Odpověděla: ‚Jane, jednou, až budeme mít hodně času, ti to všechno budu vyprávět.‘ Ale dosud jsme ještě hodně času neměly.“

Dveře z úzké předsíně se otevřely a vešlo děvče. Bylo štíhlé, vyšší než matka, s hnědými vlasy, tmavšími než Janin špinavý blond. Byly dlouhé, mdlé a z poloviny zakrývaly bledý bezvýrazný malý obličej. Měla na sobě misionářské kalhoty jako sud, příliš hrubé pro září na Floridě, a umazanou košili. Byla bosa. Ruce měla ušpiněné tak jako nohy. Pod paží nesla blok a dvě učebnice.

Věnovala nám rychlý, tupý pohled a prošla kolem nás do zadní části bytu.

„Judy!“ zavolala matka.

Děvče se zastavilo a pomalu se otočilo.

„Chceš něco?“

„To je pan McGee. Moje dcera Judy.“

„Nazdar, Judy.“

Opakovala svůj tupý pohled. Jen jím po mně přelétla. Absolutně nic jsem pro ni neznamenal. Byla jako cosi v lese, vědoma si jen bytostí, jí podobných. Byl jsem strom a jí bylo sakra fuk, jaký druh stromu. Napůl přikývla, vydala miniaturní zvuk, otočila se a byla na odchodu. Znovu jsem se posadil.

„Judy?“ řekla matka.

Zastavila se ve dveřích.

„Co zase?“

„Chci s tebou mluvit.“

„Tak mluv.“

„Ne teď. Teď mluvím s panem McGeem. Jen tě nechci zase hledat. Ne abys zase někam utekla.“

„Čekají na mě.“

„Tak jim běž vyřídit, aby byli trpěliví.“

„Vlez mi na záda. Nechci se hádat. Už jsem ti to řekla.“

„Běž do svého pokoje a počkej tam!“

„Je to rozkaz?“

„Nezní tak?“

„Zdejchni se, ty blbá stará potvoro. Zavolej sociálnímu, že jsem odešla. Jasně?“

Jane Lawsonová vyskočila, když Judy odešla, a pak se zase posadila. Položila si ruce na holá kolena, sklonila se v pase, takže měla tváře na rukou. Za chvíli se narovnala, mrkala a chabě se usmála.

„Promiňte.“

„Máte tu rušno.“

„Judy... je teď v obtížném věku. V dnešní době to není pro mladé lidi jednoduché.“

„Nechtěla jste si s ní jít promluvit?“ Vděčně na mne pohlédla, ocenila to. „Jen okamžik.“

Těžké pro mladé lidi v dnešní době. Nebo v každé době. Ve které zlaté epoše znamenalo dospívání nepřetržitou radost? Vždycky existovala generační propast. Říká se tomu dvacet let. Příliš moc se mluví o necitelné vládě, napalmu a nedostatečném vzdělání. Snad je to tím, že se mladí nesoustředí na žádné ohnisko zájmu. Rodinný klan je ponechává bez zodpovědnosti, nedostává se jim zasloužených výhod a nemají k ničemu úctu.

V rodině se nepřizpůsobí generační propasti, protože generace jsou rozptýlené. Možná proto se ženou hlava nehlava zpět do improvizovaných kmenových podmínek a komunit. Školy se pokusily místo rodičů vyplnit vakuum a připravit takové podmínky a systém, aby odměnou byla radost. Pokus se nepovedl. Stejně vakuum plodí nepoddajné sociální uspořádání Ježíšových stoupenců, další pokus o strukturu a smysl. Komuny samy jsou výmysly privilegovaných, protože kdyby šli všichni do komun, staly by se nemožné.

Tak děti tápou, loudají se, mluví, sní a znovuobjevují zjednodušené filozofické paradoxy. Ti z většiny, kteří to dokážou – jako zřejmě slečna Linda Lawsonová – si najdou místo ve společnosti. Smysl, vyvozený z frakcionového nesmyslu. Nejsou nejchytřejší generace.

Jsou vystaveni více vstupním informacím, a to tolik, že nejsou schopni je ocenit ani se přizpůsobit, ale jsou schopni z nich okamžitě těžit. Ano, pozoruhodně, pohotově a hlavně co do zisku opravdově.

Těch několik málo, kteří to nedokážou, jako tato mladší dcera, vydávají aroma nemytých těl a staví to jako opozici proti zvířecímu štiplavému zápachu. Spletené a zatuchlé chomáče vlasů a lesklé vlasy druhých, odporné všem těm neandertálským strašidlům, kteří nenávidí mládí, ať už v jakémkoliv balení. Ztracenci jako Judit začnou brát povzbuzující drogy, geumetráty, halucinogenní drogy, aniž by věděli, co vlastně užívají, jen chtějí dostat něco do krve, co jim deformuje svět a přinese únik. Když se jim řekne, že získají vrcholný okamžik narkotického opojení, jsou ochotni si nastrkat do ucha ropuchu. Ti ztracení mění bakterie tak dlouho, až vykultivují typ tak rezistentní vůči penicilinu, jako byly dříve orientální odrůdy. Sestoupit z extrémně egocentrického piedestalu neúspěchu, hanby a zodpovědnosti, znamená uvolnění a možnost říci: Kdo říká, že musím rozumět příčinám? Existují děti zlé. V sadech existují špatné stromy, špatná jablka na kterémkoliv stromě, chorobní červi v kterýchkoli hniјících jablkách. Perfektní svět by byl absurdní. Ani Doris Dayová neudržela takový koncept. Kdo ho potřebuje? My potřebujeme defektní, ty ztracené, jako formu emocionální a sociální spekulace, aby nám řekli, jestli jsme vůbec o kousek pokročili.

Tvrdé, moc tvrdé pro lidi, kteří je milují, ale nějakým užitečným řešením v lidském tkanivu se těm zavrženým podaří zničit hodně lásky dospělých, než vyrostou. Pomýšlejte na to, drahá Jane Lawsonová, jako na trik přírody, při kterém nějaký velký hloupý samolibý špaček jednou dávno položil svá vajíčka do vašeho hnízda.

Vrátila se a řekla: „Děkuji vám.“

„Stalo se něco?“

„Odešla zadním východem. Já – chtěla jsem si ověřit jeden svůj tajný trik. Má kolem knih zelenou gumku. Položila jsem pod ni přdevčírem svůj vlas. A ten vlas je stále tam. Když ale nebude chodit do školy, přijdou si pro ni a dají ji do státní dívčí školy.“

„Podmíněně – za co?“

„Raději bych o tom nemluvila. Je v mé péči, ale já ji nezvládám.“ Hrozilo, že jí vytrysknou slzy. „Můj právník řekl, že kdybychom našli místo, kam by ji vzali, musíme zařídit změnu opatrování. Soukromé místo. Ale buď ji nevezmou, nebo je to příšerně drahé... Ještě něco hledá.“ Pleskla pěstí do kolena. „Co mám dělat? Uvázat ji řetězem ke stěně v pokoji? Zbít ji do bezvědomí?“

Co říkáte vy? Moje nejlepší rada by Jane Lawsonové nepomohla. Hádal jsem, že to děvče je na pokraji rozhodnutí utéci. A v nějakém neznámém městě bude podrobena péči odborníků. A jestli rozhodnou, že stojí za záchranu, opravdu je možné, že bude bita k totální pokoře, očištěna, oblečena, vycvičena a na několik let zpeněžitelná. Takové expertky šlapou chodník na autobusových stanovištích v centru města. O mladé dívky, které se objeví s kufříkem nebo taškou, je zájem. Nezúčastněně je odhadnou. Žádné škaredky, žádné tlust'ošky, žádné mrzačky, žádné bohaté a ne příliš moc mladé.

„Nepřišel jste se zaplést do rodinných problémů,“ řekla a vzdychla. „Snad časem zmoudří.“

„Určitě,“ řekl jsem. Usmáli jsme se na sebe tím společenským způsobem, při kterém lidé sami nevěří tomu, co říkají.

8. KAPITOLA

Když jsem v sobotu brzy ráno zavolal Mary Alici, řekla, že jsem ji zastihl ve dveřích. Byla na odchodu. Chtěla se zastavit u Hirshe, aby se zeptala, jak se mu daří, a chtěla nakoupit a pak zajít do fit centra, aby si jako každou sobotu zacvičila. Co jsem měl na mysli. Nic specifického a nic zvláštního. Pozoroval jsem klidný oceán a jak lidé říkají, s větrem od západu vydrží počasí celý den. Můj malý rychlý motorový člun byl v dobrém stavu, seřízen na nejvyšší výkon. Měl jsem dobrý čas a věděl jsem, kde podávají dobrý oběd, a myslel jsem si, že bychom mohli zajet do zálivu. Věděl jsem o místě, kde bychom mohli mít kousek pláže Atlantiku pro sebe, zaplavali bychom si a udělali piknik. Jen ať si řekne, kdy bych ji mohl vyzvednout v jachtovém klubu. Tam by nechala své auto. Později bych ji tam z *Muñequity* zase vysadil, nebo pokud by chtěla, mohla by se se mnou svést do Lauderdale a pak bych ji už nějak na Miami dopravil.

Přemýšlela a rozhodla, že by mohla pro jednu klidně fit centrum vynechat. Takže jí zbýval jen nákup a návštěva Hirshe. Vyhovovalo jí setkání v poledne v jachtovém klubu. Navrhl jsem půl jedné a ona souhlasila.

Telefonicky jsem objednal oběd a řekl jsem, kdy jej vyzvednu. Rozepínal jsem plachtu, když mě někdo oslovil. V doku stáli dva muži, viděl jsem y záři modrého nebe jejich siluety, které se dívaly dolů na mne. Řekl jsem, že jsem to opravdu já. Uvolnil jsem zbytek západky, vyšplhal jsem se na boční palubu *Sedmy*, šel jsem na zád', abych si je lépe prohlédl, než se rozhodnu, zda je pozvu na palubu.

„Dovolíte, abychom přišli na palubu?“ zeptal se jeden z nich.

„Prosím.“

Sešli na zád'. Následoval pevný stisk ruky. Jeden se jmenoval Davis, druhý Harris. Nenabídli křestní jména. Dlouhá leta trénuji rychlý odhad a občas moje zdraví záviselo jak na přesnosti, tak na rychlosti odhadu.

Oba měli kolem třicítiky, stejně vysokí – asi sto osmdesát tři centimetrů, možná o chlup méně. Necelých devadesát kil, mírnější obličej uprostřed a kolem čelisti měkkí.

Ten tmavý měl účes Joa Namatha a zlodušský knírek. Druhý byl červenohnědý, kučeravý s licousy.

První dojem byl, že jsou zvyklí spolupracovat. Lidé, kteří se dobře navzájem neznají, vyjadřují vědomí jeden druhého tělesnými pohyby a výrazem. Skuteční partneři jednají více jako by každý byl sám.

Neuměl jsem je geograficky umístit. Přízvuk měli jako hlasatelé zpráv v televizi. Knírek byl opálený, Licous byl opálený do červena a různě se houpal. Měl velké ruce, jizvy na kloubech. Intenzivní výraz v očích, žádný uvolněný postoj. Mohl to být policajt, ale pár věcí to vylučovalo. Zuby byly přesvědčivě bílé, jaké mají špičky v drahém šoubyznysu. Módní účesy. Závan mužské voňavky, kůže, nových bankovek. Letní úplety, kalhoty, košile a legrační boty, asi podle poslední módy. Licous měl na prstu hrubý zlatý pečetní prsten se zeleným kamenem.

V podsvětí už vojsko vyskákalo z pytle, popadlo zbraně a napěchovalo se do aut. Závodní rychlostí dojeli na kraj kempu a postavili hranici na obranu, leželi a čekali, zbraně odjištěné, zásobník na místě, granáty po ruce.

„Můžeme si promluvit, McGee?“

„Nevidím důvod, proč ne,“ odpověděl jsem.

Seděl jsem na zábradlí a jednou nohou jsem volně kýval, druhou jsem zaujal pevný postoj.

Knírek byl Davis. Paměť pracovala. Jeff Davis, tmavé vlasy, knír. Harris: Harris tvídový, prašť jako uhod.

Nemohu jménům věřit. Nenapadalo mne, kam je mám zařadit. Nedošlo ke společenskému zaváhání. Davis se usadil do lehátka a Harris se posadil na zakřivené zábradlí necelé dva metry ode mne.

„Zastupujeme určitou osobu,“ začal Harris. „Zatím si nepřeje být jmenována v jednání.“

„Jakém jednání?“

„Chce nahlédnout do určité situace,“ odpověděl Davis. „Má pocit, že byl ošizen. Myslí si, že byl škaredě ošizen.“

„Matete mne, pánové.“

„Co by vás mátló?“ zeptal se Harris a předstíral ohromení. „Žádá, abyste se pokusil situaci zachránit a získal pro něj zpět to, o co byl ošizen. Není to to, co vy děláte?“

„Cože?“

„*Havarijní poradce!*“

„Já nic nedělám. Jsem v důchodu. Občas prokáži kamarádovi laskavost. Člověk, kterého zastupujete, bude potřebovat vyšetřovatele z povolání.“

„Nikoliv, pane McGee,“ řekl Harris. „Potřebuje vás, V tomto ohledu si je absolutně jist. A jak se věci vyhrocují, může vás potřebovat okamžitě. Byl by tedy zavázán, kdybyste seděl jako přikován a čekal, až o něm uslyšíte.“ Sáhł do kalhot a z boční kapsy vytáhl nějaké složené bankovky. Vytáhl je ze zlaté sponky, která měla nápis velkými písmeny „Zdaněné“. Zašustil, napočítal pět stobankovek z hromádky, zbytek znovu scvaknul a schoval. Složených pět bankovek mi vsunul do kapsy košile.

„To je jen k tomu, abyste pochopil, že si nedělá legraci.“

„Jak můžu pomoci někomu, koho neznám?“

„Když bude potřebovat vaši pomoc, přihlásí se.“

Vytáhl jsem peníze a podával je Harrisovi. Stáhl se zpět. Hodil jsem je Davisovi na klín a řekl jsem:

„Lituji.“

„Máte toho moc, nebo co?“ zeptal se Harris s přehnanou nevinností.

„Prokazuji laskavost příteli mého přítele. Alespoň se o to pokouším.“

„Já si myslím, že byste toho měl nechat,“ řekl Davis. „Myslíte?“

„Muž, o kterém mluvíme,“ pokračoval, „o vás kdesi slyšel a udělal si o vás dobrý obrázek. Není zvyklý žádat o pomoc a říká se, že je silně zaneprázdněn nebo co.“

„Všichni prožíváme v životě malé zklamání.“

„Domýšlivost,“ řekl Harris.

„Nemyslel jsem to tak. Podívejte se na to takhle, pánové. Kdybychom vždycky dostali to, co chceme, nebyl by život moc nudný?“

„Tento člověk dostane, co chce,“ odpověděl Davis.

„Tentokrát ne.“

„Dejme tomu, že vám dá na vybranou, McGee,“ řekl Harris. „Dejme tomu, že nechá jednání otevřené, a až se vrátíte z nemocnice a budete zase schopen pohybu, opět se vás někdo přijde zeptat.“

Zíral jsem na něj a pak na jeho společníka.

„Tak ven s tím. Jaký je váš scénář? Rozbít mi páteř a ujet v La Salle z roku 1928? Vypadáte, jednáte a mluvíte, jako byste znali jména a čísla všech hráčů. Najednou Harris vypluje s kecy o nemocnici a hrajete, jako byste byli obsazeni do hlavních rolí.“

Davis se na mne z lehátka usmál jako líná hyena.

„Jednou za čas ano,“ řekl. „Pamatujete si na ten starý film ‚Francouzská spojka‘? Chcete vědět, kolikrát se šel ten blázen podívat?“

„Přestaň, Dave,“ vyzval ho Harris trochu uraženě.

„On si vždycky něco zamane a pak o tom kecá. Kdo šel na ten film, málem močil, jakého hrál Harry mizeru.“

„Měl byste se učit poznávat lidi,“ řekl jsem Harrymu Harrisovi. Harry pokrčil rameny.

„Tak to funguje. Měl jsem se zeptat a zjistit, jestli McGee –“

David ho zastavil. Narovnával bankovky a složil je podélně.

„Řekněme, že by došlo k tomu, že byste vrtal do něčeho, v čem má muž, o kterém mluvíme, prsty. Dá si o vás podat zprávu, aby měl ponětí o tom, co děláte. Když vás má zmapovaného, dovolí mu to nový pohled na věc. Když neví, jak do hry zapadáte, raději si vás koupí, abyste stál na jeho straně, kdyby se situace přiostrčila, kdyby chtěl být někdo tak hloupý a zapletl se s ním, i kdyby byl silně doporučovaný.“

„Jak tedy zapadám do hry?“

„Z toho, co řekl, se zdálo, že byste to mohl být právě vy, kdo by mu mohl způsobit potíže.“

„Já mívám pouze zájem získat zpět něco, o co někdo přijde, když se mu nepodaří získat to jinak.“

„Náš člověk by si mohl myslet, že se snažíte hrát Robina Hooda. Také si mohl myslet, že by mohl někdo podvést vás.“

„Mohli bychom ho začít nazývat jménem?“ zeptal jsem se.

„Raději ne,“ odpověděl Harris. „Možná, že s Davem ani jeho jméno neznáme. Různé věci se dovídáme kanály.“

Davis řekl: „Jednu věc vám říct můžu. Náš člověk by měl daleko lepší pocit z našeho výletu, kdybyste ty peníze přijal.“ Podával mi je. „Jako znamení, že se ho nepokusíte podvést. Nemusíte nechat toho, na čem pracujete. Jen by se musel vámi dále zabývat, kdybyste ty prachy nevzal.“

Udělal jsem krok, vzal bankovky a zaujal místo zpátky na zábradlí. Oběma se ulevilo. Žargon se při odposlechu telefonu stále mění. Deseti bankovkám se říká kulatá. Pět kulatých znamená vítěz. Když jsme to slyšeli poprvé, Meyer dedukoval z „V“, že zastupuje Vítěze, „V“ že je římská pětka. Dvě věčka tvoří „X“, deset „X“ znamená kulatou. Deset kulatých milion a jsme zpět u angličtiny.

Nebyl jsem si jist, jak jsem odhadl situaci, když jsem bankovky přijal. Začal jsem závislý vztah. Jestliže vezmete peníze od člověka jako je Sprenger a pak budete pracovat proti němu, najdou vás v Tampě v kufru ukradeného vozu, postříleného a šest dní mrtvého v horku jako v troubě, se stříbrnou mincí nacpanou do huby.

Podali jsme si ruce. Odešli. Dave Davis a Harry Harris. Viděl jsem je, že se zastavili a obdivovali rybářskou výzbroj Rybovitch. Vypadali jako frajerští obchodníci z Indiany, kteří shánějí pronájem lodě. Dave Davis a Harry Harris.

Sešel jsem dolů, pak na před' a potom do podpalubí. Otevřel jsem falešný trup, ustoupil průlezovým poklopem od stříkanců mořské vody, která tam vtékala, a zapnul jsem automatickou pumpu. Vytáhl jsem svou vodotěsnou krabici, otevřel ji a vložil jsem bankovky ke zmenšující se rezervě. Hromádka trošku ztloustla, ale ne dost.

Měl jsem malé zpoždění. Na cestě, když jsem jel vyzvednout oběd, jsem přemýšlel, jaké mikroprocento z tisíce dolarů, které jsem přijal, pocházelo z kapesného a z peněz na obědy ve třídě Judy Lawsonové. Uvažoval jsem, jaké svinstvo nabízeli na dívčích záchodcích tento týden.

Uzavřel jsem *Srdcovou sedmu* pevně a bezpečně. Chtěl jsem o návštěvě mluvit s Meyerem, zeptat se na jeho názor, ale prostě jsem neměl dost času. Doplnil jsem do *Muñequity* všechno potřebné. Zurčela si to kolem přechodně zakotvených lodí i místních zábavních

lodí a motorových plachetnic z elegantních hausbótů. Pár přátel mě zdravilo. Týkové dřevo se peklo na slunci, kovové součástky na lodi se svítily, brázda zčeřeně vody za lodí měla barvu burbonky vnitřního přístavu. Projel jsem podél doků, pod mostem, přišlápl na plyn, když jsem projížděl čerením přílivu. Odbočil jsem šikmo k jihu u označené bóje. Levý motor škytal při třech tisících otáčkách za minutu, stále snižoval pod dva tisíce, zase zrychlil a znovu snížil. Nadával jsem na Davida. Přísahal, že oba fungují perfektně. Nechal jsem je odpočinout, počkal jsem pár minut a pak jsem vystřelil na plné otáčky.

Muñequita plachtila krouživým letem, nabrala rychlost a ztrácela se.

Snížil jsem rychlost na tři tisíce osm set otáček za minutu, poslouchal jsem a omlouval jsem se Davidovi Hooplemu, devatenáctiletému námořnímu mechanikovi. Metrové postrčení na pravé straně škrťací klapky je nastavilo konečně do perfektní časové synchronizace. Už jsem byl dost daleko, abych si to namířil přímo do kanálu, a tak jsem nastavil automatické řízení. Pozoroval jsem střelku kompasu. Byla o stupeň moc západně, zkusil jsem je znovu zastavit, a tentokrát jsem se dokonale trefil. Vzal jsem si pivo z ledničky, stál jsem na pilotní židli a posadil jsem se na opěradlo. Mořský vítr mi váł do obličeje, obzor byl zamlžený a skelnatý a *Muñequita* běžela třicet pět uzlů bez námahy a brázda byla rovná jako čára na mapě.

Snažil jsem se utřídit si své odhady, jak a proč poslal Sprenger členy předního týmu, ale bránily mi v tom bezedné modré oči. Hezký den, prima loď, dobré pivo a už to byla taková doba od pohledu do modrých očí. A tak jsem celý problém zabalil a zasunul do prostoru v rohu své mysli a prásknul za ním dvířky. Člověk by měl mít víkend za každou cenu.

Vyhlížel jsem na parkovišti žlutou toyotu, když jsem se přibližoval k soukromé chráněné přístavní zátoce Královského biscaynského jachtového klubu. Oblast malých lodí byla nalevo, za řadou jachet, vybudovaná z aluminiových tabulí a splývavého materiálu snášejících se těles, která se pohybují nahoru a dolů s proudem, zjed-

nodušující přístup a kotvení. Mladý Kubáanec, uniformovaný v klubových barvách, vyběhl a mával mi, ať zmizím.

„Ne, ne, ne!“ ječel. „*Ess priváte! Ess cloob.*“ (Je to soukromé. Tady je klub)

„*Soy socio, hombre.*“ (Jsem společník, příteli.)

Polekal se a znejistěl. Díval se přes rameno a hledal pomoc.

„*Eh? Nuevo possible, señor?*“ (Eh? Nějaký nový, pane?)

„*No. De muchos años.*“ (Ne, už hodně let.)

„*Pero –*“ (Ale...)

„*Momentito. Ayúdame, por favor. Tengo mi tarjeta de socio.*“ (Okamžiček, pomozte mi, prosím, mám průkaz.)

Váhal, pak zachytil lana na přídí a upevnil. Otočil jsem se, vypnul motor a vyskočil se záďovými provazy. Když jsem je upevnil, vrátil jsem se na palubu, otevřel malou zásuvku pod mapou a vzal legitimaci, kterou jsem mu podal.

Mračil se a pak se usmál.

„*Ah. Especial. Bienvenido*, pane McGee.“ (Ah, speciální. Bud'te vítán.) Přečetl jsem si na kapsičce jeho jméno. „Děkuji vám, Julio.“

Vrátil jsem legitimaci do zásuvky. Řekl jsem mu, že hledám vysokou, tmavou dámu, se kterou tu mám ve dvanáct třicet schůzku. Bylo tři čtvrtě na jednu. Ne, takovou neviděl. Mohl bych s ním jít do domu dokmistra a zaregistrovat se. Bylo by mi potěšením. Věřil, že mne neurazil. Odpověděl jsem, že mě naopak těší ta pečlivost a opatrnost.

Před několika lety měli v klubu obrovský problém. Jeden člen mě požádal o pomoc. Tvářil jsem se jako host a s trochou obratnosti a hodně se štěstím jsem jim to vyřešil bez konfrontací a publicity. Správní rada chtěla ocenit mé služby. Věděla, že mám šanci získat jejich členství asi takovou jako prase na vstup do nebe. Při následující schůzi pozměnila předpisy a odměnila mě čestným členstvím bez jakéhokoliv vstupního poplatku nebo členského příspěvku. Byl jsem nominován a odsouhlasen. Schválili pozměňovací návrh. Zřídka využívám výhodu a samozřejmě jsem si byl vědom, že je dětinské použít tuto příležitost, abych oslnil nebo se snažil udělat dojem na Mary Alici McDermitovou.

Vystoupil jsem po schodech z doků ke kraji trávníků, které se svažují k vodě a mořské stěně. Cesta kokosovými palmami vedla k hlavní budově klubu. Stará maurská část měla dvě nová křídla, silná a moderní, typická pro architekta I. M. Peie. Celkově to vypadá jako svatební dort pro arabskou nevěstu od nastávajícího. Mohl jsem vyšlapat do chladu baru pro vznešené zákazníky, objednat si známý ovocný koktejl a podepsat se. Učet přijde později na pergamenovém papíru s emblémem. Uměl bych stát, popíjet svůj drink a dívat se vysokými okny na tančící bazén plný žen a dětí, dcer a vnoučat.

Alespoň na polovině tenisových kurtů hráli maniaci, snášející vedro, vytrvale pang... pong – pang... pong, křičící po sobě nepřímnosti a výjevy lásky.

Žlutá toyota projela flórou a zaparkovala ve stínu palem. Objevil se vedle mě Julio a zeptal se:

„Být ona vaše?“

Když vysedla z auta a napřímila se, auto se ztrácelo v její tělesné velikosti. Odpověděl jsem: „Ano. Být.“

Julio spěchal k zaparkovanému autu, aby pomohl se zavazadly. Velice oddaný mladý muž. Velice vážný. A určitě velice ambiciózní. Byl odhodlaný dokázat, že kubánská kolonie na Miami má úspěšné mladé lidi a nejnižší kriminalitu ze všech etnických kolonií ve Spojených státech jižně od čínské čtvrti San Franciska.

Měla na sobě velký klobouk s širokým zvlněným okrajem a velkým bíložlutým kárem. Měla žlutý vršek, krátkou bílou sukni s rozparkem, který při chůzi odhaloval odpovídající žluté kalhotky. Měla velké brýle s levandulovými čočkami. Nesla velkou žlutou kabelu od Ratsey a bílou ruční kabelku přes rameno. Julio jí odebral plážovou kabelu a spěchal, aby ji uložil na palubu *Muñequity*.

„Omlouvám se, že jdu pozdě, Trave. Dopravní ruch, ale i špatný časový odhad. Ale, Bože, to je tedy místo, kde se dá čekat, když musíme čekat. Ju! Zastavili mne u brány a musela jsem se podepsat a napsat jméno člena, za kterým jdu. A já jsem si byla jista, že jste to místo vybral jen pro výhodnou pozici. Ale on se podíval na seznam. A vy *jste* členem. To je skoro neuvěřitelné. Musíte mít armádu lidí jen k tomu, aby udrželi květiny v tomto stavu.“

Možná, že se mi to líbilo víc, než kdyby to přijala se samozřejmostí. Ale přál jsem si, aby to její posvátné nadšení nebylo tak totální a až tak opravdové.

Moje šestapůlmetrová lodička pro ni znamenala příjemné vzrušení.

„Myslela jsem si, že máte jakousi s přívěsným motorem, a zatím to vypadá jako ta, co se na ni závodí na Bahamských ostrovech.“

„Má stejný trup, jaký používali před pár lety, ale tehdy byla konstrukce mnohem silnější.“

Na svou velikost naskočila na palubu svižně a pružně. Sklonila se a dívala se na palubu na přídi.

„Máte matrace a záchod! A všechno tak čisté a upravené!“

Julio málem upadl, když uvoňoval má lana, protože nemohl spustit oči z Mary Alice. Vyzařoval zbožňovatelský souhlas. Měla o patnáct centimetrů a patnáct kilogramů více než on, ale přesto si jistě představoval, jak ji doprovází sousedstvím v neděli ráno – oblečení do nejlepších šatů, jako by se konečně Sněhurka rozhodla a vybrala si si jednoho z trpaslíků.

Stroj bafal příšerně pomalu kolem jachet a musel jsem vypadat jako neohrabaný vrtošivý slon v nezastřešeném stánku. Mary Alice se ke mně přitulila, levou ruku zaháčila kolem mé paže a vydala zvuk úsměvného štěstí. Bokem do mne strčila. Měl jsem pocit, že na místě, kam položila, svou ruku, budu mít nádherné podlitiny s přesným označením prstů a dlaně.

„Víte co?“ řekla.

„Co?“

„Neměla bych vám to říkat. Myslela jsem si, že si vás majitel *Srdcové sedmy* najal. Hodně mužských se přece kvůli ženám naparuje. Nikdy jste neřekl, že je loď vaše. Chci říct, že z doku vypadá těžkopádně a docela legračně. Ale ta velká kuchyň a obývací pokoj, vana a sprcha, do které by se prakticky vešli čtyři, a ta šílená postel v hlavní ložnici – ta vypadá jako ze žurnálu, víte? Tak proč bych tomu měla věřit?“

„Ale teď už tomu věříte.“

„Vy prostě nevypadáte, jako byste patřil do velkých klubů a vlastnil velké lodě. Ani tak nevystupujete.“

„A jak vystupuji, Mary Alice?“

„Nevím. Když jsem se přestěhovala tam, kde dnes bydlím, přišel mi tam jeden člověk zapojit telefon. Od té doby, když přijede do okolí něco opravit a uvidí moje auto, zastaví se, aby se zeptal, jestli můj telefon funguje. Jako bych se v případě závady sama neozvala. Je stejně velký jako vy. O něco mladší. Chci říct, že kdyby se pokusil o to, abych uvěřila, že vlastní *Srdcovou sedmu*...“

„Vyhrál jsem ji v pokeru.“

Strčila mi loktem do žeber.

„To jistě. To vám tak věřím. Jste legrační, víte to? Těžko lze u vás rozeznat, kdy vtipkujete a kdy ne. Pojedeme teď rychleji? Jak rychle ta loď vůbec umí plout?“

„Je přesně seřízená, má čisté dno a má nová kormidla, takže padesát by neměl být problém, ale já ji nerad jedu tak rychle déle než pár minut, protože bych nerad kupoval každý rok nový motor. Jakmile se dostaneme za Dinner Key, předvedu vám to.“

Když jsme vypluli z oblasti pramiček, plachetnic a malých kutrů, zařadil jsem naplno oba motory, které v harmonii vrískaly z plných plic. Stála a převyšovala přední sklo. Vítr jí čečral černé vlasy. Smála se, ale já jsem ji neslyšel. Chytla mě pevně za paže. To už jsme jeli plných čtyřicet čtyři uzlů, což je úctyhodných padesát a trochu. Pak jsem to snížil na úspornou cestovní rychlost.

Procházela se a seznamovala s okolím, když našla vodní lyže, uložené na okrajníku pod hladinou, připnuté k bronzovému svorníku s kruhem. Hned chtěla vědět, jestli pojedeme dost rychle, aby si mohla zalyžovat. Odpověděl jsem, že ano, pokud nebude moc padat. Ona na to, že je takový patron, kterému se fyzické dovednosti daří po několika pokusech, a ona se o slalom pokusila už několikrát. Odešla dolů do podpalubí, odtáhla si velkou kabelu a stáhla záclonku. Za chvíli se objevila v prostých šedobílých plavkách se svázanými vlasy do stříbrné spony. Nachystal jsem si vlečné lano, připevnil ho k záďovému palubnímu nosníku šroubem s okem a držel mimo pomalu se otáčející kola lodi.

Culila se, hodila lyži na stranu a skočila za ní. Chytla ji a našlápla do žlábků. Hodil jsem jí pás, který chytla, otočila do pravého úhlu a zauzčila. Snížil jsem rychlost, Mary Alice vyskočila z vody a

současně se *Muñequita* začala dotýkat vody pouze zadní částí plováků. Po několika změnách směru otočkou jsem věděl, že nenastanou žádné potíže. Pohybem mi naznačila, abych přidal, a pak spojením palce a prstu do kolečka naznačila, že to je rychlost, která se jí líbí. Jeli jsme třicet dva mil v hodině.

Nebyla rafinovaná. Nic nepřeháněla. Snažila se jen dostat do rytmu na téměř nezvládnuté hladině v zálivu Biscayne Bay, daleko od pobřeží, daleko od jiného plavidla. Jela po hranách jako muž, nakláněla se dozadu ve strmém úhlu, skoro až na vodu, a úzké, stočené varhánky vystřikovaly na tři metry do vzduchu při maximálním nasazení. Než udělala objížděku a řítila se zpět, aby znovu zatočila, vypětím jí padala brada, z tváře se vymazal výraz a svaly, šlachy a tkáň v těle byly tak našponované, že vypadala, jako byste ji nakreslili na tabuli na lékařské fakultě.

Pokaždé šla na pokraji svých sil. Bylo to nakažlivé a ona byla tak odhodlaná, až mi to připomínalo podívanou v cirkusu, kdy vysoko nad sítí přechází děvče ze strany na stranu, pokaždé si při otočení vyhodí rameno, ale bubny silně hrají a lidé počítají.

Nastavil jsem automatické řízení, abych se na ni mohl podívat. Občas jsem se podíval dopředu, abych se ujistil, že k nám nesměruje žádná loď. Bylo jasné, že se musí brzy unavit. Pokoušel jsem se odhadnout její rychlost. Jezdila od kýlové brázdy na jednu stranu a zase na druhou. Řekněme 50 yardů. Měřil jsem jí čas od levé strany zpět k levé zatáčce. Deset vteřin 100 yardů. Míle za hodinu se rovná asi dvěma třetinám stopy za sekundu. Deset yardů za sekundu. Dodejme sedm mil v hodině k rychlosti loď. Skoro čtyřicet mil v hodině. Kdyby při této rychlosti upadla, udeřila by se jako do betonu. Voda je nestlačitelná.

Uslyšel jsem přes hluk motoru plesknutí, vzhlédl jsem a uviděl vrtulník pobřežní stráž, točící se na třech stech metrech.

Představil jsem si nás tak, jak nás vidí ten chlapík nahoře. Třpytící se loď. Opálený člověk v modrých plavkách pluje slušnou rychlostí a sleduje půvabnou dámu, pohybující se svižně tam a zpět v šedobílých plavkách, jemně do zlatová opálená.

Mohl ji odhadnout na osmnáct, mne na dvacet let a čísi otec koupil tu loď.

Náhle jsem se cítil sklíčený a smutný. Za okamžik jsem si uvědomil, že Meyerova nedávno přednesená řeč o mezinárodní životní úrovni ještě nebyla zapomenuta.

„...rozděl všechno na dvacet milionů stejných částí. Všechno v této zemi je vyrobeno sériově. Válcovny, mlýny, továrny, papírny, lodě, elektrické sítě, skalpely, náramky na hodinky, rybářské pruty, lyžařské hole, překližka, baterie, všechno. Vraťme to všechno do výrobního materiálu a pak vykalkuluj, kolik je třeba energie a paliva a jak se na tom každý v této zemi podílí. Víš, co se stane, jestliže aplikuješ tento vzorec na všechny lidi všech národů na světě?

Dostaneš se ke smutnému faktu, Trave. Neexistuje dost materiálu na planetě, aby měli to, na co my jsme zvyklí. Rozvojové národy se nerozvinou – alespoň ne naším způsobem. Nikdy. My jsme všechno vyčerpali. Technologie si nenajde způsob, jak zaplnit řeku *Jang-c'ťiang Muñequitami*.

To mohlo jít, dokud svět neviděl naši spotřebu. Dokud nás neslyšel. Dokud neochutnal některé naše výrobky. Ale komunikace satelitem, rádiem, televizí, filmy – to bylo jako pomalu přicházející světlo, napojené na reostat v tmavém sklepě, kde lidstvo bydlívalo. Nyní je oslnivě ostré, krutě ostré. Ted' se mohou všichni dívat do našeho rohu, jak se cpeme a hrajeme si s našimi pěknými hračkami. A oni ted' chtějí své. Tak jako nám, Bože pomoz jim. A co nám zbývá říct? „Promiňte. Jdete trochu pozdě. Všechno jsme spotřebovali, všechny hračky, které máme, musíme opravovat, aby fungovaly, a musíme je nahrazovat, když se zničí. Lituji, ale tak to je.“ Co přijde potom? Barbarství, mezivládí, nové temno, nový začátek s pár miliony lidí na planetě? Náš mýtus byl, že naše životní úroveň bude přístupná všem lidem na světě. Tento mýtus se zhatil. Máme surové pochopení pravdy. Pravda, kterou si netroufáme ohlásit světu, nám dává okusit pocit viny, hanby a zoufalství. Nikdo na světě si nebude žít tak dobře, jak jsme si žili my. A nyní, v době, kdy se nám z materiálního vnímání dělá špatně, rozvojové národy po něm touží. A nikdy to nebudou mít. Snad se to podaří Brazílii, ale nikomu jinému.“

Starý dobrák Meyer. Ten umí vhodit mouchu do všech hojivých mastí, myš do narozeninového dortu, mrak ke každému pikniku. Ni-

koliv ze zlé vůle. Nikoliv z kajícího nebo mesiášského zánícení. Ale ze šťastného, prostého hledání pravdy. Nelze ho vinit z toho, že pravda má dnes příchut' hniloby a štiplavou chuť. Vypíchne, že čtyřicet tisíc částicек na kubický centimetr vzduchu nad Miami se dnes nazývá jasný den. Na nic si nestěžuje. Je pouze pobaven změnou životní úrovně.

Ted', když se dívám na neúnavnou dámu doleva a doprava, nutí mne, abych se cítil jako jeden z královských šprýmařů, kteří si uměli objednat na banket opojné ptačí jazyky. Jaký vzkaz mi posíláš, Meyere? Dobře se bavit?

Vklouzla zpět do rovné brázdy za zádi. Smála se, roztáhla paže, napřímila hlavu a dávala mi nějaký signál. Nejdříve zvedla levou ruku, prst a palec kousiček od sebe. Pak stáhla ruku kolem krku, abych zpomalil. Když jsem se skláněl k řízení, vehementně kroutila hlavou a ukazovala mi dlaň. Zmateně jsem čekal. Ukázala na levou stranu lodě, skrčila kolena a otočila se doprava. Vzkaz jsem pochopil. Nechal jsem automatické řízení, ale byl jsem v pohotovosti kormidlo převzít.

Pohnula se do strany a dala mi signál. Zpomalil jsem, odhodila lano a přijela vysokou rychlostí dprostřed lodě na levém boku. Chtěl jsem ji chytit, ale ona mne odradila, byla paralelně se směrem lodě, zpomalovala, a když byla její rychlost s lodí stejná, udělala poťouchlý pohyb, který jí zvedl zadek na rovný obrubník, což by bylo dobré, jenže ztratila rovnováhu. Lyže vyklouzla nahoru a ona spadla dozadu na kokpit. Nebyl jsem dost blízko, abych ji zachytil, jen jsem slyšel úder hlavy o palubu a cítil ho v chodidlech bosých nohou. Vyškrábala se na nohy, šla dozadu a stáhla lana a rychlost na minimum. V polotichu jsem řekl:

„Jste totální blázen. Kdybyste nezachytila obrubník, smetlo by vás to.“

„Vyskočila jsem příliš daleko.“

„Už jste to někdy zkoušela?“

„V doku. Je to zrádnější, protože musíte skočit hned, když zastavíte a začínáte klesat. Toto je snazší. Můžete se přizpůsobit, je to jako by se dok pohyboval.“

„A to je jednodušší?“

„Zlobíte se, protože jste se polekal, Trave. No, já se taky polekala. Ale vždycky se bojím až *potom*, když něco zpackám.“

„Pořádně jste se uhodila.“

„Vlny mi posloužily jako polštář. Co mě bolí, je loket.“

Ukázala mi ho. Strhla si kůži. Vzal jsem svou zdravotnickou výbavu, vydezinfikoval ránu a dal náplast. Dřepla si na paty, párkrát vyskočila.

„Víte, to je opravdu tělocvik. Kéž bych mohla jezdit každý den. Byla bych tvrdá jako kámen. To by mě opravdu zocelilo.“

„Nepozoroval jsem nic nedotaženého.“

„Pak jste se nedíval.“

„Určitě jsem se díval.“

Věnovala mi dlouhý pohled z boku, ne flirtující. Ten mě odradil od čehokoliv, co se chtělo zmocnit mé mysli. Řekla:

„Ještě chvíli a začnu jíst záchranné vesty.“

Rozhlédl jsem se a vybral známý ostrov. Ověřil jsem si své postavení a tam jsem vodě věřil.

„Budete jíst za patnáct minut a pít můžete začít hned teď, jestli chcete. Podívejte se do mrazničky. Vzal jsem koktejly v plechovkách. Vyberte si. Pro mě, prosím, vezměte vodku s martini.“

Vybrala si plechovku margueritu, otevřela obě plechovky, podala mi moji a ťukli jsme si. Byl jsem rád, že jsem jí nemusel vysvětlovat, proč ty plíšky nevyhazujeme přes palubu.

„Cítím se báječně,“ řekla přes hluk motoru. „Jsem tak uvolněná. Chtěla bych ještě jeden drink, dosyta se najíst a usnout na slunci. Pak si zaplavu a celou cestu zpět pojeďu na lyžích.“

„Tak se tedy stane,“ řekl jsem. „Nespálíte se?“

Šťouchla se do stehna. „Mám hrubou kůži, je jako plastická. Nikdy se nespálím. Zrůžovým devěttisíckrát, tak se postupně smažím do této barvy, ať se děje, co se děje.“

Viděl jsem před sebou mělčinu, zpomalil jsem, až jsem našel místo, kde bylo dost hluboko, abych se dostal k pobřeží. Všechno jsem vypnul, hodil pár kotev, zahákoval loď a vytáhl žebřík.

Na dvakrát jsme si všechno přenesli na dunu a do malého zákoutí na straně Atlantiku. Zbavili jsme se bledého škodolibého kraba,

abychom mohli roztáhnout obří ručníky do polostínu přesličníku, rozděleného větrem. Dali jsme si ještě drink z plechovek. Mířily rozvojové národy k této radosti ve své matné budoucnosti?

Vrátil jsem se a zkontroloval kotvy. Jednu jsem nově zasadil do lepšího dna a přinesl jsem staré rozbité rádio. Dala se chytit nejužitečnější kubánská stanice, kde hrál tuto sobotu odpoledne symfonický orchestr se španělskou kytarou. A rušili velice málo reklamami.

Krátce jsme si před obědem zaplavali. Naše pití měnilo jasný den do smutného a vábného neskutečna. Všiml jsem si, že se kradmo dívá na nejhnusnější suvenýr starého traumatu, dlouhou a hlubokou jizvu na noze. Řekl jsem jí, že vznikla po chirurgickém zákroku. Do rány se dostala infekce, museli do toho jít třikrát a plánovali, že mi vezmou nohu, jestli to nebude v pořádku. Zeptala se, jestli se mi to stalo ve válce, a já jsem odpověděl, že ne, že to byl občanský rozdíl v názorech. Z války jsem měl méně působivé pozůstalosti. Další byly buď štěstí, neštěstí nebo špatný úsudek. Polkla a řekla, že nemůže vystát jen pomýšlení na bolest. Jednoduše nemůže. Nepocit'uje ty malé nárazy a výrony z atletiky, nebo i zlomená žebra a zlomenou klíční kost po pádu z kruhů v tělocvičně. Myslela tím opravdová zranění, šité rány, drenážky, operace, jehly a tak dále. Znovu polkla. Říkala, že ještě nikdy nebyla opravdově nemocná.

Jelikož jsem ji už jednou viděl u jídla a byl jsem si vědom, že čerstvý vzduch dodává apetit, objednal jsem dost pro čtyři. Kusanec čedaru, okurkový salát, tmavý chléb s rostbífem, další kukuřičné chlebičky, velké termosky čaje, dva velké kusy dortu a jablkové záviny. Všechno sklidilo úspěch. Vydávala bzučivé zvuky spokojenosti. Přes tmavou závěj vlasů jsem viděl pevné svaly na čelisti, jak netrpělivě žvýkala. Varoval jsem ji před křenem, ale ona si naplácala silnou vrstvu na rostbíf, vykřikla, když do něj kousla, a chlebiček dojedla se slzami v očích a popotahováním jako při rýmě.

Zívla a položila se na velký ručník, který jsem jí připravil. Položila si předloktí na oči. Uprostřed věty se jí ztratil hlas. Usnula hlubokým spánkem. Měla rozevřené rty a byly jí vidět bílé zuby. Pod paží byl matný čirý stín po vyholených chloupcích. Dlaň měla otočenou ke slunci, prsty sevřené. Druhá ruka odpočívala na rovném sval-

natém bříšku. Malé perličky potu velikosti špendlíkových hlaviček vyvstávaly na chmýří nad horním rtem.

Podíval jsem se na úhel slunce, vytáhl jsem hodinky z boční kapsy kabely, kterou jsem přinesl z lodě. Příímá cesta do biscaynského klubu bude trvat čtyřicet minut. Nechtěl jsem přijet do Lauderdale k označeným bojím po čtvrt na devět. Abychom si ještě užili dne, nechtěl jsem spát déle než půl hodiny. Nastavil jsem zvonění. Ty hodinky mi daroval Meyer, protože ho bavily. Nevydávají zvuk. V nastavenou dobu vystřeluje poloostrý malý kov z malé dírky na spodní straně a píchá do zápěstí.

9. KAPITOLA

V neděli ráno po deváté jsem si hadicí, napojenou ke kotvišti F-18, osprchoval čerstvou vodou *Muñequitu*. Když jsem vyleštil kování, zkontroloval baterie a olej v motoru, dlouhou tyčí jsem zjistil stav paliva v obou nádržích, namazal jsem spojovací články a přenesl jsem věci, potřebné pro piknik na palubu *Srdcové sedmy*. To už kokpitová paluba vyschla, takže jsem upevnil její bílé gumové lodní nárazníky na patřičných místech předtím, než jsem zaklapl velký kryt po celé délce.

Když jsem se vyškrábal na *Sedmu*, uslyšel jsem Meyera, jak na mě volá. Přicházel neobvykle rychlým tempem. Šel jsem mu vstříc a vyzval ho, aby mi udělal kávu u něho, protože mně došla.

„Co máš tak naspěch?“ zeptal jsem se.

Když jsme šli procházkovým krokem k jeho podsadité lodi, řekl:

„Na to jsem zatím nikdy nepomyslel. Když chceš někomu sdělit něco překvapujícího, první impulz je se zprávou spěchat. Když neseš dobrou zprávu, zpomalíš, dáš si načas, šetříš si radost z předání. Se špatnou zprávou spěcháš. Chceš se jí střepat. Podělit se o ni.“

„Což znamená, že neseš nepříjemnou zprávu?“

„Špatnou a smutnou. A neříkám ji s radostí. Včera byla zabita Jane Lawsonová.“

Zastavil jsem se. Šel dále tři kroky, otočil se, podíval se na mě a řekl:

„Vím. Byla plná života.“

„Autonehoda?“

„Ne. Podle toho, co jsem vyrozuměl od Hirshe, někdo jí raboval v bytě. Policie se domnívá, že to byla mládež ze střední školy. Mladší dcera se potuluje s hrstkou dětí, které byly ve sporu s jinou skupinkou děvčat. Měla to snad být jakási pomsta. Co patřilo děvčeti, to bylo poničené a vypadá to, že Jane se vrátila, když byli v akci. Samozřejmě, že jim v tom chtěla zabránit.“

„Pokud by to byl dívčí gang, tak ano. To bych koupil.“

„Neudělaly to úmyslně. Asi s někým zápasila, chtěla mu zabránit v devastování. Někdo ji chytil zezadu za vlasy, odtáhl a zlomil vaz.“

„Bože!“

„Když ji uviděli, v rychlosti zmizeli. Starší dcera přišla domů včera odpoledne a našla ji. Hirsh mě vzbudil v půl dvanácté v noci. Zatelefonoval mi. Chvilí jsem mu vůbec nerozuměl.“

„Víš se, kdy došlo k usmrcení?“

„Prý mezi půl druhou a třetí – předběžně. Elektrické hodiny v pokoji mladší dcery se zastavily ve čtvrt na tři, když s nimi někdo praštil o stěnu.“

„Je mladší dcera pod dozorem?“

„Snad ano. Hirsh říkal, že ji včera v deset večer ještě hledali. Zřejmě v tom místě nelze čekat pomoc od sousedů. Všechno je navrženo tak, aby měli lidé soukromí, takže se vzájemně nevidí přicházet a odcházet. Lidé se tam nesetkávají ani nic společně nepodnikají. Také se často stěhují. Všichni mají zapnuté větráky, televize, rádia a s křikem dětí není nic slyšet. A kdyby bylo podezření, že se něco nepříjemného děje, sousedé by reagovali zesílením hlasitosti a určitě by se nedívali na hodinky. Jinak by se mohli zaplést. Když se zapletete, můžete posedávat a čekat dlouhé hodiny, než si vás předvolají k soudu.“

„Meyere?“ řekl jsem.

Trochu se lekl.

„Promiň. Trochu jsem odbočil. Pojd. Mám uvařenou kávu. Připravím studii, proč se lidé angažují a proč ne.“

„Jako přihrání.“

„Nechápu, Traviši.“

„Když přihráješ balón, je šest možností a pět je špatných.“ Mlčel. Podal mi šálek s černou kávou. Pak se zeptal: „Pět je špatných?“

„Jednou nedokopneš. Podruhé ti přebere míč protihráč. Potřetí míč chytíš a promarníš šanci. Počtvrté jsi potrestán za blokování protihráče. Popáté –“

„Zapomněl jsi na penaltu.“

„Taky můžou vyřídít svého protihráče a zbavit se ho do konce sezóny. To tvoří šest špatných tahů ze sedmi šancí. Proč to všechno děláme, Meyere?“

„Abychom nemuseli mluvit o Jane Lawsonové.“

„Nechejme ji počkat v záloze a já ti zatím povím o Davu Davi-
sovi a Harrym Harrisovi.“

Poslouchal bez komentáře, dokud jsem ho nevyzval. Pak byl je-
ho komentářem magický tah. Řekl, že o tom potřebuje přemýšlet.
Vzájemné předpoklady vložit do oblasti symbolické logiky.

Řekl jsem: „Jack dělá rodinný nákup, kdykoliv odpoledne prší,
pokud to není den, kdy Jill hraje bridž, za předpokladu, že to není
pátek, protože to Jack jezdí s Benem do práce.“

„Dělej si legraci, jestli tě to baví.“

Vrátil jsem mu prázdný šálek a postavil jsem se. „Mám pocit, že
mne teď nějakou dobu nic moc nepobaví.“ Když jsem udělal dva
kroky, řekl: „Měl jsi včera večer vyvěšený telefon?“

„Myslím, že ano.“

Vrátil jsem se domů. Seděl jsem v salónu a chvíli přemýšlel o
Jane Lawsonové. Pak jsem se podíval na hodinky. Do poledne chy-
bělo dvacet pět minut. Šel jsem do lodního salónku a otevřel dveře.
Mary Alice změnila polohu od okamžiku, kdy jsem odešel. V míst-
nosti bylo chladno, ale ventilátor neběžel naplno. Ležela diagonálně
přes velkou postel, pokrývku měla strženu až k pasu, jednu ruku mě-
la pod tvář, druhou sevřenou v pěst pod bradou. Pramen rozčucha-
ných černých vlasů jí pokrýval oči a další lesklé prameny visely přes
postel.

Posadil jsem se na postel a prohlížel si ji. Vzduch byl nasycen
směsicí vůní, vůní spánku, Mary Alice, čmoudu, pronikavého koření,
jako by se kazilo víno.

Nevěřil jsem, že bude v mojí posteli. Ne potom, co jsem přešel
Janino varování. Když mě hodinky pícháním do zápěstí na pláži
vzbudily, naklonil jsem se, opřel se o obě ruce a polibkem ji probu-
dil. Rty se jí mírně pootevřely, odstrčila mě, zírala na mě, pak mě
velmi silně přitáhla asi na čtyři vteřiny, znovu mě odstrčila a odvalila
se, přetočila se na kolena a civěla na mě přes černé vlasy. Natáhl
jsem k ní ruku a zeptal se:

„Co je to s vámi?“

Odhodila vlasy dozadu a škubla rukama. „Nechci se zaplést,
opravdu ne.“

„Nikdy?“

„Nikdy,“ odpověděla a postavila se.

Vstal jsem také a řekl:

„To je... nezvyklé rozhodnutí.“

„Můžete si myslet, že to nesvědčí mému zdraví. Každý vidí, že jsem troska.“

„Mary Alice, je to vaše tělo a vaše rozhodnutí. Nebudu se přít, ani na vás tlačit. A nechtěl jsem vám zkazit náladu. Omlouvám se.“

„Proč se omlouváte?“ zeptala se. „Jdu... na procházku, ano?“

Šla kousek po pláži a do vody. Šla tak daleko, dokud nemusela plavat, což byly asi tři metry. Nasbírala plnou dlaň mušlí a vymývala je v moři. Našel jsem kousek naplaveného dříví a použil jsem je jako lopatu, abych vykopal díru, která by byla dost hluboká, abych pohřbil naše zbytky, a zasypal je hromadou písku. Když jsem se na ni znovu podíval, seděla na pláži, paže kolem nohou, bradu na kolenou a dívala se k Africe. Bylo jasné, že přemýšlí a dělá rozhodnutí. Když se konečně vrátila, byla rozhodně veselá a bezstarostná. Vůbec jsem jí nerozuměl.

Byl čas si zase zaplavat. Plavali jsme na straně zátoky. Měl jsem ve skřínce dvě potápěčské masky, dva šnorkely a ploutve, které jsme si vzali. Doplavali jsme až k místu, kde kotví loď, a na dně jsme našli nezvyklé bohatství. Genesse, Blatz, Pauli Girl, Coors a Utica Club, Hochstein vařená v Rollie v Alabamě. Hliníkové plechovky. Různé značky zdaleka.

Její předstírané veselí se později stalo skutečným. Dováděli jsme, závodili a polekali pár malých rybek. Pak byl čas sbalit a dát se na cestu, aniž by zůstal čas na lyže ke Královskému biscaynskému klubu...

Když jsem zpomaloval, vyzvala mne, abych zabočil mezi ukazatele. Chtěla, abych chvíli počkal právě tam. Postavil jsem se tedy proti proudu, loď stála na místě, jemně jsem zařadil levý motor. Byla ke mně zády, pak se otočila a popošla ke mně.

„Vadilo by jim, kdybych tu nechala auto?“

„Ne, nevadilo by jim to. Je to to, co chcete?“

Odvrátila tvář.

„Nevím, co chci. Jsem v koncích. Proklatě, já *chci*, aby mě někdo sváděl...“

Chytil jsem ji za bradu a zaklonil hlavu, ale ona se na mě nepodívala. Utekla pohledem na stranu. Zařadil jsem pravý motor. Stácel jsem se k severovýchodu, ke kanálu. Vzal jsem ruku Mary Alici a položil ji na přívěru. Sám jsem se chopil levého motoru. Položil jsem smyčku na kormidlo, abych je zablokoval. Řekl jsem:

„Dobře. Když zatlačím na tuto přívěru, levý motor nabere rychlost a pojedeme směrem ke kanálu. Řekněme, že to mám v úmyslu. Ale kolo je zablokováno. Jestliže pravá přívěra zůstane přesně tam, kde je, stačí udělat jednu otáčku a směřujeme zpět do jachtařského klubu.“

Neříkala nic. Zvadle držela přívěru. Pomalu jsem zatlačil na svoji. Pluli jsme téměř rovně a pak jsme se točili víc a víc na východ. Věděl jsem, že budu mít problémy s pobřežní hlídkou, jestliže na ni budu čekat příliš dlouho.

Sundala ze závěry ruku, a když jsem to přijal jako její rozhodnutí, udeřila do závěry bříškem na ruce pod palcem a nešetrně ji zarazila dopředu. Seděla na místě vedle pilota. Tento manévr mě na pár vteřin plně zaměstnal, odhodil jsem smyčku, prudce zatáhl přívěru zpět a otočil kolem. Řekl jsem:

„Když se, drahá, rozhodnete –“

„Držte hubu a plavte,“ odsekla.

Nabral jsem kurs. Nechtěla pivo, nechtěla nic k pití, nechtěla si povídat. Děkuje, ne. Vrátil jsem tedy pivo a posadil jsem se na průlezový poklop. Rachotili jsme po klidném moři, trochu jsme se nakláněli na malých vlnách, které se začaly tvořit. Vstala, opřela si složené ruce na přední sklo a dlouho se dívala před sebe, jednu kyčel měla níž než druhou a kotníky měla přes sebe. Světlo umírajícího dne bylo zlaté a oranžové. Pobřeží se měnilo na modrošedé a moře na indigově modré.

Plánoval jsem do pěti minut se obrátit k mořské bóji a světlům Lauderdale. Mary Alice přikráčela, ztratila balanc, ale zase ho nabyla a vypadala, že se zlobí.

„Mohl byste všechno vypnout a prostě se chvíli nechat unášet odlivem? Prosím.“

Stalo se. Náhle bylo ticho. Jen ty malé vlnky, houpání z přídě na zád, náraz vody do trupu, cákání na lodní skladiště, čvachtání vody na chladič.

Zase poodešla a posadila se na široký zádový palubní nosník, otočila se a nechala nohy viset přes zád. Posadil jsem se k ní, obličejem do lodě.

„Nemluvím o svém manželovi,“ řekla.

„Lidé si všimli.“

Začala vyprávět a skákala z místa na místo v čase i prostoru a dělala pauzy, kdy mlčela. Nepronesl jsem žádnou otázku. Stanovila si své tempo odhalení. Chodila s jedním chlapcem několik let. Pak jí padl do oka starší muž, jeden z McDermitových bratrů, kteří vedli několik potravinářských společností v Pennsylvanii a New Jersey, poskytující je aeroliniím, měli oprávnění prodávat svačiny v továrnách a úřadech, vlastnili prodejní automaty a sklady. McDermit měl velká auta, v nich zabudované telefony, dvoupodlažní byt, proudové letadlo.

Ve své dívčí darebnosti vyvolávala mezi nimi spory. Pak náhle Tom, její přítel, zemřel při autonehodě, když při rychlé jízdě ztratil kontrolu nad vozidlem. McDermit poskytoval útěchu, byl milý a chápavý. Provádala se za něj.

„Pak se všechno tak změnilo,“ řekla. „Bratři vlastnili závodní koně. Byla jsem něco jako kuň, který stál tolik peněz, že si s ním můžete dělat, co se vám zlíbí. Rád mě udeřil. Rád mi působil bolest. Jinak to ani neuměl. Chtěl mě zlomit. Škaredě jsme se pohádali a já jsem mu řekla, že Tom byl muž, ale on není. Na to mi odpověděl, že si najal chlapa, který vložil rozbušku do protektoru pravého kola Tomova auta a nastavil ji tak, že při rychlosti sedmdesát zatlačí vahou na puklinu a vyhodí toho ničemu do vzduchu. Řekl, že Tom je odpad, a já jsem řekla, že se mne už nedotkne a že zažádám o rozvod. On na to, že se mne už nikdy nikdo nedotkne, takže rozvod mi není k ničemu. Vybídl mne, abych šla, jestli chci, ale jestli se někomu oddám, zabije nás oba.“

Zpočátku mu nevěřila. Najala si právníka, který se s ní dychtivě pustil do rozvodového řízení, a pak náhle ochladl. Když trvala na vysvětlení, odvedl ji do malého konferenčního sálu a zavřel za sebou

dveře. Potil se a poradil jí, aby se vrátila k manželovi. Bratři jsou pořád zapleteni do zločinů, někdy jsou obviněni, ale tím to končí. Nechtěl převzít její záležitosti, nic mu nedlužila a prosil, aby odešla.

Pokusila se žít v jiném městě a pod jiným jménem. McDermitt jí volal do práce, jen aby ji pozdravil. Vždycky ji rychle našel. Tak se vrátila na Miami a nechala si své jméno.

„Jeho lidé mě kontrolují. Vždycky se někdo objeví. Člověk si zvykne. Trvá to prakticky pět let. Nemá to tak zlé, žít bez toho. Nemá to zase tak důležitá stránka v životě.“

„Proč teď a proč právě já, Mary Alice?“

Vzdychla.

„Doufám, že umíte najít cestu na tomto oceánu i za tmy?“

„Bez problémů.“

„Podívejte se na ty hvězdy! Tam jsou lépe vidět.“

„Vyhýbáte se odpovědi?“

„Nikdo při zdravém rozumu nebude riskovat život kvůli nějaké dívce, když se jich tu kolem nabízí plno. Kromě toho, nejsem v posteli nijak výjimečná. Jsem velká a zdravá ženská, ale jsem jen průměrně sexy – takovou byste našel všude.“

„Otázka stále nevyřešená.“

„Říkám, že to *není* teď a *nejste* to vy. Mohlo k tomu dojít, kdybych se rozhodla, ale místo toho jsem vám řekla, proč k tomu dojít nemá. Bylo by to od vás hloupé. A já bych byla hloupá, abych do toho šla. Všechno jsem to dala stranou a daří se mi fajn.“

„Pak se zeptám jinak. Proč jste se *skoro* rozhodla, že to bude teď a že to budu já?“

„Nikoliv proto, že jste neodolatelný, to mi věřte. Kdybych si chtěla vymyslet někoho, s kým bych porušila svůj půst, byl by to někdo jako Michael Landon, jen o něco vyšší.“

„Jako kdo?“

„Jestli nevíte, nevadí. Měla jsem jen takový nápad, že kdybych si jednou troufla riskovat, bylo by to s někým, koho je děsně obtížné zabít, a takový by možná dokázal udržet při životě i mne. Bylo to jenom... no, jak se to říká, když mluvíte o věcech, které nechcete uskutečnit?“

„Domněnka?“

„Ano. Domýšlela jsem se, že snad my dva. Pak, když jsem se vzbudila na pláži a vy jste spal a já jsem se na vás dívala, chtěla jsem vás. Pak jste mě políbil a to zapadalo do mého snu. Pak jsem šla dolů po pláži a přemýšlela jsem, hrála jsem hloupou hru, ale hra se musí dohrát, ne? Někdy se musí prohrát. A kdo to chce? Pojd'te, raději mě zavezte domů. Je mi to líto. Opravdu.“

„A vy nehrajete rychlohry?“

Trhla hlavou.

„Raději se neptejte.“

„Neptám se.“

„Kdybych chtěla podlízat, mohla bych mít všechno, co jen ženská může potřebovat.“

„To věřím.“

„To by muselo být něco, co začne a pokračuje. A veřejně. Lidé by to poznali z toho, jak se na něj jen dívám.“

A nyní, v salónu se zakrytými okny, jsem chtěl ten popsáný pohled vidět. Bříškem palce ruky jsem jí jel po zádech od lopatek po malé kůstky na zádech. Vzdechla a pomalu se hýbala a vydala nějaké zvuky nelibosti. Pak se náhle napřímila, odskočila ode mne – oči doširoka otevřené a němá hrůzou – chytila plachtu a stáhla ji přes prsa.

Bázlivě a pomalu vzdechla, hodila vlasy dozadu, věnovala mi nejistý úsměv a řekla:

„Málem jste mi připravil infarkt.“

„Špatné sny?“

„Hm. Drž mě, jo?“

Natáhl jsem se vedle ní na pokrývku a objal jsem ji. Zabořila mi obličej do krku. Zasmála se. „Čemu se směješ?“

„Sprostému vtipu, který mi řeklo jedno děvče u oběda. Hodí se tady. Ale já neumím vykládat vtipy.“

„Zkus to.“

Byl o doktorovi a nádherné pacientce, která přijde se záděrem a musí se celá svléknout, aby ji lékař prohlédl, a končí to dohrou. „To nejde, slečno Jonesová. Neměl bych vlastně dělat ani *toto*!“ Neřekla to zrovna nejlíp. „Miláčku?“ oslovila mne.

„Ano?“

„Řekni mi přesně, co jsi slíbil, a přesně, co máš v úmyslu udělat.“

„Dobře. Chci přepravit nějaké sudy s palivem na toto plavidlo. Chci ho připravit na plavbu na neurčitou dobu. A při první známce, že tvůj zrůdný manžel po nás jde, počkám na to, co řekneš. Když si budeš přát jet, pojedeme s *Muñequitou* v závěsu. Jestli bude dobré počasí a budeme mít trochu štěstí, dostaneme se na Karibské ostrovy. Když ne, budeme kotvit dole v Biscaynském zálivu nebo Floridské zátoce, dokud nebude dobré počasí.“

„Když řeknu ‚odjíždíme‘, co uděláš?“

„Nebudu odporovat. Nebudu diskutovat. Nebudu vyjednávat. Zavěším sluchátko, zapnu motor a počkám na tebe.“ Pevně mě objala. „Ujednáno.“

„Ujednáno, Mary Alice.“

„Kolik je?“

„Bude poledne.“

„Cože? Dobrý bože!“

„Odpočinula sis, miláčku?“

„Zpočátku to vypadalo, že to nedokážu. Byla jsem bezradná. Byla jsem napjatá, nervózní a ustrašená a stála jsem za starou bačkou. Ty jsi velice trpělivý muž.“

„Když to vyhovuje také mně.“

Nastalo dlouhé ticho. Malé pohyby nahrazovaly otázky a odpovědi, námitky a ohlasy, triky a odměny. V myšlenkách jsem se vrátil a rekapituloval si Meyerův výklad o tom, jak si šetříme dobrou zprávu, dokud to lze. Ovšem někdy, s dotekem viny, si hledáme přesvědčivý důvod k tomu, abychom se špatnou zprávou počkali o něco déle.

Ze sprchy, kde byla velice dlouho, vycházela pára a bylo slyšet stříkání.

Dala si dlouhou, mýdlovou, horkou sprchu a já jsem zatím přinesl Bloody Mary na příd' a ječel jsem přes rámus sprchy, kde najde ručník. Křičela zpět své děkuji.

Na palubě *Sedmy* je pod lůžkem zásuvka, plná ženských věcí, které tam některé nechaly, něco se koupilo v případě potřeby a něco

bylo pro takový případ darováno. Nemělo smysl do zásuvky nahlédnout, protože co si pamatují, nikdy nebyla na lodi dáma takových rozměrů. Ale stejně – její žlutý vršek i kalhotky vypadaly ještě dost dobře.

Dali jsme si šunku, vejce a opékané anglické vdolky s jahodovou marmeládou. Seděli jsme v kabině vedle kuchyňky z nerezavějící oceli. Rozhodně měla pravdu o svém pohledu modrých očí. Často se na mne dlouze dívala, mezi okamžiky, kdy vkládala do úst vidličku a kdy kousala do vdolku. Kdokoliv, kdo by zachytil ten pohled, by přemýšlel, jestli rozpustí plomby v mých zubech. Stavěcí psi se tak dívají na měsíc, děti se tak dívají na sladkosti do výkladní skříně a barracuda tak hledí na návnadu.

Společně jsme uklidili a poslední šálek kávy jsme si odnesli do salónu. Zhluboka jsem se nadechl, podíval se přes rameno přes pravý bok lodi na sluneční odraz z řady lodí a řekl jí o Jane Lawsonové. Tvrdý šok. Výkřiky nevíry. Výkřiky a jekot smutku, bolesti a zloby. Červené, zaslzené oči, plný nos. A pak chtěla, abych ji pevně držel, hladil a utěšoval, dokud popotahování a vzlyky neustaly.

Odešla si upravit obličej, a když se vrátila, zatelefonovala panu Feddermanovi. Musel jí povědět všechno, co věděl. Vydávala zvuky beze slov, zvuky šoku a soucitu. Znovu se roztekly slzy a na mne dělala zoufalá gesta. Podal jsem jí balíček papírových kapesníků. Kladla rozechvělým a zlomeným hlasem otázky a troubila do kapesníků. Pak si vyžádala, abych ji znovu držel, hladil a utěšoval. Znovu si odešla upravit obličej. Vrátila se a praštila sebou.

„Jsem vyčerpaná,“ řekla. „Už jsem se cítila tak báječně, a teď jsem vyčerpaná. V tom světle jsou moje problémy nulové. Hirsh je zničený, nešťastný člověk. Chudák starý pán. Poslední hřebík. Nevím, co si teď počne. Vím, co udělám. Půjdu za ním. Vlastně nikoho jiného nemá. Alespoň ne tady blízko.“

Sebrala si své věci. Ve dveřích jsme se políbili. Na takovou obyčejnou pusu byla velká a srdečná a prakticky se mi dívala do očí, když stála na špičkách. Když polibek považovala za důležitý, měla dovednost se zmenšit. Scvrknout. Stočila ramena dopředu, přitulila se, ale bez větší hmotné váhy, opravdu jemně. Vzhledla ke mně.

„Jsme trochu zvláštní.“

„To se o nás povídá po celém městě.“

„Mohu být trochu zbabělá?“

„Jak?“

„Nechod ke mně. Přivolał bys problémy. Nevolej mi, nevolej mi ani domů, ani do obchodu. Nechci, abychom se vystavili nebezpečí. Souhlasíš?“

„Nevolejte k nám, my zavoláme vás?“

„Neuvěříš, ale já chodím celá skloněná pod tíhou mincí.“

Tak jsem uzamkl svůj plovoucí domov a šel jsem k Miss Agnes. Sehnal jsem ji a pak se vrátil pro Mary Alici. Vklouzla dovnitř a řekla:

„Náhle mi to připadá jako dost nápadné auto.“

„Nezáleží na tom, v čem jedeš. Jsi nápadná dáma.“

„To přece *není* pravda.“

„Cítila by ses lépe, kdybych přinesl šaty a blond'atou paruku?“

Otočila se a zírala na mě.

„Stvořil bys tu nejošklivější ženskou na celé Floridě.“

„Tak přestaň být tak popudlivá.“

„Pokusím se. Ale je to zvrácený, morbidní, prohnaný bastard.“

10. KAPITOLA

Zavezl jsem ji do klubu. Muž u vrat si pamatoval Miss Agnes daleko lépe než mě. A podobně jako předtím vypadal tak, jako by mu dalo hodně práce, aby mne nepožádal, abych už nikdy takovou doma zhotovenou dodávku nevozil do ráje.

Vedle její toyoty bylo místo, kde jsem zaparkoval. Nasedla do svého auta a já jsem jí tam vložil plážovou kabelu. Věnovala mi rychlý, nervózní a nesmělý úsměv a řekla, že mi zavolá, nebo jestli se smí u mne objevit. Souhlasil jsem s oběma variantami. Neměla dost prostoru vedle šedého kontinentalu, když vyjížděla pozpátku z parkovacího prostoru, a když otáčela, narazila na chodník. Na shledanou, holčičko. A dej na sebe pozor. I na Hirshe.

Vracel jsem se cestou, po které jsem vezl domů Jane Lawsonovou. Tehdy jsme se bavili a já jsem se řídil jejími instrukcemi, aniž bych věnoval pozornost zatačkám. V polovině cesty jsem byl částečně rozhodnutý a úplně, když jsem byl téměř tam. Když jsem se tam dopravil, stála u vchodu dvě auta s trochou oficiálního vzhledu. U chodníku parkoval vypůjčený oldsmobile. O blatník se opíral statný hnědý muž s oholenou hlavou. Měl složené ruce a vypadal trpělivý i netrpělivý zároveň. Měl na sobě bílou košili s krátkými rukávy a modré plátěné bermudy. Lýtka a předloktí měl silné, šlachovité a velmi chlupaté.

Zaparkoval jsem šest metrů před zeleným oldsmobilem a vrátil jsem se po svých. Řekl:

„Neodehrává se tu žádná podívaná. Vrať se do svého vozu a od-táhni.“

Ušel jsem dalších šest kroků, které nás dělily. Z dálky vypadal na padesát, zblízka na šedesát let. Byl v dobré kondici. Velmi dobré. Měl svaly snad i na čele. Neuměl jsem ho zařadit do obrazu, až jsem zpozoroval na prstu prstýnek.

„Jste Janin tchán, pane?“

„Jsem generál Lawson. Proč? Kdo jsi ty? Jestli jsi další prokletý novinář –“

„Jmenuji se McGee. Travis McGee. Jsem havarijní poradce. Vezl jsem Jane v pátek po práci domů. Pozvala mě dovnitř. Když jsme

hovořili, vešla Judy a pak s nějakými přáteli odešla. O té hrůze jsem se dozvěděl dnes ráno. Žiju ve Fort Lauderdale. Lze předpokládat, že se při výslechu zeptají pana Feddermana, jejího zaměstnavatele, a paní McDermitové, její spolupracovnice, kdy viděli paní Lawsonovou naposledy. Oba odpoví, že když odjela se mnou. Tak jsem si v duchu spolupráce myslel, že bych to měl nahlásit komukoli, kdo případ vyšetřuje. Generále, je mi to moc líto... A rád bych podotkl, že vám do toho tady nic není, ale s humorem, protože návyk přikazovat je prý neotřesitelný.“

Spustil ruce, bradu natáhl ke mně.

„Cože? Co jste to řekl?“

„Dal jsem vám více odpovědí, než jsem musel.“

„Co jste byl k Jane?“

„Dokonce i na tuto otázku vám odpovím, pane. Známý.“ Na okamžik rozevřel oči.

„Vracejí se na místa činu. Čmucharové. Podlézavci.“ Mračil se a zíral na mě. „Přijdou devětkrát, třímílovou rychlostí, nebo zastaví a zírají a jen Bůh ví, jaké myšlenky běhají v jejich prázdných lebkách. Hodně jsem jich odbyl. Slunce je horké a můj levný oběd mi sedí v žaludku jako kámen. A zákon pronásleduje mou vnučku. Jinými slovy, omlouvám se.“

Podal mi ruku. Bez váhání jsem podání opětoval. Otevřel dveře od auta, posadil se na sedadlo a vzhlédl ke mně.

„Pýcha je tak proklatě drahá. Čekám tu a přemýšlím o pýše.“

„Poslouchám vás.“

„Měl jsem tři syny. Jerry byl jediný, který šel do armády, a jediný, který zemřel. Dalším dvěma se daří dobře. Odešel jsem brzy do důchodu. Šelest na srdci. Druhou hvězdičku jsem dostal jako dárek na rozloučenou. Koupil jsem si sad v Kalifornii. Starám se o stromy. Zahradničím, hraju golf, bridž... Nudím vás?“

„Ne, pane.“

„Nudím sám sebe. Někdo musí poslouchat. Vydláždili cestu u mého bydliště. Chodil jsem se na ně každý den dívat. Fascinující. Starý prďola pozoruje žlutý stroj. Snažil jsem se být příjemný. Vypτάval jsem se. Ještě jsem neviděl tolik flákačů. To je vyhazování peněz do kanálu. Sehnal jsem pár důstojníků ve výslužbě a dali jsme

dohromady peníze. Pronajali jsme si zařízení a nabídli jsme nejnižší sazby za práci. Vyšlo to. Ušetřené peníze jsme znovu investovali. Každý z těch šesti případů získal alespoň dva miliony. Já jsem si ponechával vždy padesát procent. Ze všech sedmi sdružení. Budovali jsme kavárny v Tchaiwanu. Zvládali jsme potopy v Brazílii. Stavěli mosty v Tanzanii. Potrubí v Louisianě. Chytrý starý bastard, řekl byste? Nesouhlasí. Jen unuděný nicneděláním. Stačí selský rozum, energie a být čestný. Nic víc. Na světě je nedostatek selského rozumu. Vždycky to tak bylo. Nevíte, odkud se bere ta pýcha? No zkuste to, zeptejte se mě.“

„Odkud se bere ta pýcha, generále?“

„Začal jsem permanentně vydělávat peníze. Hodně jsem musel cestovat a svoji ženu Bess nechávat samotnou. V domě bylo hodně pokojů, a kdyby nebylo dost, mohl jsem je přistavět. Vdova po Jerryem zůstala se dvěma dětmi. Ale ne, byla příliš pyšná. Chtěla si jít svou cestou a vychovat Jerryho děti bez pomoci druhých. Bess ji chtěla navštěvovat, chtěla s ní mluvit a případně je přivést domů. Myslela si, že by to dokázala. Do toho se vpletla moje pýcha. Jestliže se to děvče chce takto chovat a chce takový život, má ho mít. Janina pýcha versus moje pýcha. Když jsme připojili větší šek k vánočním dárkům, poslala ho obratem zpět. Do prčic, není pýcha nádherná? Zůstala v tom hrozném místě a vedla hrozný život. Kdyby jen chtěla utratit tisíc mých dolarů za jeden den, byl bych rád a nezůstal bych na suchu. Tak žily léta uboze a nejmladší dceruška zhořkla. Proč se tak stalo? Nemám vysvětlení. Žádné.“

Lokty se opíral o kolena, obličej v dlaních. Nechal jsem ho deset vteřin a pak jsem se zeptal:

„Čekáte tam na ty uvnitř?“

Podíval se na mne, jako by zapomněl, kdo jsem.

„Měli by tam už končit. Pak můžu jít dovnitř.“ Pohládl si kapsu na košili. „Linda je v hotelu s Bess. Mám seznam věcí. Nechci, aby se sem to dítě vrátilo. Ani na okamžik. Byl to její domov, takový si ho má uchovat v paměti, a ne tak, jak vypadá teď.“

Omluvil jsem se, vyšel po schodech nahoru a zazvonil. Řekl jsem svůj příběh tlustému mladíkovi s knírem. Vrátil se se mnou přes rozházené věci do ložnice, kde pracovali dva technici v parfémové

vůni a trpělivě oprašovali větší fragmenty skla. Statný muž seděl na posteli a mumlal něco do sluchátka. Měl velkou hlavu a zlatý řetěz, velký obličej a čelist s pravidelnými rysy. Zavěsil a civěl na mě s totální a prázdnou stupiditou. Nic na tom nezměnilo to, že jsem svůj příběh vyprávěl potřetí. Řekl:

„Jmenuji se Goodbread a zatím tento případ vedu já. Mohu doufat, McGee, že jste jeden z těch bláznů, se kterými se tu a tam setkáváme, který někoho zabije a vrátí se s tím, že dotyčnou znal, a zeptá se, jak pokračujete s pátráním po vrahovi, že?“

„Bohužel vám takovým způsobem nevyhovím.“

Obšťastnil mě dlouhým a hloupým pohledem.

„Přesto požádám Arna, aby si vás našel v záznamech v komputru.“

„Mohl byste se na mě poptat.“

„Starosty města?“

„Kapitána Matty Lamarra.“

„Jaké je vaše křestní jméno? Travis?“

Znovu telefonoval. Do telefonu mluvil velmi jemným hlasem. Sluchátko držel tak, že svou velkou rukou objímal mluvítko. Asi si zjišťoval telefonní číslo domů. Kapitán už překlenul věk, kdy sloužil o nedělích. Položil sluchátko, zvedl a vytáčet znovu. Velkými hbitými prsty. Mluvil, chvíli čekal a znovu mluvil. Pak dlouho poslouchal. Další otázka. Poslouchal. Výraz vděčnosti. Zavěsil.

„Kapitán neříkal, že patříte mezi jeho oblíbence.“

„On mezi moje taky nepatří, ale jednu dobu jsme spolu vycházeli dobře.“

„Tvrdí, že je zbytečné se vás ptát, pro kterou stranu pracujete.“

„Pokud vůbec pro některou pracuji.“

„Říká, že většinou chodíte po hraně zákona.“

„Snažím se o to, poručíku.“

„Seržante. Říkal, že umíte odpovídat na otázky, že umíte mlčet a že když chcete, umíte být velice nápomocný.“

„Měl jsem tu ženu rád. Neznal jsem ji dobře, ale měl jsem ji rád.“

„Kapitán říká, že je cesta, jak vás použít, když se vám slíbí, že vaše jméno nebude uvedeno v dokladech.“

„Jde o to, jestli se nechám použít, seržante.“ Jeho pohled byl letargický, oči ospalé.

„Řekněte mi, až budete mít pocit, že mi chcete něco říct, McGee.“

„Smím vás o něco požádat?“

„Dejte se do toho a pak vám řeknu, jestli jste to měl dělat.“

„Tchán této paní čeká před domem v pronajatém autě a chce posbírat pár věcí pro její starší dceru.“

„A?“

„Jestli víte, koho necháváte čekat, pak je to O. K. Ale já jsem o něm před pár měsíci četl v časopise. Je to generál major Samuel Horace Lawson a Lawson internacionál je na seznamu správní rady ministerstva. Řekl bych, že to on rozděluje prachy politickým stranám, a když se rozzlobí, tak –“

„Arne!“ křičel seržant Goodbread.

Thlustý mladík s knírem téměř přiklusal, oči doširoka otevřené.

„Arne, informuj mě o člověku, se kterým jsi venku mluvil.“

„Ach... je příbuzný. Lawson. Tchán. Chce si tu vzít pár věcí, až skončíme. Pro dceru. Proč? On vydrží.“

„Ohlásil se jako generál Lawson?“

„Jistě. Ale víte kolik generálů se v tomto státě potuluje?“

Seržant Goodbread šel vyzvednou generála, přivedl ho a omluvil se mu za zpoždění. Pomohl Lawsonovi se seznamem věcí a přiměl Arna, aby mu je odnesl do oldsmobilu. Goodbread hovořil v obývacím pokoji s Lawsonem dobrých deset minut. Slyšel jsem hlasy, ale nerozuměl jsem slovům. Větrák byl příliš hlasitý. Seděl jsem na posteli. Technici stále hledali čerstvé otisky na rozbitém skle. A skvrny. Mnozí policejní oficiři pracují v oddělení vyšetřování až do důchodu, aniž by jim v nějakém případě otisky v nejmenším pomohly. Zkušený člověk ví, že v okamžiku, kdy jsou sejmuty otisky nebo skvrny, mastnota kůže reaguje.

Lawson odešel. Goodbread přišel ke dveřím a vybídl mě do obývacího pokoje. Židle a konec gauče byly uklizeny. Krabičku z magnetofonového pásku patou rozmáčkl a nějaký stereo pásek se mu omotal kolem kotníku. Pokynul ke gauči, sehnul se a odstranil si pá-

sek z nohy, než se posadil na židli. Vytáhl si blok, otevřel jej, položil na silná stehna a řekl:

„Prosím o popis Judithy Lawsonové.“

Zavřel jsem na okamžik oči a představil jsem si ji od hlavy k patě. Popisoval jsem pomalu, ale všiml jsem si, že stenografuje, tak jsem zrychlil. Zopakoval jsem také naši konverzaci, ne slovo od slova, ale docela podrobně. Zavřel blok a řekl:

„Děkuji za spolupráci.“

„Smím se na něco zeptat?“

„K čemu?“

„Chci, abyste ztratil trochu času kvůli mé plané zvědavosti, seržante. Tak jako já jsem ztratil čas, abych vám pověděl o generálovi Lawsonovi.“

„Zmínil se... kapitán Lamarr se zmínil, že umíte být pěkně mazaný.“

„Znám rekonstrukci případu tak, že se vrátila domů a překvapila neznámé osoby, jak obrací byt vzhůru nohama.“

„Není to potvrzené, ale měla na sobě vycházkové šaty a kabelka byla nalezena vedle těla. Bez groše.“

„A kde leželo tělo?“

Váhal.

„Ve dveřích do předsíně. Nohy měla v obývacím pokoji, hlavu v předsíni.“

„Byl zapnutý větrák, když našli tělo?“

Podíval se na strop a okamžik se masivní obličej vzpamatovával. Ztrácel předstíraný a klamný vzhled tupce.

„Když jsem přišel, byl zapnutý. Zdá se to dávno, ale bylo to včera. Linda Lawsonová nám sdělila, že se dotkla pouze vchodových dveří, které nebyly zamčené, své matky a telefonu. Proč?“

„Když jsme tu byli v pátek, horko nás mohlo porazit. Omlouvala se. Dodržovali nepsané pravidlo, že kdo odchází poslední, vypíná větrák, a první, kdo přijde, ho zapíná. Dělal velký hluk, když byl naplno, ale rychle vzduch zchladil.“

Šel ke dveřím a vrátil se do pokoje. Posadil se.

„Tak ty děti pustošily byt vzadu, když vešla. Ten pokoj byl v pořádku, tak šla...“ Odmlčel se. Já jsem řekl:

„Jestliže slyšíte hluk, určitě nezapnete ventilátor, abyste slyšel ještě hůř.“

Přikývl.

„A také, jestliže se někde vplížíte a chcete devastovat, nezapnete ventilátor, který by vám bránil uslyšet, kdyby někdo přišel. A vzdálenost k větráku byla delší než k matce.“

Tiše jsme seděli a přemítali. Klepal prsty do bloku a řekl:

„Ta její slečinka mohla patřit ke gangu.“

„Z jakého důvodu?“

„Potřebují důvody?“

„Jak se děti dostaly dovnitř?“

„Vysunovací okno v Judyině pokoji bylo otevřené, okenní tabule vysunuté do pokoje. Menší postava se mohla prosoukat a pak otevřít dveře ostatním.“

Díval jsem se na podlahu, kde ležely střepy ze zaskleného obrázku z trojúhelníku. Z obličeje dávno zemřelého Jerryho Lawsons teď jedno oko hledělo na mne. Vedle ležela kazeta s vyčnívajícím páskem, obal byl prasklý. Barevný obrázek na obalu znázorňoval děvče s širokým úsměvem a polozavřenýma očima při zpěvu. Na štítku na kazetě byla cena sedm sedmdesát devět dolarů. Rozbitý obal a cenovka vypadaly zcela nové. Zvedl jsem obal a podal ho Goodbreadovi. Hodil ho na zem a řekl:

„Vím, vím. Proklatě! Které dítě by duplo na nový pásek? Vzaly peníze z kabelky. Rozbily všechno v kuchyni, včetně ještě zapečetěné láhve bourbonu. Jaké děcko? Každý si vezme v létě rukavice, než se něčeho dotkne?“

Vstal, přešel do vedlejšího pokoje a vrátil se s velkou obálkou. Otevřel sponky a díval se na obrázky. Jeden vybral a podal mi ho.

„To jste ještě nikdy neviděl.“

Studoval jsem ho. Zpočátku nedával smysl, ale pak jsem pochopil. Snímek, brán širokými čočkami a bleskem, zobrazoval dveřní prostor. Byl tam obrys ženy, ležící na boku, hlavu zakloněnou dozadu.

Ukázal tlustým prstem na obrázek. „Tady uhodila jakási kabelka nebo krabice s moučnickem o stěnu, explodovala a pocukrovala vzduch. Pak tady, vedle nohy, byly kousky modrobílé vázy, velmi

malé střepy. Když vyšetřovatel ženu obrátil, byla pod ní vidět čistá podlaha. Nechal jsem ji opatrně zvednout.“

Vzhlédl jsem k němu.

„Jaké to mohly být děti, které v rukavicích nezničily pásky, parfém a alkohol, zlomily jí vaz a pak se daly do devastace bytu?“

Posadil se. „Vezmeme toxikomany. Jestliže jim na ničem nezáleží, jak budeme rozumět rukavicím?“

„Kde jsou ty špinavé vzkazy?“

„Ty co?“

„Barvami, kečupem, rtěnkou. Na stěnách. Nenahází vždycky oblečení doprostřed kuchyně na zem nebo do vany, aby je polily nějakou špinou?“

„Na to jsem nemyslel,“ odpověděl. „Je to určitý druh pravidla. Špatný pojem, řekl bych. Rozbito všechno, co se dá rozbít. Shozený veškerý nábytek. Všechny zásuvky vysypané. Roztrhej oblečení a povlečení.“ Zase klepal na blok. „Máti přišla domů a zase se hádala s dcerou. Napadla mámu fyzicky a zabila ji.

Dcera zdevastovala byt. Aby to nevypadalo tak, že to udělala ona, ničila i svoje věci.“

„Nebo tu někdo hledal, co by se dalo ukrást, a matka přišla domů, seržante. Ztratil nervy. Chytil ji a zlomil vaz. Pak to narafičil, jako by to udělaly děti.“

„Kde je dcera? Proč se neukáže?“

„Kdyby to bylo tak, jak říkáte vy, pak by se musela objevit. Útěk by jí zmařil hru.“

Utřel si spodní polovinu obličeje velkou rukou. Vypadal unavený.

„Je toho teď hodně ke zvážení. Musím se rozhodnout, jestli chci na tom případě pokračovat. Mohu toho nechat a nic neriskuji.“

„Nechápu.“

„Generál si nepřeje publicitu. V tisku se ještě nic neobjevilo. Řekl jsem mu, že to tak necháme co nejdéle. Bez něho to není významný případ. Tak na sloupeček na třicáté první stránce. Přepadení vdovy středního věku v bytě. Ten, kdo ji zabil, si bude myslet, že vyšetřování proběhne běžným způsobem, což znamená jen neurčitý počet hodin lidské práce, práce v laboratoři, výslechů, a případ zů-

stane otevřený, nevyřešený, neodvede se tak dobrá práce, jako kdyby existoval určitý tlak. Jestliže tlak existuje, je větší šance k vyřešení případu. Když upozorním tisk, když zavolám řekněme Genemu Millerovi do *Heraldu*, zpráva se přesune ze strany třicet jedna na příběh s velkým titulkem na první stránce, pak to zasáhne mnoho citlivých oblastí. Stane se politickou záležitostí. Člověk nebo lidé, které hledáme, jsou zalarmováni a budou pracovat na dalších alibi. Když se ale něco vytiskne, pak se o tom ví, je to nové, oficiální prameny se dají do jednání.“

„Co tím chcete říct?“

„Oficiální kruhy dnes zveřejnily, že snad ti, kteří zavraždili Jane Lawsonovou, vlastně hledali její mladší dceru Judy, zadrženou před sedmi měsíci komandem policejních agentů.“

„Komandem!“

„Bylo jí patnáct a pracovala se dvěma staršími chlapci. Existovalo hodně takových skupinek v parcích a kolem turistů. Děvče se usměje, točí svým malým zadkem a řekne své oběti, že by šla za deset dolarů do maringotky nebo do křoví. Když se dotyčný nechá zlákat, chlapci po něm skočí a okradou ho. Jeden z deseti si jde stěžovat. Mnozí jsou konzumenti drog. Jiní jsou v prodlení s placením za auto. Judy se musela podrobit testům, ale prokázalo se, že drogy neužívala. Ale chytili ji poprvé, takže dostala dva roky v opatrovnictví matky. Chlapci už měli záznamy v rejstříku a byli dospělí, takže z toho tak dobře nevyvázli. Jestli s vyšetřováním nepokročím, dají případ někomu s vyšší šarží. Generál stanovil datum, do kdy musím přijít s něčím slibným, a když ne, pak vystoupí on a dá takovou odměnu za informaci, že budu mít přetíženou linku celý týden.“

„Kolik času jste dostal?“

„Ne dost.“

„Kde bydlí?“

„V hotelu.“

„Díky. Díky moc.“

„Nejsem informační služba. Kde vás najdu, kdybych vás potřeboval?“ Odpověděl jsem mu a on si to poznamenal. „A jestli vás, McGee, něco napadne, spojte se hned se mnou. Nesnažte se rozhod-

nout sám, co stojí a co nestojí za to povědět. Kontaktujte se se mnou.“

Postavil se. Tím mě vyprovodil. Když jsem se otočil, než jsem zavřel dveře, zíral do prostoru, obličej měl unavený, ústa svěšená a otevřená, oči ospalé a bez života. Tady stál policista, tak hloupý, že nemusíte být plně ve střehu. Policista, který potřebuje pomoc, aby našel cestu z telefonní budky. Něčí hloupý švagr. Tak pak dochází k protahovanému vyslýchání. S dlouhými pauzami. Jednoduchými otázkami. Neschopnost chápat, což si vyžaduje nekonečné opakování. „A co to bylo, co jste říkal, že jste dělal potom?“ Pak následuje eventuálně nevyhnutelný fatální rozpor, protože to, co si úspěšné lhaní vyžaduje, je plné uvědomování si všech detailů, struktury lží, a stane se zřídka i mezi muži, kterým hrozí vězení, že při jedné kritické otázce selžou.

11. KAPITOLA

Jel jsem k pláži, zaparkoval starou Agnes na soukromé, oploce-
né parkoviště, které se chlubilo bezpečnostními opatřeními. Na cestě
jsem se zastavil v nákupním středisku a stal jsem se majitelem čer-
nobílé letecké kabely, která obsahovala kratásky, ponožky, košili a
kalhoty s manžetou, z kterých se vyklubaly příliš krátké gatě. Levný
sportovní kabát jsem si nesl přes ruku. Zbytek nejnnutnějších potřeb k
přenocování byl v nové letecké tašce. Thai International.

U přepážky seděl stejný studenooký muž. Řekl jsem mu, aby
vyřídil panu Nuccimu, že pan McGee se chce ubytovat. Zamumlal
něco do sluchátka, zavěsil, otočil se a podal mi z regálu klíče. Položil
předě mne kartu a řekl: „Prosím.“

Váhal jsem, ale nenašel jsem důvod, abych nebyl přesně tím,
kým jsem, a podepsal jsem se. Hotelový poslíček mě doprovodil k
zadnímu výtahu. Vyjeli jsme do osmnáctého poschodí a šli východně
na konec chodby. Rozžal jsem všechna světla. Chvíli to trvalo. Musel
projít přes celý velký pokoj. Konečně odešel se spropitným a já jsem
zůstal sám s velkými postelemi na stupínku vyvýšené kruhové ploši-
ny, závěsy na elektřinu, zásobou šesti velkých koupelových ručníků,
balkónem s výhledem na moře, přístrojem na výrobu ledu, zapuště-
nou vanou a korálovým kobercem, tlustým pět palců.

Zatelefonoval jsem Meyerovi na palubu Keynes. Řekl jsem mu,
že jsem v pokoji číslo 1802 hotelu Contessa a považuji to za vhodné
přechodné útočiště. Zeptal jsem se ho, co by dělal, kdyby věděl, že
to, co slyšel, něco znamená, měl si pamatovat, ale nepamatuje si to.
Meyer řekl, že obvykle přecházel tam a zpět, až usnul. Zeptal jsem
se, jestli to pomáhá, a on odpověděl, že prakticky nikdy.

Zkoušel jsem zavolat Mary Alici, ale po desátém vyzvánění
jsem zavěsil. Někdo zaklepal na dveře. Číšník přinesl tác se zapeče-
těnou lahví ginu a staromódní sklenku, velký citrón a důmyslný nůž
na sloupnutí kůry. Willy Nucci vešel za číšníkem, pokynul mu k od-
chodu a zavřel dveře.

Willy přišel ke mně a podal mi ruku. Usmíval se.

„Jak se ti líbí pokoj? Je slušný?“

„Willy!“

„Chceš, abych ti připravil tvůj bláznivý gin s ledem, nebo si ho připravíš sám?“

„Willy!“

„Víš, co bych mohl udělat, kámo? Poslat ti sem Barbaru, která mi tu zabezpečuje styk s veřejností. Bydlí v hotelu. Je to útlá holčina. Naučila se masáže v Tokiu, představ si, šílená věc, používá k tomu chodidla. Chodí ti po zádech. Nevěřil bys. Pošlu ti ji, nebudeš litovat. Nikdy. Pěkná kůstka.“

„Krucí, posad se!“ zařval jsem.

Zařadil zpátečku, posadil se a hřbetem ruky si projel po puse. „Já jsem jenom –“

„Willy, pokoj, láhev, holka běžající po mně... Co to proboha do tebe vjelo?“

„Cokoliv si přeješ v tomto hotelu, dostaneš. Stačí říct. Ano?“

„A co že jsem náhle tak důležitý?“

„Vždycky jsem si tě vážil, McGee.“

Pronikalo tu světlo. Civěl jsem na něj. Smál jsem se. On nikoliv. Řekl jsem:

„Willy, septanda se šíří moc rychle.“

„Dozvim se, co potřebuji vědět.“

„Jako to, že pracuji pro Franka Sprengera?“

„Uvědom si jedno. To je poprvé, co mezi námi bylo jeho jméno vysloveno.“

„Proč bychom my dva měli mluvit o Sprengerovi?“

Určitá tenze z něj vyprchala a ramena mu o něco klesla.

„Neptám se tě přece, co pro něho děláš.“

„Nic pro něho nedělám, Willy.“ Zase vzpřímil ramena. „Přijal jsi jeho peníze. Tolik vím.“

„Přijal“

„Některé kroky, které podnikáš, nejsou vůbec tak moudré, McGee, ale jestli říkáš, co se zdá, že říkáš, pak jsi hlupák na sto deset procent. Jestliže přijmeš Sprengerovy peníze, něco pro něho vykonáš. Když ne, budeš nucen peníze vrátit. Neradil bych ti s Frenkem Sprengerem žertovat.“

„Zapletli jsme se do sémantiky, Willy.“

„Tvrdil jsi, že pro něj nic nepodnikáš.“

„Nepodnikám nic proti němu.“

Ramena opět spustil do normální polohy.

„Och! To je to, co pro něj děláš. Aby se nezapletl. Což znamená, že si myslí, že jsi nebo budeš schopen to ovlivnit.“

„Jednu malou záležitost. A ne moc peněz.“

Přikývl. „Jako tu, co jsme –“ zarazil se. „Kdyby se zamíchal do jistých investic a nedostal za své peníze to správné zboží, někdo by po tobě chtěl, abys zakročil všemi prostředky.“

„Nemohou být tyto pokoje odposlouchávané bez tvého vědomí?“ zeptal jsem se.

„Lidé celý den přicházejí a odcházejí. Udělám pro vlastníky, co je v mé moci. A vlastníci budou žádat, abych ti řekl toto, Travis. Řekni to Frankovi Sprengerovi za mne. Kterýkoliv jeho přítel dostane vždycky to nejlepší, co máme. Já osobně za to ručím.“

„Řeknu mu, jak zatraceně dobrou práci Willy Nucci dělá pro vlastníky. Ale hádal bych se, že to už ví.“

„Udělám, co je v mé moci. Jestli něco potřebuješ, stačí říct.“

„Možná budu později něco potřebovat. Možná bychom se mohli později projít po pobřeží a promluvit si.“

„Řeknu na ústředně, že když mi budeš volat, ať hovor okamžitě spojí.“

„Díky, Willy.“

U dveří se zastavil a otočil.

„Jestli si přeješ tu masáž, doporučuji ji. Spal bys jako mimino.“

Odmítl jsem. Pokrčil rameny a odešel.

Ještě desetkrát jsem nechal vyzvánět telefon u Mary Alice. Zkoušel jsem zavolat Feddermanovi. Odpověděl ženský hlas:

„Tady je paní Franckova, sousedka. Sedím u pana Feddermana, který, díkybohu, konečně usnul.“

„Byla tam Mary Alice McDermitová? Nebo není tam ještě teď?“

„Tady jsem jen já, paní Franckova, a jak jsem řekla, pan Fedderman, který usnul hlubokým spánkem. Na koho jste se ptal?“

„Na paní McDermitovou. Byla tam dnes. Kdy odešla?“

„Jak to mám vědět, když ji neznám? Nemůžu poznat všechny lidi, co sem chodí. Starý pán je požehnán tolika přáteli. Celý den ho

navštěvuje spousta lidí, unavují ho a přináší tolik jídla, že bychom snad nakrmili celou Kubu.“

„Mary Alice pro něho pracuje. Je to mladá žena s dlouhými, černými vlasy, šest stop vysoká.“

„Ach ta! To jste měl říct. Ta ano. Do jakých výšek dneska ti lidé rostou! Že by to bylo v jídle? Kolik je hodin? Skoro devět? Odešla asi ve čtyři, tak před pěti hodinami. Prošvihl jste ji. Jestli se vrátí, vyřídím, že volal – kdo?“

„Děkuji, nechme to tak. Jak se daří Hirshovi?“

„Co myslíte, jak se mu daří? Vždyť byla zavražděna žena, zlými děcký ve svém domě, a pracovala pro něj patnáct let. Věrná a oddaná. Zlomilo mu to srdce. Je to zlé.“

„Vím, že by nebylo správné ho budit a vy byste to neudělala, ani kdybych vás o to žádal. Nevíte náhodou, jestli ještě žije ta žena, která pro něj pracovala dříve? Myslím, že se jmenuje Moojahová.“

„Samozřejmě, že slečna Moojahová žije! Vždyť tu dneska přiběhla s rendlíkem. Je v telefonním seznamu. Proč si ji nevyhledáte? Kolik Moojahových může existovat? Bydlí v Harmony Towers, kde je tři roky čekací lhůta pro starší svobodné. Věřte mi, slečna Moojahová nás všechny přežije.“

Zavěsil jsem a hledal číslo v telefonním seznamu. A opravdu. A. A. Moojahová. Opsal jsem si číslo do bloku. A zrovna v tu chvíli zazvonil telefon.

„Haló?“

„Báječné! Skvělé! Fešák!“

„Volal jsem ti dvakrát. Nikdo to nebral. Jak jsi mě našla?“

„S pomocí Meyera.“

„Meyer ti zavolal?“

„To jsem neřekla, cukroušku. Meyer tu sedí a směje se na mě jako nějaká sova.“

„Sova. Chceš říct, že je v... och.“

„Ano, opravdu. Já jsem v prádle a mačkám ze svého chudáčka malého žlutého auta pětasedmdesátku po dálnici.“

„Vždycky mi to připadá jako z kopce dolů na Miami.“

„Až se mi bude chtít, zjistím, jestli mi to tak bude taky připadat.“

„Kdy se ti bude chtít? Potřebuji s tebou mluvit o pár věcech.“

„Meyer je báječný společník. Dám si ještě jeden dobrý drink a pak se někde pěkně najíme. Nečekej mne tedy.“

Začal jsem vysvětlovat, že se teď toho hodně děje, že by nebylo vhodné dojíždět tam a zpět, ale uvědomil jsem si, že mluvím do hluchého aparátu.

Otevřel jsem láhev a s radostí našel ledové kostky v mrazničce. Jednou jsem si usrkl a vytáhl kartu, kterou mi dal jeden z návštěvníků – buď Harry Harris nebo Dave Davis. Telefonní číslo, které byste nenašli v telefonním seznamu, bylo napsané na černém podkladě červeným kuličkovým perem.

Když někdo zvedl sluchátko, slyšel jsem v pozadí hudbu a smích. Děvče řeklo:

„Cokoliv hledáte, my to máme.“

„Já hledám Franka.“

„My... ouha. To je omyl. Kdo volá?“

„McGee. Travis McGee.“

„Okamžik, zůstaňte na drátě,“ řekla. Nepřikryla mikrofon dokonale, takže jsem ji slyšel hulákat: „Franku, někdo jménem McGee. Chceš ho?“ Do sluchátka mi řekla: „Za okamžik se ohlásí.“

„Haló?“ řekl. „Chci slyšet, žes to položila, Sissie!“ Oba jsme slyšeli, jak silně položila, jako klepnutí kladívkem na připínáčky.

„Promiňte,“ řekl. Měl hluboký, uvolněný hlas. „A omlouvám se i za to, že jsem tehdy nepřišel osobně. Zdržely mě povinnosti. Řekl jsem jim, aby nevyzradili jméno, jen aby nechali telefonní číslo, na kterém byste se s nimi mohl spojit.“

„Nevyzradili žádné jméno, pane Sprengere. Jestliže to bylo něco, do čeho jsem byl zapojen a týkalo se to pana Feddermana, pak mi stačilo dát si dvě a dvě dohromady. Nebyl jsem si zpočátku jistý, ale později mě cosi ujistilo.“

„Co to bylo?“

„Byl jsem na pláži a zastavil jsem se v Americaně na drink. Tam ke mně přistoupila nějaká žena, kterou jsem znal, s tím, že je jí známo, že pro vás pracuji.“

Pět vteřin ticha.

„To je *velice* zajímavé. Nechtěl byste mi říct její jméno?“

„Ne, nechtěl. Ale ona pro vás nepracuje, pokud já vím. Nelíbilo se mi to.“

„Jak tomu mám rozumět?“

„Nevím, jak tomu chcete rozumět, pane Sprengere. Já jenom nechci vzbuzovat u někoho zmatek, o čí problémy se starám.“

„Proč byste nepřišel zítra ke mně, řekněme v deset hodin, mohli bychom si pohovořit o vašich finančních problémech.“

„Našel jsem v seznamu vaši adresu na Lincoln Road. V jedenáct hodin by se mi to hodilo lépe.“

„Uvidíme se tedy, ať se dostavíte kdykoliv. Momentálně jsme vyrovnáni. My jsme dali peníze a vy jste nám dal informaci. To byl dobrý byznys.“

Rekl jsem, že je všechno v pořádku. Zavěsil jsem a musel jsem se smát. V každém případě to mělo pro něho smysl a cenu tisíce dolarů. Jestli jsem si myslel, že má v administrativním aparátu díru, mohl by si o mně myslet, že jsem hlupák. Na druhou stranu, kdyby ta díra existovala, byl dost tvrdý a chytrý, aby ji našel. Já vím, že ta díra tu je. Kdyby byl nasazený člověk, můj přítel Willy Nucci byl dost chytrý, aby se zasadil, aby dal tomu špiclovi vědět, kam ty informace směřují.

Jedna věc byla jistá. Frank Sprenger si to zjistí, než se v pondělí setkáme. A bude patřičně vděčný. Uměl bych předvídat jeho myšlenkové pochody. Absolutní věrnost a absolutní mlčenlivost jsou tak samozřejmé, že o nich zřídka vůbec padne zmínka. Porušení takového kréda je dobrovolná sebevražda. Důvod je takový, že když ten nespolehlivý hovoří s někým, kdo má v úmyslu škodit, a někdo, kdo chce škodit se dozví o tom nedostatku, pak je hrozba odhalení dost velká, že se informace vytáhnou k jiným účelům. Existují dva důvody, proč užívají stejnou článkovou strukturu jeho zpravodajské služby. Omezují přístupnost a šíření potenciálně kompromitujících informací. Snadněji vystopuje jakoukoliv díru.

Natáhl jsem se na židli s drinkem v ruce a blokem při ruce a začal jsem se propracovávat sítí telefonních linek k seržantu Goodbreadovi. Nakonec jsem člověka v ústředně přesvědčil, aby mne spojil do Goodbreadova auta.

„McGee, já nemohu zaujmout žádné stanovisko. To víte.“

„Jde o osobní záležitost. Jakmile se dostanete k telefonu, zavolejte mi. Čím dřív, tím líp.“

Trvalo mu šest minut, než si našel telefon.

„Ať to stojí za to,“ řekl. „Ještě jsem nebyl doma. Stojím na nohou mrtev.“

„Chci vám dát nějaké informace, ale ne všechny.“

„Ztratil jste rozum?“

„Chci vám říct, abyste upustil od myšlenky, že její dcera nebo vůbec děti s tím měly něco společného.“

„Judy tu byla. Chtěla ráno domů, uviděla policejní auto a myslela si, že je pro ni přichystala matka, a tak s přáteli ujela. V pátek jela s přáteli do Disneyworldu v Orlandu. Byli tak otrhaní, že je nepustili dovnitř. Tak jeli na Rocket Beach a tam strávili den, všech šest, ve staré dodávce a chtěli tam i přenocovat, ale policisté je vzali na stanici, aby si ověřili, zda nepatří mezi hledané, a pak je vyvezli na jih obce. To si všechno ověříme. Když tedy projeli kolem, šli domů k jednomu z přátel, jehož rodiče jsou na nějakém jednání. A asi v šest večer jim zavolal jiný kamarád a zeptal se Judy, jestli ví, že byla paní Lawsonová zavražděna a ji že hledají policisté. Tak Judy zavolala sem a já jsem ji přivedl. Zamávalo to s ní. Udělala přestupek ve zkušební lhůtě a teď nebyl nikdo, kdo by ji vzal do své péče. A ona by musela do polepšovny.“

„Kdyby tu nebyl generál.“

„On, jeho žena a sestra přišli a hovořili s děvčetem. On by chtěl, aby opustila policejní stanici, ale kdybych to udělal, dostalo by se to do novin. Já si to zatím nepřēju. Když ten chlap, co to spáchal, na jednu uslyší, že se na případu šlape, mohl by nám utéct.“

„Ten chlap?“

„Předpokládejme, že s ním včera přišla domů. Přivedla si ho k sobě. Pohádali se. Pokusila se o útěk. On ji chytil za vlasy, aby ji zadržel, neměl v úmyslu ji zabít, ale měl velkou sílu. Zlomil jí vaz. Mícha byla uskřípnutá a rozdrásaná. Říkají, že doba smrti byla stanovena na dvě hodiny třicet minut, ale k poranění mohlo dojít i dříve. Mohlo dojít k paralýze, ale srdce a dýchání mohlo fungovat i hodinu poté, co měla zlomený vaz, i déle. Když už ležela, on se asi pokusil zmizet, a pak se rozhodl všechny zmást. Dalo mi to sakra práce, pře-

svědčit toho starého pána, aby počkal. Judyino propuštění se může tiše zařídit zítra.“

„Kde bydlí?“

„Ted' je řada na vás, McGee.“

„Nežadoním a nežebraám, jen vám říkám, že by bylo od vás hezké gesto, seržante, kdybyste přijal to, co vám chci vypovědět, aniž byste pátral po tom, co si zatím musím nechat pro sebe.“

„Rozhodnu se, až uslyším tu první část.“

„Existuje opodstatněná domněnka, že nějaká osoba věřila, že by mohla Jane Lawsonová ukrývat něco velmi cenného ve svém bytě.“

„Jak cenného?“

„Čtyřista tisíc – asi.“

„Je naděje, že to něco získali?“

„Jestli je šance, že to měla doma, pak je šance, že to ta osoba získala.“

„Je to větší než košík na chléb?“

„Dál bych zatím nechtěl jít.“

„Sakra, McGee. Přijďte nebo se nechte přivést. Co mi to tropíte, že mi tu sdělujete voloviny?“

„Jste dobrý policista, myslím. Když budu nemotorný a půjdu před městským autobusem, budu chtít, abyste si našel nějaký výchozí bod.“

„Tak mi ho *dejte*! Generál bydlí v Doralu.“

„Taky jsem vám ho dal.“

„Jsou to zlaté mince, McGee? Jsou? Hej! McGee! Jsou?“

Pomalů a jemně jsem zavěsil a noční záře dále zářila. Podíval jsem se na hodinky a přemýšlel o hotelu Doral. Pokud měl mít hovor s generálem nějaké výsledky, pak se mi to určitě nepodaří přes telefon. A osobně taky ne.

Přemýšlel jsem o košících na chleba a o zlatě. Jak se v poslední době prodává? Šedesát dolarů za unci? Ale ne normální unci. Trojské váhy. Načmáral jsem pár čísel. Čtvrt tuny nezpracovaného zlata má hodnotu asi čtyři sta tisíc. Dobře. Menší velikost než obyčejný košík na chleba. Daleko pochopitelnější než Feddermanovy čtvercové a obdélníkové papírky.

Ukázal mi jeden v katalogu. Britská Guayana. Katalog Scotta číslo 13. Jednocoenová červeně zbarvená. Hodnota tři sta dvacet pět tisíc dolarů. Jedinečná, to znamená jediná na světě. A taky 1856. V katalogu Stanleye Gibbonse to je číslo dvacet tři, hodnota sto dvacet tisíc liber. Hrubý tisk černé na červenopurpurovém papíru, iniciály napsané perem poštmistra, který už dávno nežije.

Tak, abych parafrázoval Mary Alici, vlastně jaké zaměstnání stojí člověku za to, aby se s ním zabýval? To, co souvisí s přežitím, je přijatelné, protože přežití je možné a chvályhodné. Přežití člověka, druhu a životního prostředí.

Všechno další se pak stane zálibou. Zálibou v jazyčcích kolibříků, zálibou ve zlatu v trezorech, zálibou v Barbaře Barefootové, zalíbení v sebe sama, protože jestliže existuje jenom jedna britská Guayana 13 na světě a vy ji vlastníte, pak vystupujete s vědomím, že jste jediným vlastníkem. Jste jedinečný. Jestli máte v tlupě největší hromadu šutrů k házení... Hů – to je cesta k přežití.

Čím jsem se zabýval já? S jakým zvláštním lidským výtvoem si McGee pohrává?

Právě když jsem se chystal prohlásit za imunního, uvědomil jsem si, že jsem nejhorší možný druh. Hledám okamžiky plného subjektivního štěstí, zabalím je do krabice a schovám vzadu v hlavě do paměti. A nemusím ji otevírat, stačí mi vědomí, že ji mám.

Co asi je skvostem sbírky?

Doba, kdy se cítím dokonale fit, právě jsem se dostal přes okraj pekla, ze zátěže na pokraji zhroucení, kdy jsem měl být smeten ze života, ale nebyl. Jsem z toho venku, a jestli existuje ještě bolest, pomalu se ztrácí. Nacházím se v teple, kde vzduch a moře jsou jasné. Mám povinnosti, které dělám, kdy chci, žádná není naléhavá. Jsem na nějakém vzdáleném místě, kde mne nikdo nenajde a neobtěžuje. Hraje mi hudba, když a jestli ji chci. Mám drink, který jsem ještě neochutnal. Vnímám vůni něčeho dobrého, co se pomalu vaří. Je se mnou směřující se krásná žena, je na dosah a neexistuje mezi námi napětí, kromě takového, které potřebujeme. Není důvod vědět, který je den, měsíc nebo rok. Můžeme zůstat tak dlouho, dokud nebude čas odejít, a to nevíme, kdy taková doba přijde, dokud se jednoho rána neprobudíme s tím, že ten den nastal.

A to je McGeeho katalog 13, jedinečný, ostudný a totálně hedonický. Nezapadající. Mravenec se syndromem kobylky. Logický výklad: jeden okruh okolo závodní dráhy.

Rozhodl jsem se, že celou tu záležitost předložím Meyerovi jako nádobu s hady, ať on udělá to třídění a rypání. Smysl je to, říká Meyer, co někdo shledá smysluplným.

Zazvonil telefon a ona řekla: „Chci se jen ujistit, že jsi sám v komoře na smetáky, lásko.“

„Co ještě? Jsi dole? Vrať se kolem kruhové řady výtahů.“

„Hned, jakmile se postaráš o problémy tohoto muže.“

„Hotelový sluha, prosím.“

„Hm. Alfrede?“

„Ano, pane.“

„Každý můj milý přítel je tím pádem i milým přítelem pana Nucciho. Pošlete mi paní McDermitovou nahoru, prosím.“

„Pane, já jsem jenom –“

„Chtěl jenom zamezit tělem nějaké rajdě kdoví odkud, aby pracovala v tomto hotelu, Alfrede. A dnes se člověk nepozná pouhým pohledem, že?“

„Pane, já –“

„Zjistěte, co by si přála pít. A nechte mi to poslat po číšníkovi, prosím. A ať přinese také jídelní lístek.“

„Hned, pane.“

Skleněná vázička s kopretinami, usazená v míse s posekaným ledem, dorazila do pokoje 1802 padesát vteřin po ní. Vysvětlil jsem jí, že každá hezká dáma sama v hotelu na Collinsově Avenue po setmění, která nese kabelku velkou jako klec, je podezřelá z podnikání. Snažili jsme se být zábavní a veselí, přesto to přecházelo do mollové stupnice a do ticha. Dirigent zatuká taktovkou o pult a orchestr začíná hrát znovu.

Ani dokonale připravené bifteky nás nedostaly do nálady. Otřesná smrt nám připomínala tvrdou skutečnost, ale každý jsme byli na své cestě do vzpomínek. Pro každého z nás znamenala něco jiného. Jedli jsme u svíček, které se třepetaly a dohasínaly před otevřenými balkónovými dveřmi, ve vlhkém teple nočního vánku, který přicházel od moře. Vyvezl jsem vozík s večeří na chodbu. Než jsme

si odnesli svíčky na noční stolky, zamkl jsem na řetěz. Ani laskání a sliby, ani rituály lásky neprorazily tu zvláštní smrtící bariéru mezi námi. Dělali jsme, co se od nás očekávalo a co se momentálně zdálo nezbytné, ale každý z nás žil ve své slonovinové věži a vyhlížel z ní na pohyby a stíny našeho spojení.

12. KAPITOLA

Vzbudil jsem se. Svíčky dohořely. Slyšel jsem šplouchání moře a po moři přicházející silný déšť, dunění a hřmění hromu. Když jsem se posadil, živý zelenobílý blesk naplnil pokoj a zanechal mě s obrazem její hlavy na polštáři vedle mne, s očima otevřenýma, jak se dívala na tmavý strop.

Vylezl jsem na své straně a prošel kolem postele k velkým dveřím. První nával deště přišel právě v době, kdy jsem zavíral druhé dveře, a cákal a vystříkoval až po pás. Dveře také zabránily závanu větru, zvukům bouřky a zmírnily hřmění. Našel jsem šňůrky a stáhl závěsy přes dveře. Bouře přestala být něčím živým. Byla jako by vysílána v televizi ve vedlejšímu pokoji.

Zapnul jsem velmi mírně větrání, aby vzduch nebyl zatuchlý. Zavolala mě a já jsem přišel k její posteli. Vzala mi ruku a pohládila ji. Sklonil jsem se k ní, ona se posunula a řekla:

„Ještě jsme si nepromluvili.“

Posadil jsem se na okraj postele, těsně vedle jejího teplého boku pod jemnou bavlněnou pokrývkou. Řekla:

„V telefonu jsi říkal, že si chceš promluvit. Ještě jsme se k tomu nedostali, že?“

„Ne. Hráli jsme špatné role ze starých filmů.“

Byla celá ve tmě. Když jsem zavřel oči, nic se nezměnilo. Řekla:

„Je to legrační. Víš? Bylo toho tolik řečeno a tolika způsoby, že lidem už nezbyvá nic, co by si navzájem řekli. Totiž, já mohu říct něco, ale někde za tím přitom slyším, jak to Cher říká Sonnymu.“ Změnila svůj hlas na tenký a pisklavý: „Jsem Gabby Gabrielová, tvoje mluvící panenka. Tahej za provázky a já řeknu, cokoli si budeš přát.“

Řekl jsem: „Někdy mluví Jack Lemmon, někdy Jack Lord, někdy George Peppard, někdy Archie Bunker.“

Slyšel jsem i cítil, jak hluboko si vzdechla.

„Tak to je,“ řekla. „Nic není opravdu skutečné. Jane Lawsonová je mrtvá a to je velice, velice skutečné. Mluvívala o dětech a domově

a zněla jako Erma Bombecková, a to nebylo skutečné. Chtěl jsi mluvit o Jane a pak jsi mluvil, ale já jsem tě o to nežádala.“

„Dříve nebo později, Mary Alice, o ní musíme mluvit. Teď je asi vhodná doba. Mám nějaká fakta. Snad mi je pomůžeš dát dohromady.“

„Já a pomoci?“

„Ke zrušení bytu došlo až *poté*, co jí někdo zlomil vaz.“

„Potom! Ale jak –“

„Ještě ti něco objasním. Nebyly to děti, protože příliš mnoho věcí, po kterých by děti sáhly, tam zůstalo. Devastace neprobíhala podle obvyklé šablony. To byla imitace devastace, odvedení pozornosti. Osoba, zapletená do zločinu, měla rukavice. Na rozbitých sklenkách a nádobí nebyl zanechán ani jeden otisk. Ta devastace mohla taky jenom zmást pravý důvod, a sice pečlivé prohledání bytu. Kdokoliv to byl, tak přišel vstupními dveřmi – asi spolu s Jane. Teprve později, aby mátlí stopu, otevřeli vysunovací okno, aby to vypadalo, že osoba menšího vzrůstu prolezla tímto oknem do ložnice. Judy je zadržena. Byla několik set mil odtud.“

Stiskla mi ve tmě ruku.

„Jak jsi na to všechno přišel, miláčku?“

„Zhluboka jsem se nadechl a vešel přímo dovnitř. Jako výmluvu jsem použil to, že jsem ji vezl v pátek domů. Kdybych našel někoho příliš rigidního a hloupého, který vede vyšetřování, nechal bych to tak. Existují totiž dva druhy lidí, které můžeš oblafnout. Chamtiví a chytří. Chamtiví tě chtějí zneužít a ti chytří se chtějí podívat, jak dalece se ti to podaří.“

„Ale co to má všechno *znamenat*?“

„Spoustu domněnek. Možná, že to je i tak jednoduché, jak to vypadá. Někdo přišel ke dveřím. Vešel. Zabil ji, sebral obsah kabelky a hledal další. Ona mohla mít ty vzácné kusy, které Hirsh koupil pro Sprengera, a třeba o tom někdo ze Sprengerových lidí věděl a šel po ní.“

„Ale pan Sprenger asi ještě *neví*, že něco schází.“

Rozhodl jsem se, že toto s ní probírat nebudu. Musím věřit, že Sprenger má dobrou zpravodajskou službu. Když uložíte vejce do příliš mnoha košíků, pak musíte hlídat všechny košíky. McGee se

začne potulovat u Feddermanova obchodu. Řekněme, že nevypadám na to, že známky nebo mince sbírám. Jsem podezřelý. Profesionálně je to nevýhoda. Zjistí si poznávací číslo Miss Agnes, nebo, což je těžce stravitelné, mu Jane Lawsonová řekne, že se o věc zajímám, a také mu už předtím řekla, že drahé a vzácné exempláře jsou teď pryč. Nebo existuje jakýsi komplot, který zahrnuje Feddermana a Sprengera, na který jsem ještě nepřišel. Mohu vycházet jen z toho, co vím – že Davis a Harris si mě vyhledali s myšlenkou, že zastupují muže, který má tušení, že byl okraden, ale nebyl si zatím jist.

Příliš mnoho kdyby a jestliže, které bych pověsil na dámu, která ležela tak blízko, teplá a neviditelná v nočních, snad ranních hodinách v pondělí, jednoho z mnoha dvacátých pátých září mého života. Když se člověk dožije osmdesáti, pak má jen osmdesát září. Nezdá se jich mnoho, takhle vyjádřeno. Zdá se, že je jich tak málo, že by se mělo každé lépe užít.

Meyer uskutečnil jednu ze svých studií v oblasti Fort Lauderdale o rozdílu mezi životními náklady a sociálním zabezpečením u starších manželů. Bylo jim z toho hořko. Obviňovali Ameriku. Amerika by jim měla dávat finanční důstojnost, navozovat respekt, který si zaslouží. V hloubce se Meyerova studie vztahovala k příjmu během let v zaměstnání a utrácení. Meyer vyzařuje soucit. Snadno se s ním navazuje kontakt. Ukončil svůj průzkum poté, co vybral náhodně čtyřicet párů, pak totiž byly výsledky zcela jasné. Řekl:

„Převedu to celé později do shodného a přijatelného žargonu, Traviši, ale podstatou je, že mnozí z nich byli vystaveni tlaku spotřebních reklam. Utrácet, utrácet, utrácet. Žít dneškem. Prožili plně své životy po splátkách. Utratili všechno na loď a obytné přívěsy a přívěsné lodní motory, dalekohledy a levné zbraně a poslední módu. Žili své životy plně, tak, jak to reklamy doporučují. Nikoliv k plné radosti, ale k plné útratě. Mají kancelář plnou filmových kamer, skříně plné gramofonů a diaprojektorů. Koberce od stěny po stěnu. Velká plátna. Navštívili veškeré národní parky v Americe. Legrační. Všichni si *začali* ukládat nějaké dolary na stáří, ale když se zvýšily důchody a dolary snižovaly hodnotu, řekli si ‚á sakra‘. Vem to čert. Nyní se jejich zloba obrací ven, na společnost, protože si netroufají otočit se zpět a pomyslet na to, jak snadno podlehli, kolik tisíc vyho-

dili za hračky, které se rozbily ještě dříve, než za ně stačili zaplatit, kolik je to stálo na úrocích, než je zaplatili. Neví, komu podlehli. Dělali jen to, co ostatní. Podívej se na zápis odpovědí na poslední otázku. „Kdybyste to období prožívali podruhé, kolik byste měsíčně odložili bokem, vyjádřeno procentem z příjmu, a čeho byste se vzdali?“ Přečti si, přáteli, kterých věcí by se vzdali. Zlomilo by ti to srdce.“

Nejsem žijící podpora opatrnosti a šetrnosti. Moje hýření je horší než jejich. Ale moje je dobře uvážené. A ačkoliv je moje šance možná menší než jejich, myslet tímto způsobem je jako romantismus sedmnáctileté, která slavnostně prohlašuje, že si nepřeje žít déle než do třicítky. Já se belhám po surových ulicích nějaké nepředstavitelné budoucnosti, žvaním, špiním oblečení a snažím se zastavit zaneprázdněné lidi, krácející kolem, abych jim mohl ukázat mrtvého ptáka, kterého nosím na zvadlém starém krku. Žádného děsivého albatrosa. Obyčejné kuře. „Kam jsi šel, miláčku?“ zeptala se.

Vrátil jsem se do reality. Vzala mi ruku ke svým neviditelným rtům a pomalu líbala každý kloub. Na holých zádech jsem pocítil chlad, který tiše přicházel z otvoru ventilátoru.

„Procházel jsem se v hlavě. Nemám to v ní dobře uspořádané. Spousta houští a chrastí, stezek džunglí bez ukazatelů. Takže se v ní někdy ztratím.“

„Přišla jsem za tebou?“

„Ano, díky.“

„Jsem vyděšená, když pomyslím na to, že to v hlavách tak existuje. Nevracím se do své. Je plná hloupých nesmyslů. Starých krabic ž obchodních středisek, naplněných starými šaty a školními učebnicemi. Jsou plné věcí, které jsou za námi.“

„A co ty? Máš vše uspořádané a popsané?“

„Ne. Proč taky? Nechci do ničeho šťourat a zasahovat. Všechno je zahozené. Měl bych si objednat vůz a odvézt to. Nemyslím na to, co bylo. Ty bys taky neměl, drahý. A nemá smysl myslet dopředu, protože to nikdy nevyjde tak, jak si představuješ. Je třeba myslet na okamžik a s tím si dělám, co uznám za vhodné.“

„Já myslím právě na tento okamžik.“

„Dobře. Předtím nám to moc nešlo, že? Jako včera. Smrt Jane mezi námi něco změnila.“

„Určitě má něco společného s problémem Hirshe, ale určitě ne v souvislosti s penězi.“

„Proč to říkáš? Proč by neměla potřebovat peníze?“

„Kdyby skutečně potřebovala peníze, kdyby byla tak zoufalá, že by měla něco Hirshovi ukrást, nenechala by to dojít tak daleko a požádala by tchána.“

„Co kdyby potřebovala hodně peněz?“

„Kolik je hodně, Mary Alice? Umím si představit, že by jí pre-disponoval milión dolarů na její jméno do První atlantické banky asi hodinu potom, co by mu zatelefonovala.“

Dech jí pískal. Posunula se a teplo jejího boku zmizelo. Její držení mé ruky zpevnělo a já jsem cítil, aniž bych ji viděl, že se opřela a dívala se na mě. Na krku a hrudi jsem cítil jemné záření tepla z jejího těla a její vlhká vůně jejího těla se dotýkala mých nozder. Hlas vycházel z temnoty nedaleko mého hrdla.

„Jsi si jistý? Nikdy *nic takového* neřekla!“

„Jsem si docela jist. Setkal jsem se s tím pánem. Četl jsem o něm. Udělal na mě dojem.“

„Ale já nechápu.“

„Ona ti o tom *nic* neřekla?“

„Nejde o to. Ale proč žila tak skromně a uboze. Když Linda začala chodit na vyšší odbornou školu, Jane denně jezdila autobusem. Nepamatuji si, že by kdy šla ke kadeřníkovi. Sukně si sama zvětšovala a zmenšovala. Byla podivný ztřeštěnec.“

„Možná, že si jenom žila svůj život.“

„Když tomu říkáš život. Nikdy jsem nevěděla, že byla takový divný patron.“

„Zřejmě jste se navzájem neinformovaly o svých životních příbězích. Ty jsi jí taky *nic* nevyprávěla.“

„To je trochu jiné. Mohla jsem se vrátit k McDermitovi. Asi. Nevím. Neptala jsem se. Kdybych se vrátila, žila bych si dobře. Kdybych ho vystála, mohla jsem zůstat. Ale jaký smutek by musela nést ona? Jen by si pohodlně žila.“

„Snad si myslela, že tímto způsobem lépe vychová své děti.“

„To myslíš vážně? Zpívá Judy ve sboru? Nebo nosí snad kytky své matce?“

„Lindu vedla dobře.“

„Myslela si, že průměrně pět set je v pořádku? Mně se to zdá...“

Po delším tichu jsem se zeptal: „Co se ti zdá?“

„Zapomeň.“

„Jistě.“

„Bože, Trave, nechci mluvit ani o Jane, ani na ni myslet, ani na Hirshe, ani na Franka, ani na nikoho jiného. Milujme se. Ano?“

„Nevím o žádném důvodu proč ne.“

„Myslí ti to dobře, drahý.“

Mezi námi se to zlepšilo. Ten zvláštní pocit odcizení byl pryč. Nebyla náročný partner. Pomalu a jemně a se vzájemnou pozorností jsme se spojili. V té perfektní pohodě a luxusu jsem se nechal unášet do fantazií, které hraničí se spánkem. V jedné vysněné představě jsem držel gigantické, odhmotněné srdce v přesně vyhraněném stavu a pohyboval jsem se proti němu přesně tím rytmem, který byl jediný na světě, který mohl dále bít tím hlubokým, solidním rytmem, aby zůstalo naživu.

13. KAPITOLA

Byla učesaná, osprchovaná, oblečená, s namalovanými rty, když mě vzbudila, a řekla, že odchází domů a pak do obchodu.

Můj mozek byl jako lepidlo a já jsem přemýšlel, jestli kopíruji obvyklý výraz seržanta Goodbreada.

„Ale Hirsh nebude dnes chtít pracovat, určitě ne.“

„Samozřejmě, že ne, blázínku! Ale vždycky přijde nějaká pošta a mám nedodělané věci. A také se podívám, na čem pracovala Jane a co z toho je nutné dokončit. Neotevřu obchod. Připevním na dveře cedulku. Jestli se naskytne něco, co musí vyřešit Hirsh, zajdu k němu a zeptám se ho. Doufám, že se něco takového vyskytne. Měl by se zabýval rozhodováním.“

„Pozdrav ho ode mne.“

„Dospí se, miláčku. Vsadila bych se, že to potřebuješ.“

Pohládila mě, šla ke dveřím a vznášela se na svých olympijských nohou. Odemkla a odešla. Pamatoval jsem si, jak teprve předevčírem byly její propletené svaly na stehnech opatřené plovací blánou, byly vyduté, když plná napětí při slalomu svírala celé tělo. Jsou viditelné při takových příležitostech, ale nikdy zřejmé při milostném doteku, ani na ramenou, zádech, pažích či nohách. Pevnost ano. Ale tak sladce schované v pružné hebkosti vrstvy podkožního tuku. Při pevnějším doteku byly pevné svaly hmatatelné, klouzavé, citově naladěné a uvolněné. Tonus a ovládání atletických svalů byly zřetelné, kdykoliv se pohnula, sehnula, ohnula, zkroutila, zvedla, zřejmé v neúnavnosti opakování těchto pohybů.

Spal jsem trhavým spánkem, upadal jsem do něj a zase mu unikl, až jsem se konečně postavil a stovky svalů skřípaly v gargantovském protažení, odešel jsem do sprchy a nastavil všechny čtyři trysky na silný tlak. Namydlil jsem se a opláchl, pustil studenou vodu, která mě teprve plně probudila. Vysušil jsem se novým frotákem, oholil novými žiletkami, natáhl ponožky, spodky, kalhoty, košili a boty z mého předešlého života, který jsem trávil někde na palubě, a sešel dolů, abych našel místo v hotelu, kde bych se mohl nasnídat. V kavárně byla světla jako na autobusové zastávce o půlnoci. Byl jsem uveden po vykobercované podlaze ke stolu u okna. Dostal jsem jí-

delní lístek, velký jako přední sklo vozidla a dvakrát tak velký, když byl otevřený. Čtyřem reklamním textařům způsobilo mdloby, jak se snažili popsat chuť míchaných vajec se srnčím. Když jsem položil jídelní lístek, Willy Nucci seděl naproti mně. Tak viditelně jsem se lekl, že řekl:

„Měl jsem mít zvonek jako malomocný.“

„Mohl jsem slyšet tvou košili.“

„Je to dárek, ručně tkaná z Guatemaly.“

„Papoušky?“

„Ty jsi dneska samá legrace. Bavíš mě.“

Přišel číšník, uklonil se a já jsem si objednal. Velký pomerančový džus. Borůvkové vafle. Slaninu a skořicové opékané pečivo. Kávu. Willy si objednal kávu. Když číšník odešel, Willy řekl:

„Z toho, co Alfred říká, budeš muset nabýt zase novou sílu.“

„Myslel jsem, že tě měl sledovat. Nevěděl jsem, že ti nosí zprávy.“ Nervózně se rozhlédl.

„Proč by měl být nasazený na mě? Je dobrý noční hlídač. Když si není něčím jist, konzultuje to se mnou. Dělam vtipy.“

„Ano? Cha, cha, cha. Co s tebou konzultoval?“

„Jestli rozkřikuješ moje jméno, nebo jak se ti daří, nebo jestli toho má nechat. Řekl jsem mu, ať toho nechá.“

„Co když jsem použil tvoje jméno zbytečně?“

„Nepřerušil by žádný román. Jen pověřil jednoho taxikáře, aby se podíval, kam půjde, a pak by záleželo na tom, jestli by šla do města, nebo na pláž. Pár policistů by ji sebralo za nemravné návrhy, což by stálo buď sto dolarů a devadesát dní by byla uveřejněná její nabídka k práci, nebo by byl případ stažen, kdyby se přidala, platila poplatky a naučila se pravidlům.“

„A co když šlo o morální legitimní přítelkyni?“

To Willyho skoro rozesmálo.

„Nakonec, když má dobré konexe, nic se neděje. Když konexe má, vykřičí je v okamžiku, kdy ji seberou, a pak jde o to, jak se k tomu policajti postaví.“

„Jak ti ji popsal?“

„Dlouhé černé vlasy, modré oči a kozy až k jeho uším. Byla naštvaná, jak jednal, a neřekla své jméno. Popsal mi ji, protože se domníval, že ji už někde viděl.“

„Kde?“

„Nemohl si vzpomenout. Řekl jsem mu, ať na to zapomene. Říkal, že byla statná, že by stačila na jednoho a půl muže. Ale trochu stará na to, aby byla coby bonus komukoli, kdo ji předá odborářům.“

Donesli mi džus. Ochutnal jsem ho. Podal jsem ho Nuccimu, ať ochutná. Zkřivil obličej a řekl: „Víš, co to je?“

„Co to je, Willy?“

„Silice v pomerančové kůře je prakticky stejná molekulární strukturou s ricinovým olejem. Jakýsi směšný idiot vymáčkal pomeranč tak silně, že zajel do dužiny i kůry. Budu hned zpátky.“

Přesto to je dobrý hotel. Willy ví všechno, kontroluje každý nákup. Přejíždí prstem police, jestli je utřený prach. Padesátkrát ročně si namátkou vybere pokoj a spí v něm, aby nechal opravit sebemenší závadu, kterou tam najde.

Vrátil se s čerstvým džusem a vyšší skleničkou. Pozoroval mě, jak džus ochutnávám, a byl spokojen, když jsem se vyjádřil pochvalně. Řekl:

„Kdo by vyhodil ženskou, která to způsobila? Malá kulatá Kubánka dělá za tři. Bože dej, abych ji neztratil a odbory ať ji nezpomalí.“

„Než to tu prodáš?“

„Prodat! Proč bych měl něco prodávat? Rozdáváš z necelého balíčku, blázne?“

„Promiň, pane Nucci.“

„Tady přichází snídaně, McGee. Nech si chutnat.“

Sprengerova investiční společnost byla pět bloků západně od Lincoln Road, ve druhém poschodí uprostřed bloku domů na rušné ulici. Velké prosklené dveře zavržaly, když jsem je otevřel. Vešel jsem do prostoru, který byl kombinací recepce a chlapského budoáru, s tmavočerveným kobercem a mlhavě zelenými závěsy, velkými umakartovými stoly v barvách vhodných pro školku. Široký páskový telegraf v dekorovaném pouzdře byl u stěny nalevo a demonstroval

nelidskou tiskovou dovednost. Na stole byly stohy literatury o městských cenných papírech. Jeden burzián telefonoval, jiný mluvil se starším pánem a další četl *The Wall Street Journal*. Byli to mladí muži, oblečení do drahých obleků a bílých čepic členů privilegovaného řádu právníků. Kopírovací stroj napravo vydával tlumený zvuk, když prokládací archy vycházely ze stroje a skládaly se na vyhrazené místo. Dívka, které jako by polovinu těla tvořila stehna, stála u pultu vysokého po pás a obratně oddělila a svázala předešlý výtisk. Další dívka jedla koblihu s kávou. Třetí na mě civěla z recepce a rozhodla se nezvednout se ze židle a neuvítat mě přívětivým úsměvem. Jen si mě prohlédla od hlavy až k patě.

„Mohu nějak sloužit?“ zeptala se hlasem, který naznačoval, že bylo nepravděpodobné, že by mohla. V místnosti bylo chladno. Byla pěkná. Na paži jí vyskákala husí kůže.

„Pan Sprenger mi řekl, že mě přijme, kdykoliv přijdu.“

„Jste si jist, že to řekl?“

„Proč se nezeptáte, kamarádko?“

„Nesmím ho rušit.“

„Jmenuji se McGee.“

Okamžitě jsem viděl, že dostala instrukce. Ale nečekala někoho, kdo by vypadal, jako by přišel opravit elektrinu. Rozšířily se jí oči.

„Samozřejmě. Vzpomínám si, pane McGee.“ Nasadila široký úsměv. Neupřímný, ale široký.

„To máte mrtvý zub,“ řekl jsem. „Nahoře vlevo za špičákem. Taková hezká holka, jako jste vy, by si ho měla nechat spravit.“

Úsměv se stáhl tak, aby schovala šedý zub. Chtěla být uražená, ale nemohla to riskovat.

„Chci se objednat,“ Ustoupila dozadu a dveřmi vešla blondýna, která házela vlasy a zadkem.

Hned za ní vešel vysoký a křehký pán, vzpřímený a pěkně oblečený. Frank Sprenger vypadal přesně tak, jak jsem si ho představoval. Měl na velké hnědé ruce nad loktem jaterní skvrnu. Přisedl k jednomu mladému muži, a přikázal mu, aby informoval pana Summera o nových emisích na doporučeném seznamu. Vrátil se, pokynul mi, ustoupil a nechal mě vejít prvního. Byl velký a hnědý, měl hrubé, rovné, černé vlasy, které vypadaly tak bez života, jako vlasy indiána

v muzeu. Obličej, to byly kosti potažené kůží. Měl opičí obočí. Záhyby kolem očí měly opačný sklon jako u Japonce a do nich byly zasazeny malé, bystré borůvkové oči. Byl na zářích v Miami oblečen nápadně – na míru šitý šedý lehký oblek, bílou košili vyrobenou na zakázku, modrou hedvábnou kravatu, zlatou sponku, zlaté manžetové knoflíčky.

Jeho kancelář byla stejně anachronická. Byla jako malá studovna v anglickém sídle s výhledem na něco jako přízemní zahradu, obklopenou kamennou zdí. Když jsem se posadil na koženou židli, kterou mi nabídl, viděl jsem, že rostliny jsou pravé, ale trávník umělý a kamenné obložení od firmy Armstrong.

Hlas měl na svou velikost trochu vysoký a při mluvení minimálně pohyboval rty bez nadšení v obličejích. To bývá charakteristické pro lidi, kteří byli buď ve vězení, nebo kteří žijí v prostředí podobném vězení, to je tam, kde je komunikace smrtelně riskantní. „Díky, že jste mě přijal,“ řekl jsem.

„V pořádku. Upozornil jste mě na problém, o kterém jsem nevěděl, že existuje. Cení si toho.“

Moje židle byla pečlivě umístěna. Před ním na stole byl ten důmyslný mahagonově hnědý přístroj, který ukazuje čas, teplotu, vlhkost a situaci ve světě, umí hrát hudbu ze stanic FM a AM nebo z pásky. Neviděl jsem na číselník. Pohledem na něj neustále bloudil a já jsem si uvědomil, že jsem asi pozorován. Svět elektronického sledování se stal tak esoterickým, že nejlepší obranou je přijímač přesně seřízený s limitovaným rozsahem, který neustále snímá všechny frekvence a ze kterého by mohly skryté mikrofony vysílat a převádět sňaté do vizuálního signálu.

Pohyb po stupnici nahoru a dolů by však nestačil. Běžný návštěvník by se napojil a vysílací signály by aktivovaly teprve tehdy, když by konverzace začala být zajímavá. Existují také štenice rozměrnější, které se mohou aktivovat signálem zvenku. Nejlepší obrana, samozřejmě, je neříkat nikomu nic užitečného. Druhá nejlepší obrana je obranná technika pro přenos množství šumu, překrývající všechny frekvence, když říkáte něco, co byste raději neslyšel, kdyby vám to jednou přehráli zpátky.

Řekl jsem: „Přítel mne zasvětil do zbrusu nového vývoje odpolechu, Sprengere.“

„Ano?“ Neprojevilo překvapení, jen mírný zájem.

„Všechno je zvuková deska. Každé vyřčené slovo pohybuje sklem v tomto velkém okně. Existuje transparentní substance, která se uloží vně skla, a ta bude odrážet určitý druh laserového paprsku. Přenos paprsku musí být solidně instalován. Odráží se zpět do velmi citlivého receptoru, který kóduje malé rozdíly v úhlu paprsku do kolísavých elektrických impulzů, a ty jsou proměněny do zvuků. Umí to uskutečnit z půlmílové vzdálenosti a neexistuje přístroj, který je schopen to odhalit.“

„Chytnout vysílaný zvuk a slova?“

„Mluvčí je membrána, která se pohybuje dozadu a dopředu jako buben a mění elektrické impulzy do zvuků.“

Vstal a přešel k oknu a vyzkoušel svými lopatkovými prsty jeho poddajnost uprostřed tabule.

„To věřím,“ řekl. „Nikdo do okna nevidí z žádné strany díky této stěně.“

Vrátil se a posadil se za stůl.

„Žijete v tomto pokoji? Nebo ty další pokoje, ve kterých žijete, nemají okna?“

Třel si ostře vystouplý nos, na několik sekund zavřel borůvkové oči a pak řekl:

„Zjistím si to. Nebo jste to už zjistil vy?“

„V rámci své potřeby. O této operaci jsem nevěděl.“

„To není krycí manévr. To je legitimní kšeft s cennými papíry. Základna je v Memphisu. V této kanceláři se vytvoří ročně tři sta milionů nominální hodnoty. Zajišťujeme cenné papíry pro čtyřicet menších bank.“

„Ale neřídíte se pravidly běžných makléřů.“

Jeho snědá pleť zrudla, zvýšil hlas a více pohyboval rty.

„Máme sdružení důchodců s cennými papíry, kteří očišťují naše středisko a eliminují zlé praktiky minulosti a s gaunery... Čemu se, sakra, smějete?“

„Neudržel jsem se.“

„Co je na tom tak legrační?“

„Strkáte se do všech možných kšeftů – ochrany, licence, pašování, drog, hazardu, ženských, odborů, vydírání – a mně tady vyprávíte o čistém obchodu s cennými papíry.“

Zamyslel se. Pokusil se o mírný úsměv, který trval skoro mikro-sekundu.

„Možná, že to je legrační. Začalo to jako krycí záležitost. Jednoho jsme vykoupili. Se zájmem jsem se pustil do budování. Některé škráloupy odchází a hned se vrátí a uloží do čistých cenných papírů. Čisté peníze se legitimně investují. Čemu byste dal přednost vy – mít nákupní středisko, ze kterého máte zdanitelných deset procent ze zisku, nebo cenné papíry, které vám dají pět a půl nezdanitelných, aniž byste se v noci probouzel a zoufal si?“

„Máte pravdu.“

„Co mě na vás trápí, McGee, je, že nechápu, že jste tady čistě proto, abyste prokázal Feddermanovi laskavost. V jakém vztahu spolu jste?“

„Dlužil jsem laskavost příteli a byl to on, kdo mě požádal, abych Feddermanovi pomohl.“ Věděl jsem, že takové zdůvodnění přijme, a možná jsem i zahlédl přijetí v jeho malých očích. „Jak jste na mě přišel?“ zeptal jsem se.

„Za devatenáct měsíců jsem do akcí toho človíčka vložil pěkný peníz. Na starého pána jsem měl dobré reference. Ale jednoho dne bych nechtěl zjistit, že mi zmizel a že existuje obchod se šperky. Tak bych si nepřál, aby byl ten pán upovídaný a vykládal, že Frank Sprenger mu dává kupy peněz v hotovosti, abych měl na krku finanční úřad. Uměl bych najít samé správné odpovědi, ale stejně by to nevypadalo dobře. Musím mít stále skloněnou hlavu, nevzbuzovat pozornost. Zařídil jsem si tedy nohsledy na tohoto starého pána. Měli mi hlásit jakékoliv změny. Asi před dvěma týdny jsem slyšel, že do práce přichází dříve a zůstává tam déle. Ze by snad balil? Nechal si dělat odhady na své jmění, na pojistky, na zboží prodávané v drobném. A když jste se objevil na scéně, byli jsme už na bitevním poli. Nechal jsem si zjistit, kdo jste, a tak to začalo. V poslední době je starý pán notně nervózní. Člověk se snaží získat své věci, když se ztrácejí a nemůže pomoci zákon. Nepracuje jen pro mě, ale možná, že to, co pro mě koupil, mu chybí. Pokud ano, jsem ta zraněná strana.

Fedderman to bude muset nahradit, a pokud je to tak, raději bych měl to zboží, které nakoupil.“

„Proč?“

„Kdybych chtěl peníze, už bych si je vzal dávno. Chtěl jsem známky.“

„To se chci zeptat. Proč jste chtěl známky?“

„Já osobně? Nechtěl jsem je a nechci je. Jeden společník je pod přísným dohledem. Udělal chybu a nepodařilo se mu ji dobře přikrýt. A teď se domnívá, že se proti němu buduje nevyvratitelný případ. Je starý a unavený a dlouho ve vězení nevydrží. Budou vědět o čemkoliv, co se pokusí zinkasovat. Má něco rozdělaného a požádal mě, abych mu uložil peníze do něčeho, co může nosit po kapsách a má to hodnotu. Bývaly to drahé kameny, ale jsou příliš velké a mají vysokou režijní přírážku i ve velkoobchodě a příliš velké srážky. Slyšel jsem o Feddermanovi, promluvili jsme si a tak jsem zkusil, jestli to bude fungovat.“

„Zkusil?“

„Prodal mi čtyři známky z Grenady. Z toho ostrova. Byly to dvě dvojice. Zelená jednopencová – tisíc pět set dolarů. Poslal jsem do západního Berlína posla, aby je prodal za cokoliv, co za ně utrží, a on získal čtyři tisíce osm set západoněmeckých marek, bez dotazů, a na peníze čekal asi pět minut. Fungovalo to přesně, jak řekl, a tak jsem ten obchod přijal. Když můj zmíněný společník bude chtít, přijde sem, já mu dám zboží, posadím ho na nákladní loď s novými dokumenty a do smrti může žít pohodlně v teplém klimatu. Vlastně je škoda, že známky nemohou spotřebovávat peníze rychleji a snadněji.“

„Co očekáváte, že pro vás můžu udělat?“

„Ztratilo se moje zboží?“

„Z ochranné schránky v bance?“

„Jak by se něco takového mohlo stát? Snad se do schránky známky vůbec nedostaly.“

„Nevím to určitě, zda chybí. Fedderman si myslí, že něco nesouhlasí. Ale je starý. Může se mýlit.“

„On to nahradí. Je to ve smlouvě.“

„Má v úmyslu se toho dožít.“

„Jestli schází známky, vy se je pokoušíte Feddermanovi najít? To byste mohl udělat i pro mne.“

„Vyjde to na stejno. Vrátil by je, kdyby scházely.“

„Nevím, co do alb vkládá. Mám seznamy. Nic neznamenají pro někoho, kdo nepracuje ve stejném oboru jako Fedderman. Jestli se něco stalo, je to pro mne nepříjemné. Dáte mi vědět, jak pokračujete.“

Napočítal nějaké peníze, naklonil se a položil mi je na roh stolu. Řekl jsem:

„Já nechci být na seznamu zaměstnanců, pane Sprengere.“

„Nazapišu vás nikam. To jsou výdaje, nic víc. Takové peníze člověku šetří čas a trable a je pak efektivnější. To je moje politika.“

„Dobře... tak tedy jen jako výdaje.“

„Jakmile něco zjistíte, vytočte číslo, které vám dal Dave. Tam to vždycky někdo zvedne.“

„Myslím, že to číslo mi dal Harry Harris.“

„Harry jak?“

„Harris. Červenohnědé kudrnaté vlasy, opálený, licousy.“

„Nikdo takový pro mne nepracuje.“

„Och!“

„Nikdo, kdo pro mne pracuje, by nevěděl o nikom, kdo tak vypadá.“

„Teď si uvědomuji, když to říkáte, že Dave byl sám, když za mnou přišel.“

„Mohu se s vámi spojit, když mi někdy vyvstane nějaký jiný problém?“

„Zřídka přijímám práci.“

„Nebylo by to často. Na smlouvu za honorář.“

„Hodně cestuji. Nemusím být tam, kde byste mne hledal.“

„Pro vaši informaci, asi sedmdesát pět procent z toho, co dělám, jsou legitimní obchodní záležitosti a řešení manažérských problémů.“

„Nechtěl jsem dělat morální úsudky.“

„Pak co tedy?“

„Proklatě nerad přijímám příkazy. Člověk se takovým stane, když dlouho pracuje jen pro sebe.“

Jeho zájem viditelně opadal.

„Jak tedy myslíte. Díky za návštěvu.“

Nevstal jsem v pravý okamžik.

„Škoda té druhé oběti ve Feddermanově obchodě.“

„Vůbec bych si toho nevšiml, kdyby mne nezaujalo to jméno Fedderman. Z tisku na mě přímo vyskočilo. Lawlorová? Lawrencová?“

„Paní Lawsonová. Jane Lawsonová.“

Snažil jsem si ho dobře prohlédnout, aniž bych byl nápadný. Byl ohromně potěšen. Vybíral jsem slova co nejopatrněji.

„Franku, děláte mi starosti.“

Borůvkové oči se změnily ve valounky.

„*Já vám dělám starosti?*“

„Jeden starý pán a dvě ženy v obchodě. Všichni jsou nějakým způsobem zapojeni. Vlastně jednají se čtyři sta tisíce, kterými jste je pověřil. Vy se domníváte, že tam došlo k nějakému podvodu. Starší úřednice je zabita. Někdo byl tvrdý. Čtete o tom a přemýšlíte, jestli to má spojení. Má to logiku? Co si myslím já, Frank? Co bude dál?“

Mračil se.

„Ale jděte! Já jsem snad poslal někoho, aby z ní setřásl známky, kdyby nějaké měla? Proč bych tak riskoval?“

„To se stalo riskantním teprve tehdy, když někdo použil násilí.“

Zavrtěl hlavou.

„Ne, McGee. Ne, ne, ne. Tak ne. Byla to milá žena. To člověk pozná, kdo je něčeho schopen a kdo ne.“

„Vždyť jste nikdy v obchodě nebyl?“

„Jednou přišla s Feddermanem do banky.“

Náhle to místo v hlavě přestalo svědit a já jsem přestal hledat způsob, jak ho poškrábat. Slyšel jsem hlas Jane Lawsonové: „Sprenger se nikdy nedívá ani na staré koupené známky, ani na nové. Jen sedí jako tvrdé Y, přitaká, kývá rameny, bručí, a to je vše.“

„Kdy přišla do banky?“

Vzal kalendář s poznámkami z prostřední zásuvky a listoval v něm.

„Dvacátého prvního května. Po obědě. Ta velická žena se vrátila z obědu a začala zvracet. Už bylo pozdě, aby pan Fedderman změnil

dobu schůzky, a tak s ním přišla paní Lawsonová. Nevím, proč se omlouval. Mně je přece jedno, která žena vloží známky do alba. Fedderman všechno zveličuje. Možná si to taky myslíte. Nějaký blázen vtrhl do domu a zlomil té ženě vaz.“

Odešel jsem s penězi v kapse a mírným neklidem. Pěkná recepční si šťouchala do mrtvého zubu. Rychle strhla ruku a usmála se na mne jedním koutkem víc než druhým. Zastavil jsem se před vchodem a díval se na široký neonový teletext. Brownsville z Texasu vyšlo s dvacetimilionovou obligací při pěti a půl procentech k rozšíření odpadního systému. Sharon z Pennsylvanie odhadovala další sedmimilionový dluh pro cesty, mosty a zvládání povodní. Kdoví, kolik Sprengerů a Sprengerových přátel už drželo ruce pod kohoutky a čekalo na med.

Jeden blok jsem šel pěšky a pak jsem si vzal taxi na pevninu. Na ostrově Miami Beach je to to jediné, co se dá dělat legálně, najmout si plážové taxi. Když vás zaveze na pevninu, zpět jede prázdný. Pevninové taxíky, jezdící z letiště do hotelů podél Collins, mají hotelové sluhy podplacené, aby tento systém zlomili. Kdo ví, co Sprenger a jeho hoši udělali s tím systémem, že mě taxi náhle stálo asi sedm dolarů. Ale Sprenger mi pokryl výlohy.

Bylo skoro poledne. Nakoukl jsem do obchodu a uviděl Mary Alici. Zaklepal jsem na okno. Podívala se ke dveřím, usmála se a rychle mě pustila dovnitř. Zamkla, věnovala mi srdečný pohled a veselou pusu.

„Spal jsi celou dobu?“

„Já? Proboha ne! Byl jsem vzhůru prakticky, než jsi stačila zavřít dveře.“

„To pro nás nebude dobré, hochu.“

„Přišel jsem tě pozvat na oběd a –“

„Jsem opravdu moc ráda, Trave, že jsi tady. Něco mne trápí. Nevím, co si mám myslet. Zdá se to... Nechci nic říkat, dokud to neuvidíš.“

Bylo to v Hirshově kanceláři na stole. Seděl jsem v jeho židli a pečlivě to zkoumal. Stála vedle mne a držela mne kolem ramen. Šlo o bílou lepenkovou krabici, dlouhou asi dvanáct palců a osm na šířku, hlubokou jeden a půl palce. Byla ovázaná širokou hnědou pás-

kou, která krabici obtáčela dokola a křížila se uprostřed. V těch místech byl štítek s adresou: „Paní Jerome Lawsonová.“ Přesná adresa, vytištěná velkými červenými tiskacími písmeny knižního typu. Na zpáteční adrese stálo: „Knižní koutek u Heleny.“

„To knihkupectví je dva bloky odtud“, řekla Mary Alice.

Balík byl ofrankován třemi nepřeskrtnutými známkami po osmi centech. Dále byla uvedena váha balíku, který údajně měl obsahovat nějakou knihu. Když jsem krabici zatřásl, kniha uvnitř sklouzla vpřed a vzad. Karbice byla pro ni trošku moc velká. Pečlivě jsem obhlížel oba konce. Zdálo se, že na jednom byla páska nenápadně rozříznuta. Šťoural jsem se v tom, až jsem přišel na to, že konec mohl být vepčán dovnitř. Byla zahrnuta dolů proti odporu nějaké velmi silné pružiny.

Bylo to přehnuto dolů a krabice skloněná tak, že obsah byl vysunut natolik, aby mohl být snadno vytažen z krabice.

Obsahem bylo zelené album stejné jako Sprengerovo. Mary Alice je vytáhla ze silonového sáčku a ukázala mi je. Ve spodním pravém rohu bylo slabými písmeny vytištěno „J. David Balch“.

„Kdo je J. David?“ zeptal jsem se.

„Jeden z klientů. Podívej se. V albu nic není. Je nové. Našla jsem je náhodou. Je to divné. Každá máme malý prostor na osobní věci vzadu pod pultem. Něco jako skříňku. Album bylo v hnědé papírové obálce zabalené do jejího svetru. Ale na svetr to zase bylo moc těžké. Chtěla jsem se podívat, byla jsem zvědavá, a víš co jsem si myslela? Ze to schovala, protože to je nějaké porno. Že Helena prodává věci, o kterých by tě, jak tě zná, nenapadlo uvažovat.“

Podíval jsem se znovu na krabici. Na horní a spodní straně bylo jemnější lepidlo, aby pružina nepodřela krabici.

Řekla: „Cítím se jako blbec. Nikdy by mě nenapadlo vyměnit prostě celé album.“

„Nejsi sama, Mary Alice. Je to zlodějský trik. Zpravidla se vyrábí šikovnější velikosti a nemají tak silnou pružinu. Bývají převázány stužkou. Jestliže přilepíš stužku na víko krabice, získáš velice přesvědčivý vzhled. Profesionální zloděj krade v dobrých obchodech. Lup odnese domů, vytáhne obsah a krabici vezme do dalšího obchodu. Tam ji položí na pult a nenápadně naplní. S kabelami dělají po-

dobný trik. Položíš kabelu na pult se zbožím, dáš ruku do kabely a dnem vtáhneš zboží dovnitř. My jsme nemysleli na výměnu celého alba, jestliže jsou na nich osobní jména a známky jsou seřazeny v určitém pořadí.“

„Na to bych Trave přišla taky.“

Šla a ukázala tři kroužkové bloky, našla v indexu iniciály F.A.S. „Toto je kroužkový inventář Srpengerových známek. Neměla jsem to v sejfu, nic takového. Proč taky? Podívej se na ta čísla, která jsem tu napsala. Je to třicet šest oboustranných listů, na každé straně je sedm průhledných kapes. Stránky číslují inkoustem v horním rohu. Vezmi si například tuto známku: US číslo 122a, 90 centů karmínová a černá, bez perforace, ve svislé řadě \$ 1 500 (\$1 375) 28-6-4. Tato tři čísla byla dopsaná.“

Podíval jsem se na ni přes rameno. „Dvacátá osmá strana, šestá řada, čtvrtá známka zleva?“

„Nechtěla bych Jane nařknout.“

„Řekni mi svoji verzi a já se budu snažit vyvrátit ti ji.“

„Dobře. Když tu byla sama, mohla si údaje okopírovat. Pak věděla přesně, co si Sprenger koupil a v jakém pořadí jsou známky uloženy.“

„A pak...“

„Nech mě domluvit. Hirsh ji pověřil, aby vedla knihu tohoto klienta, nabízela věci v aukci a kupovala od jiných obchodníků. Bavili se tím. Mohla tedy kupovat levné známky a ukládat je do duplicitního alba ve správném pořadí. A pak udělala potisk na album.“

„V obchodě se zavazadly?“

„Cerrito má obchod se zavazadly a koženým zbožím. Chodíme kolem něho do banky.“

„Takže ona si mohla vytisknout na album Frank A. Sprenger, aniž by se to Hirsh dověděl?“ Přikývla.

Řekl jsem: „Dělají si o zakázkách záznamy?“

„Mohl bys to jít zjistit? Prosím, teď. Musím si být jistá. Nemohu to vydržet... jen se domnívat.“

14. KAPITOLA

Když jsem se vrátil, všiml jsem si, že má červené oči. Potáhla, usmála se a řekla: „Nevšímej si toho. Co říkali?“

Řekl jsem jí, že Jane Lawsonovou měli u Cerrita rádi. Před pár lety si u nich Hirsh nechal udělat potisk. Dali mu dobrou cenu. Jane se zeptala, jestli by to směla udělat ona sama. Tiskařský lis byl v zadní místnosti. Stala se velice zdatnou při přípravě a vynaložení správného tlaku, aby se zlatá písmena vytiskla do kůže. Velice rádi jí to přenechali. Měli radost, když tam přišla. Byli šokováni její náhlou smrtí a tím, jak k ní došlo.

Mary Alice navrhla, abychom šli do Hirshovy kanceláře, a já ji chvíli držel v objetí.

„Teď je mi jasná jedna věc,“ řekla. „Je to hrozné, ale chtěla mě otrávit.“

„Cože?“

Odsunula mě a upřeně se na mě dívala. „Můžeš mi věřit. Ten den jsme šly spolu na oběd. Chtěla jsem se najíst dříve, abych mohla jít ve tři čtvrtě na jednu do banky. Teprve teď si to uvědomuji. Bylo to v květnu, přesné datum už nevím, ale mohla bych ho najít. Obě jsme si objednaly stejné jídlo. A stala se podivná věc. Nikdy mi nebyvá špatně. Ale už po cestě zpět jsem jí říkala, že je mi nevolno. Než jsme došly, bylo mi opravdu zle. Po obědě jsem si v restauraci odskočila na záchod a tehdy mi musela něco hodit do kávy. Musela už mít, Trave, připravené album s padělkou v této krabici, nebo jí podobné. Věděla, že Hirsh nepůjde do banky sám, protože je to pro něj taková malá ceremonie. Musela vědět, že ji vezme s sebou. Chodívala tam často a s různými klienty takže si těžko vybavuji určitou schůzku. Když jsem z nějakého důvodu nemohla jít, chodívala ona. A víš co? Sprenger si to bude určitě pamatovat, protože to tehdy bylo jedinkrát, co se s ní setkal.“

„Ale nebyla jsi ještě někdy jindy uložit Sprengerovi něco do banky? V červenci?“

„Ano. Ale nebyl důvod prohlédnout si staré stránky, jak to bývá zvykem s dalšími investory. Nikdo si ničeho nevšíml. Trave, zatímco jsi byl pryč, lámala jsem si hlavu, abych si vzpomněla, jestli měli tu

krabici u sebe v den, kdy se mi udělalo špatně. Nechci být nespravedlivá. Nechci si nic vymýšlet. Ale pořád mám pocit, že měla něco, co chtěla odeslat, nějaký balíček.“

„Jak by mohlo dojít k výměně?“

„Představuji si, že musela nést krabici a náhradní album v kabelce. Pak ve vhodný okamžik vytáhla pod stolem album s falzifikáty na klín. V té době ukazoval Hirsh panu Sprengerovi první známku, oba se na ni soustředili a ona mohla album z klína položit a otevřít na pravém albu na stole, to shodit do klína a jednou rukou vsunout do krabice. Tak bylo na stole album pořád. Hirsh by si mohl pamatovat, jestli něco odesílala.“

Seděla na Hirshově stole. Stál jsem před ní a mračil se. „A ode mne se očekává, že to vyřeším?“

„V to doufám. Opravdu. Ona... prostě taková nebyla.“

„V květnu se jí to podařilo, a v září?“

„Vím. Hodnota investic pana Balcha musí být alespoň dvě stě tisíc, tedy tržní hodnota.“

„Hirsh si album prolistoval a odhadl ten nový obsah na šedesát pět tisíc.“

„Cože? Ne. Musel jsi špatně slyšet. Myslím, že zahrnul ty dobré známky, které jsme ten den doplnili.“ Otočila se a ukázala na svůj poznámkový blok. „Jane tu pracovala mnohem déle než já, ale vsadila bych se, že bych dokázala vzít Sprengerův seznam, zajet do New Yorku s patnácti tisíci dolary a nakoupit známky, které můžou být dost dobré pro tebe nebo pana Sprengera, ale ne pro zasvěceného obchodníka. A... Hirsh poslal Jane v dubnu do New Yorku, aby něco nabídla v dražbě, protože mu to časově nevyšlo.“

„Kde by vzala patnáct tisíc?“

„Nevím. Prostě nevím.“

„Proč to říkáš takovým způsobem?“

„No... obě děláme odhady. Člověk se naučí, po čem sáhnout. Není problém vytáhnout známku ze sbírky, která je opravdu cenná, a vložit nějakou levnou, jí podobnou. Obvykle jde o oceňování pozůstalostí. Sběratel je po smrti, a tak to vypadá, jako že udělal chybu! A to je sto dolarů tady a padesát dolarů tam, dvě stě u jiné sbírky.“

„Neměla by pak problém s prodejem?“

„Proč by měla mít problém? Asi to je tak, jak se říká. Poprvé si troufneš vzít trochu, příště víc a pak hodně. Je to choroba. Kdyby tomu, Trave, tak bylo, pak by fakt, že tchán měl prachy, na věci nic nezměnil.“

„Každé velké město má bohaté zloděje. Kleptomany. Ale psychiatři tvrdí, že to dělají proto, aby byli chyceni a potrestáni.“

„Chápeš? Kdyby se jí to nepříhodovalo, byli by ji chytili. Ty bys na to přišel.“

„Já?“

„Meyer řekl Hirshovi, že máš na takové věci zvláštní instinkt, že máš svůj způsob, jakým zjistíš, kdo co ukradl. Asi má pravdu. Podívej se, co se podařilo.“

„Zatím jen část. Zůstává zodpovědět, kde je Sprengerova sbírka? Kdo ji má? Odnesl ji někdo od ní nebo vzal peníze, které za sbírku utržila? Jsou ostatní alba v pořádku?“

Zírala a polkla a ruku položila na hrdlo. „Proboha, doufám, že jsou. Doufám, že sbírka pana Benedicta je nedotčená. Kdyby se někdy něco přihodilo těmto, myslím, že by to zabilo oba staré pány.“ Váhala, zaklonila hlavu. „Myslím, že Jane byla mazaná, určitě ale nebyla hloupá. Těch devatenáct kusů se nedá nikde prodat. Všechny jsou příliš známé s podrobnými záznamy.“

„Co když se chtěla nechat chytit?“

„Možná, že u ní to bylo jinak.“

„Jak to myslíš?“

Vstala od stolu a pověsila se mi na krk. „Asi si vymýšlím. Jednou, bylo to asi před rokem, Jane byla najednou taková divná. Celá nesvá a nervózní. Důvěrně mi sdělila, že možná od Hirshe odejde a přestěhuje se, ale abych mu nic nevyzradila. Párkrát jí tu někdo telefonoval, ale nechtěla o tom mluvit. Vždycky pak byla zakřiknutá a rozechvělá. A pak za pár týdnů byla zase sama sebou. Ale už ne taková jako předtím. Zdála se... rezignovaná a zatrpklá. Uvažovala jsem...“

„O čem?“

„Že někdo mohl vyhrožovat jejím děvčatům. Měla o ně velký strach. Co když jí někdo chtěl přimět, aby něco ukradla... Asi je to blbý nápad.“

„Potřebujeme prověřit všechny nápady.“

Vložila mi prsty do dlaně. Výraz v obličeji se změnil. „Šš! Poslouchej!“ šeptala. Po špičkách šla ke dveřím Hirshovy kanceláře a kradmo pohlédla ke vstupním dveřím.

„Jako bych někoho slyšela,“ řekla zase normálním hlasem.

„Tady je někdo nervózní.“

„Nedělej si legraci. Po pěti letech jsem si vypěstovala šestý smysl. Měla jsem poslední dny pocit, že McDermitt mě nechává sledovat. Asi v tuto dobu. Chystáš tu loď, jak jsi slíbil?“

„Dělám pokroky.“

„Jaké?“ tázala se skepticky se studenýma očima.

„Na boční palubě blízko kormidelny jsou takové svorníky. Kulaté svorníky jsou sešroubované k přepážce kormidelny. Dvě padesátigalonové...“

„Chtěla jsem se jen ujistit...“

„Dvě padesátigalonové bečky patří za svorníky na levou stranu lodi a dvě na pravou. Přítel Johnny Dow mi šroubuje svorníky tam, kam patří. Postaví čtyři. Čisté prázdné bečky na místo...“

„Miláčku, prosím!“

„...Čisté prázdné bečky na místo a zabezpečí je opleteným kabelem s napínači pomocí svorníku s kruhem. Meyer má klíče a zná bezpečnostní systém na lodi. Dnes odpoledne odemkne *Sedmu*, zajede s Johnym do doku, natankuje do beček naftu a doplní nádrže a vrátí loď zpět do kotviště. Meyer má seznam potravin a potřeb pro údržbu, které opatří, nechá přinést na palubu a ještě dnes uskladní. Mám ruční pumpu, která vyčerpá násoskou naftu z beček do normálních nádrží.“

„Prosím, drahý.“

„Při neekonomičtější rychlosti dodatečných dvě stě dvacet galonů zvýší maximální výkon na jedenáct set mil. Neřekl jsem Meyerovi, proč ho o ty laskavosti žádám, a určitě si myslí, že jsem tě chtěl dostat z Miami.“

„To je mi líto.“

„Hodně se mi přičilo udělat takový slib, Mary Alice. Ale ty jsi ho chtěla a já jsem to splnil. A tak jsem svůj slib neporušil.“

„Jestli se ještě někdy zeptám ‚Jako?‘ způsobem, jakým jsem se zeptala, nacpi mi do pusy mýdlo.“

„To ti taky slíbím.“

„Že by mužský egoistický nadčlověk?“

„No, jestli chceš vyvolat boj, nejsem si jist, že mohu zařídit to s tím mýdlem!“

Zubila se, zaujala postoj a rozehnala se k ráně. Úctyhodný výkon, při kterém se minula jen o vypočítaný coul. „To je nejlepší úder, jaký dokážu,“ řekla. „Děláš na mě stále větší dojem, Mary Alice.“

„Drahý, co budeš dělat? Zůstaneš dnes na stejném místě?“

„Chceš být se mnou?“

„Příliš moc očí mě sleduje. Aspoň mám ten pocit. Myslím, že mě dnes někdo viděl, jak přicházím ráno domů. Chtěla jsem být vychytralá, a byla jsem blbá. Nechala jsem auto doma a vzala si taxík. Samozřejmě, že když jsem v osm a něco přijela v taxíku, vypadalo to hůř, než kdybych přijela svým vozem. Ne, miláčku, ačkoliv tě moc potřebuji, byla bych nesvá. Kde budeš?“

„Tu a tam!“

„Ale co budeš dělat?“

„Jednou v Las Vegas jsem viděl starší dámu v kasinu u Zlatého zrna absolutně na dně. Automaty ji připravily o vše. Tahala za páky a beznadějně zkoušela, jestli nějaký idiot v jednom nezapomněl minci. Pak zatáhla, trefila tři a vypadlo dvanáct šestáků. Trvalo jí půl hodiny, než je zase prohrála a tahala za páčky jalových strojů. To je můj záhadný systém, Mary Alice. Chodím kolem automatů a tahám za páčky pro případ, že by nějaký ten idiot zapomněl minci.“

„Co když ti budu chtít něco vzkázat?“

„Nechej vzkaz v Contesse, pokoj 1802. Toto je A. Tvůj dům je B. Jestli přijdeš do Contessy, je to C. Jestli pojedíš do Lauderdale a počkáš na mě, je to D. Vymysli si na písmeno příjmení. Slečna Adamsová, slečna Brownová, slečna Carterová, slečna Deanová. Já se sem tam zeptám, jestli nemám vzkaz. ‚Volala slečna Carterová a bude ještě volat‘ znamená, že přijdu do hotelu a uvidíme se tam. Jasné?“

„Jistě. Ty si umíš něco vymyslet proklatě rychle. Musel jsi od děvčat dostávat spoustu vzkazů ve svých letech.“

„Ve svých letech? Díky. Měl jsem pocit, že je prožívám teď.“
„Jestli tě nechám přežít, snad. Mám tu ještě co dělat. Co si mám počít s tou krabicí?“
„Dej ji do sejfu.“
„Mám to říct Hirshovi? Nechce se mi.“
„Tak mu to neříkej.“
„Dobře. Prosím, dej na sebe pozor.“
„Přišel jsem, abych tě pozval na oběd.“
„Nechci, aby nás spolu viděli. A nemám hlad. Ty nevíš, jak je to nezvyklé. Mívám hlad vždycky!“

Harmony Towers měla typický vzhled ženské věznice. Ale uvnitř byly barvy pestré a veselé a lidé u přepážky nápomocní. Slečna Moojahová mě očekávala ve společenské místnosti 7, na konci dolů chodbou, dveřmi na přední schodiště, jedno poschodí nahoru, nemohl jsem ji minout.

Ve společenské místnosti 7 sedělo patnáct starých lidí v kruhu a snědá mladá dáma říkala: „Nepravidelná slovesa se, pane Lewisi, musíte naučit nazpaměť. A rozkazovací způsob.“

Všichni se na mě podívali. Žena vyskočila, omluvila se, rychle šla ke dveřím a kynula mi, abych vycouval na chodbu. Byla středně vysoká, vzpřímená, tenká jako proutek, měla namalované obočí a vlasy nabarvené na mahagonově růžovou. Měla masivní, vysunutou, makrocefalickou čelist. Na chodbě si mě pozorně prohlédla a pak řekla hlubokým metalickým kontraaltem: „Tady si člověk tak zvykne dívat se na schřadlé nebo tlusté pobryndané staré lidi, že málem zapomene jak jednou kdysi vypadali, pane McGee.“

„Mohl jsem přijít později, až skončíte výuku.“

„Jsem ráda, že jste mě odtamtud vytáhl. Moje docházka je otázka povinnosti a svědomí. Sedm tupců nás děsně zdržuje. Dala jsem požadavek, aby se třída rozdělila. S učivem jsem hodně vpředu. Pojd'te. Můžeme si promluvit. Tady v čekárně. Prosím, posaďte se. Hirsh mi řekl, že jste Meyerův přítel a Chcete mu pomoci. Váhal, jestli má říct, proč pomoc potřebuje. Ale s menším vybídnutím mi vypověděl celou historku.“

„Opravdu jste ty dva lupiče praštila dětskou baseballovou pálkou?“

Byla ohromená. „Co to má s čím společného? Byli tři. Třetího jsem praštit nemusela. Měla jsem to v úmyslu, on to pochopil a odešel. Proč se ptáte?“

„Jsem zvědavý. Zda se mi to děsně blbý způsob chování.“

„Rozhodně říkáte, co si myslíte.“

„Snažím se zjistit, jak moc se mohu na to, co říkáte, spolehnout.“

„Bylo to ode mne hloupé. Pálka byla dárek pro mého prasynovce. Ještě byla zabalená. Chňapla jsem po ní z hrůzy, že mě ten muž chce zabít. Udeřila jsem ho, on spadl a já si získala neblahou proslulost. Dělal se mnou rozhovor, v novinách byla moje fotka. Chlapci jsem koupila pátku novou. Když se objevil druhý lupič, myslela jsem, že se mi to snad zdá. Musela jsem si udržet svůj věhlas a pomalým pohybem jsem ho praštila. Oči mu lezly z důlků a on stál, dokud jsem ho neuhodila znovu. A dostalo se mi další publicity. Při třetí návštěvě lupiče jsem ho varovala. Odešel. Když odešel, hledala jsem pátku. Byla pryč. Hirsh ji odnesl. Omdlávala jsem. Hloupé, pane McGee, že? Ne, ne hloupé, ale pošetilé. Velmi, velmi pošetilé.“

„Potřeboval jsem to slyšet. Promiňte.“

„To chápu. Mám v hlavě jasno.“

„Myslíte si, že Hirsh má pravdu? Je Sprengerovo album pryč?“

„Ano.“

„Naznačovala jste, jak k tomu mohlo dojít?“

„Krádež fascinuje každého. Naštěstí pro civilizaci většina z nás na ni pouze myslí. Je zřejmé, že celé album bylo vyměněno za jiné. Je taky jasné, že panu Sprengerovi se to povedlo, protože odvedl pozornost. Kdybych byla já zaměstnaná u pana Feddermana, nikdy bych Sprengera nepřijala jako klienta.“

„Rozhodovala jste o takových věcech?“

„Samozřejmě, že ne! Dala bych Hirshovi na vědomí, že nesouhlasím. Pak věděl, že kdyby přece jednal podle sebe, připravila bych mu tak mizerný život, že by se rozhodl, že to nestojí za to. Pro takového Sprengera je to legrace, když si ukradne svůj majetek a nutí pana Feddermana investici mu nahradit.“

„Aha. Vy se tedy domníváte, že smrt Jane Lawsonové nemá s krádeží nic společného?“

„Řekla jsem něco takového? Naznačila jsem snad něco takového? Z čeho usuzujete, že se to domnívám? Minulý čtvrtek se obě mladé ženy dozvěděly, co se stalo. Jane Lawsonová měla hodně času, aby tu hádanku vyřešila. Všichni jste se o to snažili, že? Představuji si, že našla teorii, jak k tomu došlo, a chtěla ji otestovat, než ji pustí do éteru. Byla chytrá, víte? Uvažovala logicky.“

„Mohla být zapletena sama nebo jako společník?“

„Jane Lawsonová? To je groteskní otázka. Je tomu... patnáct let, co ji zaměstnal. Byla příjemná a hodnověrná. Museli jsme ji všechno naučit. Učila se rychle. Měla dobrou paměť. Jsem skeptická stará ženská. Nejednou jsem nastavila past, která by vypadala jako nejnevinější náhoda, při které by měla získat a bez rizika, že se na to přijde. Nezaváhala ani na minutu. Kdyby v telefonní budce našla minci, byla by celá nesvá, kdyby si ji vzala. Mnoho lidí má ve svědomí tichý hlas, který říká, co když se někdo dívá?“

„A kdyby na ni někdo vyvíjel silný tlak? Kdyby vyhrožoval jejím dětem?“

„Myslím, že by je sbalila a odešla ke svým příbuzným požádat o pomoc. A dostala by ji.“

„Tak ona vám pověděla o tom generálovi?“

„V soukromí, důvěrně. Víte, pracovaly jsme spolu deset let. Mám trochu tendenci všechno z lidí páčit. Teď se vrátím do obchodu, dokud si Hirsh někoho nenajde. Dávala jsem jí najevo, že její rozhodnutí nejsou zcela rozumná, ale respektovala jsem je. Samozřejmě, měla se znovu provdat.“

„Pomáhala jste zaučit taky Mary Alici?“

„Jinak. A jestli mezi námi existuje vztah? Když ji zaměstnal, pracovala jsem tam ještě dva týdny. Byla a je velice problematická osoba, myslím si. Byla dost deprimující, když nastoupila. Nikdy nemluvila o svém zázemí. Připadala mi jako na útěku. Teď si myslím, že utíká před sebou. Navštívila mne tu. Přicházela s malými problémy. Problémy identifikace. Nepožádala by o pomoc Jane nebo pana Feddermana. Není vysoce inteligentní. Má snad více přirozené živočišné prohnání. Cenné známky ji fascinují. V jejím nadšení je cosi

dojemného a dětského. Nevěřím – vlastně jsem si jista – že by Mary Alice něco komplikovaného naplánovala a uskutečnila.“

Poděkoval jsem jí, že mi věnovala čas. Říkal jsem, že se pravděpodobně setkáme v obchodě. Říkala, že Hirsh se chystá ve středu zase otevřít, tedy pozítří. Vrátila se do třídy. Z přízemí haly jsem zatelefonoval do hotelu. Předtím jsem volal v půl třetí. Teď bylo tři čtvrtě na čtyři.

Telefonovala slečna Dunnová pět minut po třetí a nechala vzkaz, že bude volat znovu. Nenechala číslo.

Volal jsem Meyerovi a zastihl ho na palubě. Bylo ještě brzy, aby přijela Mary Alice. Meyerovi jsem řekl, že Mary Alice je na cestě, kdy dorazí nevím. Ať ji vyhlíží. A pak pozve na palubu *Sedmy*. A zamkne ji. Ať na mě počká na palubě své lodi.

Vzal jsem si taxík zpět do hotelu, sbalil se za patnáct vteřin a snažil se zaplatit. Ale účet byl napsán na pana Nucciho, který právě nebyl v budově.

Šel jsem na parkoviště, odkoupil zpět svou dodávku a nejrychlejší cestou jsem projížděl slabým deštěm k Sunshine Turnpike a polykal kyselost, která se mi tvořila v krku.

15. KAPITOLA

Skočil jsem do pilotního prostoru Keynes a sešel dolů do přecpané lodní zádi, kde bydlel Meyer jako medvěd v jeskyni.

„Je na palubě,“ řekl. „Se třemi kufry a krabicí s kloboukem. Vaše přepychová loď je nablýskaná, zaopatřená zásobami a palivem, pane. Dovolte, abych vám popřál vše nejlepší na šťastnou ces...“

„Nech toho!“

Normálně tak s Meyerem nemluví. Šokovalo ho to a rozzlobilo. Pak se mi zadíval do očí.

„Dala mi klíče od svého auta,“ řekl. „Zaparkovala tak, aby zakryla poznávací značku. Požádala mě, abych s autem odjel a nechal ho na letištním parkovišti v Miami.“

„Nech ho tam, kde je.“

„Dobře.“

„Chci tě o něco požádat, bez jakéhokoli vysvětlování. Ale je to riskantní.“

„Velmi?“

„Nevím. Možná, že to vůbec není riskantní. Přál bych si, abys zítra ráno zašel na tuto adresu a setkal se s Frankem Sprengerem. Uved' moje jméno, aby tě k němu pustili. Hrej to, že se na mě děsně zlobíš. Že jsem předstíral, že uděláme na Feddermanových problémech terno a rozdělíme se. Řekl jsem ti, že bude bezpečnější, když se vzdálíme ze Sprengerova dosahu, dokud situace neztichne. Na žádost McGeeho jsi *Srdcovou sedmu* připravil na dlouho plavbu, snad až k ostrovům a měl sis vzít pas. K McGeemu přišla na palubu žena. Neviděl jsi ji. Nevíš, kdo to je. Ale z toho, co jsem řekl, když jsem byl opilý, si myslíš, že přišla v noci do Contessy a zůstala u mě přes noc. Dnes večer jsem ti sdělil, že výlet se nekoná, že mám lepší společnost. Řekl jsem, že Sprenger je skoro tak blbý jako Hirsh Fredderman.“

„Sprenger... a Mary Alice!“

„Nevím, co udělá. Možná, že nebude nijak reagovat. Já se teď... snažím sestavit skládanku ze čtvercových kousků, a když je správně sestavím, získám abstraktní obrázek. Ale oni si taky sestavují obrázek, kam zapadám já.“

„A jestli projeví zájem?“

„Pamatuješ si na ostrov Bezejmenný?“

„Jistě.“

„Najdeš ho?“

„Bez problému.“

„Řekneš mu, že můj plán pro nás dva byl sjet se *Sedmou* do Floridské zátoky, kotvit za Bezejmenným a čekat na předpověď alespoň pěti dnů dobrého počasí, než vyplujeme do Nassau. Můžeš ho tam vzít. Za poplatek. Jen jeho. Vy dva můžete jet k ostrovům Keys, najmout si malý motorový člun a pokračovat na ostrov. Najdeš to určitě?“

„Proboha, Traviši, to je...“

„Dobře, najdeš ho. Na námořní mapě není, on sám tudíž ten ostrov nenajde. Pokud se nemýlím, bude chtít přijít bez doprovodu. Kdyby se zapojila mafie, zapomeň na to. Dej pozor, aby tě jeho lidi nebo někdo jiný nesledoval.“

„Jak ti dám vědět, že...“

„Zítra odpoledne budu poslouchat lodní rádio, stanici Miami Marine. Budu poslouchat od 15.15 do 15.30, od 16.15 do 16.30 a od 17.15 do 17.30 hodin. Jestli se neohlásíš, přijedu za tebou.“

„Ale nebude ona...“

„Jakmile odtud vypadneme, řeknu jí, že jsem tě požádal, abys hlídal, zda mě někdo nebude, hledat. Když se Sprenger nechytí, řekneš mi, že je klid. Zastříhá-li ušima, řekneš mi, že mě kdosi hledal, ale žeš ho ani neviděl, ani s ním nemluvil. Jestli se s ním domluvíš a dovíš se, kdy přijede na ostrov, řekni, že se objevil muž s vousem, neřekl, jak se jmenuje, ale přijde tehdy a tehdy.“

„A příští den se ti ohlásím s podrobnější zprávou?“

„Budu poslouchat ve stejnou dobu. Je to velký všivák, Meyere. Nechyt' se na nějaké ukolébavky. Taky by mohl jít do Contessy a vyptávat se recepčního.“

„Není to s tím hotelem trochu nebezpečné?“

„Máš snad jiný nápad?“

„Neviděl jsem ji sice, ale viděl jsem její auto. Napsal jsem si poznávací značku a vím, kde stojí.“

Promyslel jsem to: „To je lepší. Co se mi nelíbí, je, proč pořád musím přemýšlet nad tím, že by nás tři Sprenger nejraději viděl hozené přes palubu, pokud se nemýlím.“

„Jestliže vyjde varianta, že my dva tam pojedeme a najmeme si malý motorový člun v... jak se jmenuje to místo u zvedacího mostu?“

„Regal Marine.“

„Na cestě se mohu zmínit, že jsem dal někomu dopis s tím, že když si ho do určité doby nevyzvednu, má ho odeslat. Komu bych ale, Traviši, psal?“

„Dva dopisy. Našemu příteli kapitánu Mattymu Lamarrovi, který se nedá podplatit ani vystrašit, a generálu Samueli Horáci Lawsovi do hotelu Doral.“ Myslel jsem na své štěstí. Hrozící vystěhování z místa, které považoval za bezpečné útočiště, znamenalo, že se v tom mém pytli štěstí udělala díra. Šel mi z toho mráz po zádech. „Máš papír a obálky?“

„Až se toto noblesní plavidlo John Maynard Keynes potopí, bude to díky přetížení vázaným a nevázaným papírem. Smím se ti dívat přes rameno?“

„Meyere, uvědom si, že čím méně toho víš, o to věrohodnější budeš pro Sprengera.“

„To je subjektivní úsudek. Ale dobře. U koho je mám nechat?“

„U Jenny Thurstonové. A dej si časovou rezervu.“

Dva krátké dopisy. Musel jsem jen vymyslet komu a proč. Spojení Mattyho professionalism a generálova silného vlivu otevře cestu všude. Vložil jsem dopisy do obálek a nezalepené podal Meyerovi. „Byl jsi v pokušení.“ řekl jsem. „To je třeba překonat.“

Vzdychl, olízl lepidlo na obálkách a pevně přitlačil. Řekl: „Existuje analogie mezi skládkou ze čtyřhranných kousků a neobjektivním uměním. Poskládáš je tak, aby to těšilo tebe, a nazveš to jediným logickým uspořádáním.“

„To asi dělám.“

„Je to taky analogie, jak se blázen dívá na realitu. Jak uspořádání neomezuje pravidla, jde o čtyřhranné kousky. Vytvoří obrázek, který ho těší, a pak se ho snaží vnutit světu. A pak ho zavrou do blázince.“

„Díky, Meyere.“

Jemně mi položil ruku na rameno. V moudrých očích byla střízlivost a klid. „Quijote, příteli. Je tomu příliš dávno, moc dávno, co se ve tvém životě objevila žena, která by s tebou kouzelně pohnula. Začalo to dobře, až nějaký automatický přenos v tvé skeptické lebce přerušil spojení. Vědomí, co mohlo být, dělá člověka velmi zranitelným. Podezíravost se může stát peklem větrného mlýnu. Některé větrné mlýny ti mohou zlomit vaz.“

„Pochopeno,“ řekl jsem.

Den se schyloval ke konci, když jsem odemkl *Sedmu* a s uspokojením zjistil, že Meyer vyvázal spojovací lano na telefon, vodu a elektřinu, vyhákoval uvazovací lano a ochranné kryty. Nechtěl jsem rozsvítit světlo, pokud nenastartuji motor nebo nezapnu nouzový stodesetivoltový generátor.

Mary Alice se v tom šeru zvedla z velké žluté pohovky a řekla: „Kde jsi sakra byl?“

„Musel jsem se postarat o to a ono.“

„Nevíš, že mě musíš odtud dostat!“

Přišel jsem k ní blíž, abych zjistil intenzitu té úzkosti. „Uklidni se, miláčku. Ráno odplujeme.“

„Ráno! Do rána může být po mně! Ted’! Prosím. Nemůžeme odjet aspoň kousek? Prosím!“

V pravé ruce měla cosi, čím směřovala k palubě. Vzal jsem ji za paži a vzal jí to z ruky. Nejdříve odporovala, pak toho nechala. Vzal jsem to k navigačnímu světlu na levoboku. Nejmenší možný kolt 25 automatic. Pěkný smrt’ák.

„Odkud to máš?“

„Můžeme o tom, odkud to mám, mluvit až po cestě?“

Vrátil jsem jí ho. Snad pro lepší pocit. Její úzkost byla opravdová, nebo byla dobrá herečka.

Šel jsem do nadvodní části lodního trupu a spustil motor. Uklidnila se, jakmile se jí podařilo prolomit mou lhostejnost. Sešel jsem dolů, odhodil lana a loď se houpala u mola. Lodním hákem jsem přitáhl *Muñequitu*, proskočil na příď, vyvázal lana z mola, vrátil se s lany, přitáhl ještě blíž a zatočil lana kolem zád’ové oporky. Velice

opatrně. Než jsem se vrátil ke kormidlu, příd' se houpala velice blízko přídě staré a velmi dobře udržované Consolidated ve vedlejším kotvišti. Nepříjemný starý pán, majitel lodě, stál u zábradlí s ochranným krytem s obavami, abych do něj nenarazil.

„Dávej pozor,“ hulákal, když jsem silně odbočil doprava. Držel jsem se u kůlu, zastavil kymácení na přidi a odplul.

„Promiňte,“ volal jsem při výjezdu z kotviště. Nemělo cenu reagovat stejným způsobem. Měl sám dost starostí se svou tlustou ženou s nesnesitelným hlasem. Pracoval celý týden na lodi s tím, že ona stála u něho a říkala mu, jak má dělat to, co právě dělal. V neděli odjížděli na tříhodinový piknik. Celou dobu, než vyjel z kanálu, mohli všichni slyšet její příkazy, aby dával pozor na věci, na které beztak pozor dával.

Když jsem projel pod mostem a podél Everglade, směrem na jih ke kanálu Waterway s rozsvícenými světly, chytla mě její silná ruka kolem pasu a pak mě ta dáma přitáhla k sobě. „Hejáá!“

„Zapišu to takhle do lodního deníku. Jedno hejá přímo od srdce.“

„Radši tomu uvěř.“

Ukázal jsem jí vzdálenou boji, kam plujeme, a předal jí kormidlo. Šel jsem na zád' a uvolnil lano *Muñequitě*, aby se táhla a neky-mácela. Mary Alice mi velice ochotně vracela kormidlo.

„Jsem z toho nervózní,“ řekla. „Kam plujeme?“

„Vím o pěkném místě, vzdáleném hodinu a půl cesty odtud. Tam zakotvíme. Je tam hezky a žádný provoz.“

„Řekneš mi, jak mohu pomoci, ano?“

„Můžeš jít dolů a přinést něco k pití.“

Chvilí to trvalo. Nevyznala se. Omluvila se. Byla úplná tma. Měl jsem jen orientační světélko, abych viděl na neosvětlenou navigační bóji. Cítil jsem ji ve tmě vedle sebe vpravo od kormidla.

„Co ten kolt?“ zeptal jsem se.

„Dal mi ho přítel. Měl o mě starost. Myslel si, že bych ho měla mít.“

„Už jsi někdy vystřelila?“

„Jednou jsem jela na venkov, dalo by se říct ranč. V příkopě jsem našla plechovku od piva a postavila jsem ji na kámen. Měla

jsem krabici s padesáti náboji. Nevydávalo to takové rány, jak jsem čekala, ale trhala jsem sebou. Vytáhla jsem z auta noviny a obalila pařez, abych viděla, kam náboje dopadají. Naučila jsem se to. Náboje padaly, kam jsem mířila. Do plechovky jsem se trefila asi každou druhou ránou ze vzdálenosti dvaceti stop.“

„To je docela dobré.“

„Kdybych musela po někom střílet, představila bych si, že jeho hlava je velká plechovka od piva.“

„Hlava je trochu jiný cíl.“

Asi třicet vteřin bylo ticho a pak řekla: „Střílela bych jen po někom, kdo by mi chtěl ublížit. Pak je lepší mířit na hlavu.“

„Proti tvé logice nic nenamítám!“

„Cože?“

„Myslíš si, že Jane Lawsonová vyměnila známky i u jiných klientů?“

„Miláčku, můžeme si stanovit nějaká pravidla?“

„Jako například?“

„Vracíš se k okamžiku, kdy... jeden život končí a druhý začíná. Nechci už o ničem takovém mluvit. Je to za námi. Já jsem docela někdo jiný. Ty taky. Oba jsme docela noví lidé.“

„Z čeho ti dva noví lidé budou žít, Mary Alice?“

„Neviděla jsem, že bys pro peníze zabíjel. Ne při způsobu, jakým žiješ. Určitě jsi byl dost rozumný a přinesl jsi balík peněz s sebou.“

„Ale i balík se spotřebuje.“

„Máš je v hotovosti?“

„Jak jinak? A v bezpečí.“

„A k ostrovům se dostaneme, ne?“

„Pomalů a bude-li dobré počasí, pak určitě.“

„Na ostrovech nám mohou peníze vydržet velmi velmi dlouho, když budeme žít na lodi, ne?“

„Na které ostrovy myslíš?“

„Prakticky musíš nejdříve na Bahamské, ne?“

„Správně.“

„Tedy?“

„Co tedy?“

„Budeme trčet na ostrovech a čekat na dobré počasí, které, jak říkáš, potřebujeme a pak si půjdeme pro další várku. A kde jednoho dne skončíme?“

„Trinidad, Venezuela.“

„Je na tom něco špatného?“

„Ti dva noví lidé si vytvoří dlouhý a intimní vztah.“

„Pokud nemáš nic proti tomu. Jak je jistě zjevné, mě se ten nápad líbí. Jeden blázen mi řídil posledních pět let život a teď mě nikdy nenajde. Nikdy mu nedáme příležitost, aby mě zabil, že ne?“

„Když nám dojdou peníze, najdeme si poctivou práci.“

„Víš, že začínáme být fádni? Teď si budeme prostě užívat. Jo? Je to velké dobrodružství, jsme spolu, milenci. Budeme zamilovaní, budeme mít legraci, budeme plavat a jíst a smát se a tak. Ty jsi kapitán. Můžeš nás oddat. Vymyslíme si pro nový šťastný pár příjmení.“

„McWorryovi?“ (Ustrašení?)

„Pane, z toho vás vyléčím.“

Našel jsem své malé kotviště, obklopené ze tří stran mangrovými stromy. Zkontroloval jsem čas a proud a zakotvil jsem přesně tam, kde jsem chtěl, a tak, aby se loď pohodlně přizpůsobila změně proudu. Přitáhl jsem *Muñequitu* zprava odrazníkem k molu, aby do nás nešťouchala celou noc. Pustil jsem dynamo, zkontroloval dno podpalubí a Mary Alice převzala vedení kuchyně. Seděl jsem s drinkem v ruce v salóně, v hlavě jsem skládal čtvercové kousky po hrací ploše a nacházel jsem málo, co mě těšilo.

16. KAPITOLA

Vyrazili jsem do mlhy, která se brzy zvedla, a do jedenácti hodin jsme byli u zátoky Biscayne Bay za nejhroznějšího vedra, jaké si vůbec pamatuji. Pluli jsme rychlostí dobrých šest uzlů a zezadu vál vánek stejně rychle, a tak jsme pluli za nesnesitelného horka, kdy se vzduch vůbec nehnul. Třpyt se odrážel o plachtovinu, kterou jsem opatřil bok lodi.

Většinou jsem zapnul automatického pilota, jen občas jsem opravil kurz podle vodního proudu. Mary Alice seděla na bílém sedadle v lotosových bikinách, pokleslá. Zadeček na kraji sedadla, s patami na palubní desce s přístroji a krkem na opěradle. Vlasy si vyčesala do uzlu. Pot se jí řinul mezi ňadra a dolů po břiše k okraji bikinových kalhotek, které tmavly jeho vlhkostí. Vystavovala každý kousíček kůže vánku, který se nedostavoval.

Vedro ji už zlobilo. „Kriste, McGee, bývá to tak vždycky?“

„Ne, je to zcela výjimečné počasí.“

„Ha, ha, ha. Mohli bychom někde zastavit a zaplavat si?“

„Tady ne. Dej si ještě studené pivo.“

„Nechci studené pivo. Dělá se mi z toho vedra zle.“

„Jakmile změníme směr, bude vánek.“

„Za jak dlouho?“

„Za hodinu, hodinu a půl.“

„Proboha. Já to nevydržím.“

„A tak si budeme stěžovat, stěžovat, stěžovat!“

Trhla hlavou, zírala na mne, přimhouřila oči a byla vzteklá. „Mám ti sepsat seznam, na co bych si chtěla stěžovat?“

„Jestli ti to zlepší náladu, tak jo.“

„Mám asi nervy na špagátku. Z mnoha důvodů!“

„Asi,“ řekl jsem. Nehádal jsem se. Nechal jsem ten hovor plavat. Nemělo smysl v tom pokračovat.

Včera se rozhodla pro velmi vášnivou postel a začala s poplácáváním a těkáním a řečmi, odtud tam a pravděpodobně, aby vyjádřila vděk obzvlášť usilovným způsobem. Byl jsem nějakou dobu s ní, ale to všechno bylo jen vylhané, to plácání a mlaskání, chrochtání a řádění, jako kdyby pár zápasníků třetí třídy trénovalo v nějakém zapadá-

kově na večerní představení pro pitomce, kteří si myslí, že se skutečně zápasí.

Jakmile jsem to pochopil, zeslábl jsem na duchu i na těle. Utišila se, ještě těžce oddechovala.

„Udělal jsem něco špatně, miláčku?“ zeptala se. „Pohnula jsem se špatně nebo jsem tě zranila nebo něco jiného?“

„Ne, ne. To ne.“

„Co tedy?“

„Nevím. Prostě se stalo.“

„Stává se ti to často?“

„Ani bych neřekl.“

„Mám ti pomoci? Počkej, já ti pomohu.“

„Ne, miláčku. Počkejme.“

„Na co? Až zahřmí?“

„Uvolněme se. Nic víc.“

„To se ti lehce řekne. A co já? Nezáleží ti vůbec na tom, co já cítím?“

„Promiň.“

„Mohlo to být báječné.“

„Příště.“

Byla podrážděná a odsunula se ode mne. Čas od času vzdychla. Pak vstala, odešla do vedlejší kajuty a práskla dveřmi. Zanechala za sebou slabý pach parfému, námahy a sekrece a zvláštní pocit mužského provinění a studu, který impotence přináší. Ženy i muži jsou oběti mužské sexuální mytologie. Když nedosáhnu, nebo když předčasně ztratím překrvení, které vytvoří tvrdost nutnou pro vniknutí, tak je mé mužství v podezření. Moje potence je výmysl. Jsem neschopen dát a přijmout uspokojení. Akt nebyl doveden do nutného konce. Jakmile nějaký element pochybnosti vnikne do posuzování schopností, pak se mužská erekce, ten zdroj agrese a virtuozity, stává zranitelnou, choulostivou a snadno ztracenou jako sněhová vločka nad oknem.

Zanechala mě sebelítosti a současně s pocitem úlevy. Tak proklatě moc se činila a byla jí taková masa, že nezůstávalo nic, co by se vešlo do ruky. Vystavil jsem se posměchu vykleštěného hřebce. Tehdy bych vydražil *Sedmu* někomu jako Burtu Reynoldsovi a započal

klidný život. Trochu bych zahradničil. Kuchtil dobroty. Trochu se zaobíral filatelii nebo numismatikou.

Uvažoval jsem, jestli mám jít za ní. Místo toho jsem však usnul. Spánek byl silnější než zvědavost.

Ted', když jsem byl nucen připomenout si, jak hrozně jsem tu dámu zklamal, přemýšlel jsem, jak neopakovat svou chybu. Až se na ni podívám, jestli ve mě probudí erotické sny, jestli v sobě najdu mužnou sílu.

Ted', v lesklém třpytu a bílých jehlách na každé zčeřené vlně, jsem se na ni znepokojeně podíval. Byla tak dobře stavěná, každý kousek byl tak pevný a zdravý. Krásné dlouhé nohy, prsa jak pľlmelouny, pusu od ucha k uchu, štíhlý krk a svaly které se při každém pohybu pohybovaly. Byl jsem si vědom těch skrytých rytmů bijících na plné obrátky, vysílající energii do všech skrytých částí těla.

„Jestli by ti to nevadilo,“ řekla. Udělala čiperný pohyb tělem a shodila velký kus lososového materiálu na palubu. Pak vlnkovitě, jako úhoř, vstala a shodila z boků druhý kousek plavek.

Ukázal jsem jihovýchodně k velkému bouřkovému mraku. „Když budeme mít štěstí,“ řekl jsem.

„Nemůžeš plout pod ten mrak?“

„Když se tím směrem podíváš, uvidíš tam brouzdat ptáky. Nikdy se nesmí plout tam, kam chodí ptáci. To je první navigační pravidlo.“

„Výborně!“

„Každopádně se změní vítr.“

„Kdy?“

„Asi za hodinu.“

„Proč se vůbec obtěžuju s otázkami? Proč během plavby nezapneš klimatizaci?“

„To by muselo být v provozu dynamo. Někde je zádrhel. Asi něco v drátech. Dynamo funguje, ale jakmile zapnu klimatizaci, je konec. Vyhodí to sedm pojistek a nic neběží, dokud je nevyměním. Na každé lodi je něco s elektřinou.“

„Proč to zrovna musí být klimatizace?“

„Protože Bůh nás oba nenávidí.“

„Neříkej to.“

„Uráží tě to?“

„Prostě to neříkej. Ano? To není legrace. Neuráží mě to, ale mám z toho divný pocit. Pocit mravenčení.“

Sedma se kolébala, za ní se čeřila a tančila voda zálivu. Ta dáma stála mezi sedadly, spustila si černé vlasy a zase je svazovala i s pramínky, které vypadávaly. Pot zdůrazňoval křivky jejího těla.

Moje skrytá dobrá nálada měla hořkou příchut'. Tady se mohl uskutečnit zhýralcův sen a naplnit noční představy z dob dospívání: krásná, pružná, zdravá, až přemíra nahé dámy v nejlepších letech, samotná se svým hrdinou na palubě silného plavidla, zásobeného na dva týdny plavby, dáma nekonečně k dispozici jak dýchání nebo studené pivo nebo horká káva, a náš hrdina si přál, aby stála na druhé straně sedadla, protože její přítomnost působila tíživě. To mi připomnělo, jak jsem šel jednou na představení španělského tanečního souboru. Doufal jsem, že na mě ještě zbyde vstupenka. Zbyla, úplně dole vpředu. Seděl jsem tak blízko, že jsem cítil zvedající se prach na pódiu. Viděl jsem špinavá místa na kostýmech, cítil jsem čerstvý pot námahy smíchaný se zatuchlým potem z dřívějších představení, usazený v křiklavých kostýmech, odpařovaný horkem. Slyšel jsem tančící děvčata oddechovat. Viděl jsem špinavé klouby, špinavé kotníky a bolavé krky. Byli báječní. O deset řad dozadu museli udělat fantastický dojem. Ale já seděl proklatě blízko té mašinérii a to to kouzlo zabilo.

Tak dobře, hrdino. Jsi sentimentální člověk a jsi fantasta. S dramatickou reminiscencí. Chceš celý ten špás starých dob – nesmělou a flirtující ženu, snahu získat ji, couvat a konečně dobýt. Dost egoistické, chlape. Toto je zcela nový uvolněný svět rovnoprávnosti. Jste ze stejného těsta. Když bude mít chuť na pivo, půjde, vezme si ho a otevře. Když bude mít chuť na tebe, sedne si obkročmo na tebe tam, kde sedíš, můžeš sledovat kanál přes její rameno. Dotek a vzrušení vytvoří přirozené fyzické uvolnění. To není zázračná a komplikovaná emociální záležitost. Nové sdělení říká, že sexuální tajemství způsobuje strašné trable, které jsou příčinou neuróz, jež ničí životy.

Dostal jsem chuť přestěhovat se do malého města v Indianě, otevřít si malou továrnu na biče, diaprojektory a krinolíny a letní večery prosedět na houpacím křesle na pavlači a, poslouchat děti při

hře a konečně večer u plynové lampy číst, že admirál Dewey získal velení flotily.

To by byl svět, který neznám. Možná, že svět, který neznáme, je vždycky lepší než ten, který známe.

Posadila se, kolena přitáhla k bradě. „Nemůže ta loď plout rychleji?“

„O moc ne. Loď má hlubší ponor. Mohl bych jet o tři uzly rychleji a spotřebovat dvakrát tolik nafty.“

„Je to opravdu křáp.“

„Ale můj křáp.“

Pokrčila rameny a byla potichu. Snažil jsem se přijít na to, co mně na ní dopaluje a dráždí. Chovala se nadmíru dětinsky, jak si neustále stěžovala na mírné nepohodlí, a přitom byla na palubě lodi, která ji vezla od něčeho, co jí pořádně nahánělo hrůzu.

Dětem chybí schopnost vcítit se do pocitu druhého. Děti se příliš moc soustředí na sebe, a tak kladou nepřiměřený důraz na maličkosti a relativně malý význam přikládají důležitým věcem. Když shoří dům, oplakávají sestru stejně jako koťata.

Věřil jsem, že je energická, senzitivní, vnímavá. Těšil jsem se na její společnost. Tato osoba ovšem ke mně nepřistupovala stejně. Přemýšlel jsem o našem vztahu. Až do včerejší noci jsem se pro ni plně angažoval, zatímco ona sledovala jen svůj prospěch.

Dokázala se vžít do role tak dobře, že její reakce na mé pocity a vjemy předstihovaly očekávání.

Jestliže se jdete podívat do divadla na hru, ve které se jedná o vztah, jaký prožíváte, hra na vás udělá hluboký dojem. Herečka to vyjádří těmi nejlepšími slovy, aby vás zaujala a dojala. Ale když si pozvete tu krásnou talentovanou ženskou na večeři, stáhne vás do malicherností vlažné mysli, mizerných londýnských recenzí, podřadných šaten na tichomořském pobřeží, do msty přihrátého kadeřníka, k idiotské ženě manažera, do potíží s televizním pořadem s rozhovorem se slavným hostem a kdo začal a skončil spát s kým nebo čím.

Poslouchal jsem a věřil té hře. A teď jsem byl rozčarován, že ona je ta herečka.

Viděl jsem náhlý závan vlevo na přídi, voda se začala čerpat. Mraky pokryly tak velkou oblast, že nás nemohla minout. Upozornil

jsem ji, aby se připravila na povzbuzení. Zatímco se na mě dívala prázdně a nechápavě, přehnal se dešťový vánek, chlad s vůní deště a mořského vzduchu. Vydala radostný výkřik a stála čelem, paže roz-přažené jako v radostném ukřižování. Když vánek odumřel, pronesla „néééé“ v dlouhé sestupné a žalostné mollové tónině.

„Další je na cestě a za ním dešť.“

Přišlo to silnější, než jsem očekával. Silné nárazy hrozily, že smetou plachtu. Stáhl jsem ji, s námahou složil a umístil pod panel s náradím. Elektřina kolem nás dutě narážela a padal stříbrný déšť, šlehaný větrem, který nás popohnal doprava a zastíral vzdálené bóje. Déšť byl netypicky studený pro toto roční období, padaly kroupy velikosti rýže, které nás šlehaly a štípaly, až vykřikla bolestí a překvapením a podležla zábradlí nalevo a za mnou pod přístřeší. Pak přišel další déšť, silnější, ale vál slabší vítr. Stáhl jsem rychlost na minimum, kdybychom měli narazit na mělčinu. Mary Alice se bahní-la na dešti, zvedala k němu obličej, smála se radostí, jak jí stékal po těle. Vlasy měla vodou natažené. Na palubě tekla voda. Vzala své bikiny, vyždímala je a oblékla. Ale oba jsme se začínali chvět. Už jsem sahal na startér a chtěl zapnout motor, když náhle začal déšť utichat. Tvořila se pára a my jsme pluli k pevnině. Hloubkometr uka-zoval jedenáct stop a já jsem musel točit východně asi padesát stop, abych mířil na vzdálenou bóji.

Mraky se táhly na západ a brzy jsme se zase ocitli na horkém slunci. Z paluby se zvedala pára a vysušovala ji.

Částečně se utřela ručníkem, odhodila ho a řekla: „Mám strašný hlad, miláčku. Fakt. Až se najíme, ostříhám si vlasy.“

„Cože?“

„Je to na lodi otrava. Ty to asi zvládneš líp, co? Ustříhneš mi je, když doplujeme na místo?“

„Nerad.“

„Proč nerad? Ach, vzrušují tě více dlouhé vlasy?“

„Myslím, že ti jdou k obličejí.“

Zamračila se. „Myslela jsem jen trochu zkrátit, ne abych byla holohlavá.“

„Holohlavá?“

„Bylo to něco jako zápisné.“

„To musí jít o nějaký nezvyklý klub.“
„Někdy ti to budu vyprávět, miláčku.“
„Vždyť teď nemáme nic na práci. Proč mi to nepovíš hned?“
„Teď půjdu připravit něco k jídlu. Vezmeš si taky něco? Chle-
bíčky?“

Když jsme se najedli, řekl jsem: „Tak. Chci slyšet příběh o vy-
holené hlavě.“

„Nemám chuť ho teď vyprávět.“

„Ale já mám chuť ho poslouchat.“

Zírala na mě. „Budeš pořád takový? Nemám ráda, když mě ně-
kdo k něčemu nutí, Traviši. Toho jsem si v životě užila dost. Jestli
mě budeš do něčeho tlačit, nemohu k tobě přilnout. Chápeš?“

„Sotva bych byl schopen přizpůsobit se systému milování podle
odměny a trestu.“

„Řeknu ti novinku. Budeš muset.“

„Opravdu?“

„Když jsem šťastná, pak jsem to nejlepší, co se ti za život přihodilo, ale v opačném případě nestojím za nic. Promiň, ale taková prostě jsem.“

„Nechtěl jsem tě do něčeho nutit!“

„Přijímám tvou omluvu.“

„Chtěl jsem vlastně jenom vědět, jestli jsi byla v dívčí škole nebo ve vězení, když tě oholili.“

„Ty jsi takový chytrý prevít! Nech toho.“

„Tedy ve vězení?“

„Běž k čertu! Byla to dívčí škola.“

Byl to ubohý tip. Když jdeš dobrovolně, nazývají to dívčí školou. Nekladl jsem otázky. Vyzařovala zlobu. Konečně vzdychla. „Chytili mne a jednoho kamaráda s nákladákem plným rádií, které sebral ze zaparkovaných aut. Měli jsme máslo na hlavě už předtím. Bylo mi čtrnáct, jemu dvacet. Byla jsem v rodině pečující o opuštěné dítě. Těm bylo všechno absolutně fuk kromě šedesáti dvou padesáti měsíčně, které dostali za to, že mě u sebe nechali spát. V té škole jsme spaly v chatkách. Dvacet děvčat v chatě. Ženská, pověřená dozorem chatky, byla alkoholička, a tak to do ruky vzaly dvě lesby.

Nedovolila jsem jim v noci vlézt do mé postele. Tak jedna ukradla zlatý medailonek jakési černošce a přivázala ho na spodní stranu postele mou stužkou. Našly ho při jednom šacování, když se hledala ztracená vidlička. Zbily mě a oholily mi hlavu. Neměly to jednoduché, kopala jsem. Pak jsem se pouštěla do jedné po druhé. Párkrát mě zavřely na samotku, ale dostala jsem je všechny do jedné. Asi máš pravdu, nechám si ty dlouhé vlasy. Zase taková potíž s nimi není.“

„Kdy ses odtamtud dostala?“

„Jsem snad u zpovědi? Jednou ti to všechno povím. Až se mi bude chtít. Teď jdu dolů. Ty budeš u kormidla, co?“

Hlas měla spíš unavený než nazlobený. Bylo mi příjemné, že jsem byl sám. Zase jsem zapnul plachtu. Vzal jsem si z lednice pivo. Rejnok vyplouval vysoko a zase rychle dolů. Čeril vodu, aby shromáždil dost malých ryb na odpolední svačinu. Vpravo v mělčině u mangrového ostrova se objevila parmice. Třikrát vyskočila z vody a pak připlula dost blízko a přistála na bříšku. Jsou to vegetariáni. Živí se podmořskou zelení, kde se jim paraziti připevní na kůži, a tak parmice skáče a setřásá je a dál se pase. Létaující ryba vyskočí, aby se dostala mimo zuby dravce. Delfíni skáčou pro radost. Mečoun se skokem zbavuje háčku rybáře.

Tak proč, po pěti letech klidu v hlubinách, vyskočilo to stvoření v bikinách na svobodu? Aby se střepala parazitů, aby omráčila někoho, na kom se chtěla nakrmit? Aby unikla dravci nebo háčku. Nebo pro radost.

Promíchal jsem čtyřhranné kostky a znovu dával dohromady skládanku. Potíž se čtyřhrannými kamínky je ta, že člověk nikdy neví, jestli nějaké schází nebo kolik jich schází. Nebo kolik jich do skládanky vůbec nepatří.

Zkontroloval jsem číslo další bóje na Waterwayově mapě a zjistil jsem, že máme lepší čas, než jsem odhadoval. Budeme tam včas, abych si vyslechl Meyera na radiostanici Miami Marine.

17. KAPITOLA

Směřem na sever přes hlavní kanál k východní části Floridské zátoky se rozprostírají rozlehlé plochy země, zaplavené přílivem. Jednou, je to už dost dávno, bylo vydáno nařízení najít bezpečné místo k odklizení *Srdcové sedmy*. Jeden přítel, dnes už mrtvý, plul v nafukovaím člunu napřed a za pomoci háku sondoval hloubku vody, zatímco já ho sledoval krok za krokem a mířil si to k dalším ostrůvům, zaznamenávaje si souřadnice. Kolem bylo hodně slepých zátok, než se mu konečně podařilo najít správnou cestu okolo jednoho ostrůvku, který byl nějakých třicet metrů dlouhý a asi dvanáct metrů široký, ve tvaru měsíční fazole, kde zaplatpámbů byl dobrý přístup vodou k bahnitému pobřeží. Pak jsme všichni tři, to jest on, Meyer a já, makali jako šílení, vytrhávali jsme větve bažinných mangrov a vodních dubů ve snaze přikrýt trup Sedmy. Pracovali jsme jenom asi půl hodiny, když jsme zaslechli hluk malého červeného letadla, které se k nám blížilo. Museli jsme skočit do vody a ponořit se, aby nás nebylo vidět. Ti nahoře nad námi si toho jistě všimli, ale nechali to tak.

Pro osvěžení paměti jsem vytáhl mapu toho starého kanálu. Dělal jsem si v ní zápisky, takže teď vypadala jako nějaký klikatý plazící se had. Voda vystoupila v dostatečné míře a navíc slunce svítilo v příznivém úhlu, takže jsem mohl klidně číst vodu před sebou. Dokonce jsem párkrát odšťouchl plovoucí bahno v místech ostrých zákrut, kde bylo zapotřebí občas couvat a vtěsňovat se do volného prostoru asi tak, jako když vlečete přívěsný vozík za traktorem, který si razí cestu mexickou alejí.

Umístil jsem *Sedmu* natěsno, doslova jsem ji napíchl na mangrovy, vypnul stroje, vyhodil hák na přídi i na zádi a měl jsem v úmyslu přejít na břeh, kde bych mohl háky lépe ustavit a upevnit je, jenomže něco můj úmysl ryhle změnilo. Tři věci. Tou první byl oblohu zakrývající mrak žravých moskytů, druhou písečné mouchy a tou třetí bodaví komáři. Když jsem odvažoval žebřík, vyšla Mary Alice na zád a protírala si ospalé oči. A pak najednou začala tančit, vrískat a rozhazovat rukama. Během toho po sobě divoce plácala rukama. V té chvíli jsme se oba snažili současně projít dveřmi. Prošli

jsme a já je hned přibouchl a běžel se podívat, zda je ještě nějaký otevřený a nechráněný otvor. Vetřelci se dostali až do lodní kuchyně. Vtrhl jsem tam za nimi, vytáhl spray proti hmyzu a dal jim ochutnat pořádnou dávku civilizace.

„Tak to je ten tvůj ztracený ráj,“ drmolila Mary Alice, „tohleto je jako místo, kde jsme měli přečkat, až se vyčásí, jo?“ Podívala se dolů a opět se plácla po stehně. „Ty jsi ale panák, víš o tom?“

Přes zátaras ještě sem tam prolétávali zbloudilí komáři. Zatímco jsem spouštěl větrání, houkl jsem na ni, ať zakryje veškeré otvory, včetně své papuly. Brzy poté, co jsme zabili posledního vetřelce a co se proudící vzduch ochladil, začala se jí naše situace zamlouvat o něco víc. Prohodil jsem, že jsme vlastně měli štěstí, že tu nebyly žádné ‚hloubové bombardéry‘, což je, jak jsem jí popsal, takový zvláštní druh much, velkých asi jako poloviční myš, které ve velké výšce složí křídla a šipkou se pustí střemhlav dolů, aby své kořisti vyrvaly kus živého masa z těla, počemž zůstane díra a crčící krev. Takový útočník si to sousto pak odnese s sebou, usedne někde na strom a okousává to jako jablko. Ráda by mi nevěřila; že si z ní utahuju, předpokládala pravdu pouze asi jen na deset procent.

Vysvětlil jsem jí, že vítr ustal, a jestli opět začalo foukat, půjde to od severu a my budeme moci být na palubě, aniž by nás bombardéři odvěkli a sežrali. Ale pro tentokrát jsem předpokládal, že není třeba vytahovat kotvy a že *Muñequita* nepotřebuje péči. Tam ven jsem ovšem nevyšel. Kdepak!

Její nálada začala vykazovat povážlivou změnu k lepšímu. A pomalu opět nastal čas zapnout rádio a věnovat pozornost Meyerovi. Šla za mnou až do kormidelnické kabiny a pořád se mne v jednom kuse vyptávala.

„Tak dobře,“ povídá, „k čemu je to dobré, jestli víš, že tě někdo přišel hledat?“

„Nebo tebe. Ty bys nechtěla vědět kdo?“

„Všechno, co potřebuji vědět, je proč. Mimochodem, z jakého důvodu si myslíš, že můžeš věřit tomu zarostlému čubčímu synovi?“

„O tom nepřemýšlím. Já mu prostě důvěřuji.“

„No jestli máš někoho pod kladivem, tak mu můžeš důvěřovat. Jinak na to radši zapomeň.“

„Další z delikátních aforizmů Mary Alice McDermitové.“

„Afo – co?“

„Klídek.“

Naladil jsem kanál a podařilo se mi vyrovnat zvuk. Poslouchali jsme plných patnáct minut. Byly tam telefonáty na jiné lodě a hovory z jiných lodí, ale žádný pro nás. Slečna si dala šlofíka. Zase dostala hlad. Nudila se.

Chtěla nějaký drink, ale přitom nevěděla jaký. Do hlasu se jí vloudil kňouravý podtón. Nechal jsem ji pohrávat si s rádiem a ona našla nějakou country muziku a pustila to na plné pecky. Nemělo cenu pokoušet se přesvědčit ji, že by to měla ztlumit. Seděla na podlaze se skříženými nohama, kolébala se zezadu dopředu a prozpěvovala si slova, která znala, přičemž si neustále škrábala komáří štípance.

Nevolal ani později, během druhého bloku. Slečna už byla z rádia poněkud utahaná. Vešla dovnitř a převlékla si šaty, vrátila se nazpátek ve žlutém koupacím oděvu, který, jak říkala, byl až příliš těsný v rozkroku. Pořád si ho popotahovala. Překřížil se jí. Chvilí se hrabala ve skřínce na stěně a našla nějaké karty. Jediná hra, kterou jsme oba znali, bylo oko. Čerta se starala o to, co jsem mohl mít v ruce, a nedávala pozor, co sbírám, takže ustavičně vynášela mně rovnou do ruky a tím pádem taky prohrávala. A zase pustila rádio a vykládala si před ním na podlaze pasiáns. Nevím, jaká byla pravidla téhle její hry, ale pokaždé s tím sekla.

Při třetím a posledním monitorování se napojila lodní telefonistka s hovorem pro „motorovou jachtu *Srdcová sedma*“. Měla krátký soupis a já vstoupil, identifikoval se a vzal si hovor. Meyerův hlas zněl, jako by volal právě ze dna velkého prádelního koše. Jakmile jsem mu rozuměl o kapánek lépe, hned jako by navalili do pračky další haldu prádla. Ale mně se podařilo vytáhnout z té skrumáže a změti zvuků zprávu, že tam byl nějaký chlápek, co mne hledal. Cítil jsem, jak mi mlátí srdce. Čekal jsem na příští část našeho malého kódu. Mary Alice stála těsně u mne, naslouchala důvěrnému tichému bzučení mého plechového speakeru a pokoušela se palcem uvolnit přílišný tah spodního konce svého žlutého oděvu.

Bylo smutným vzrušením vědět, že jsem sázel na třínohého koně a každý další kůň že spadl při zatačce – a můj výběr byl pouhým odklopýtáním domů při historické možnosti výhry.

Ano, ten chlápek měl plnovous. „Jmenuje se George Sharsh. Řekl, že ho znáš. Ty ho znáš?“

„George a jak dál?“ To bylo mimo limit našeho kódu a já jsem byl zmatený.

„Sharsh. S jako snajpr. T jako teleskop. A jako alarm. R jako rozružený. C jako couvnout. H jako hořet. Starch.“

„Starch?“

„Správně!“

„Jistě, znám ho.“

„Řekl, že se vrátí zítra pozdě odpoledne nebo brzo večer.“

„Zítra? Ve čtvrtek?“

„Ano. Co mu mám říct?“

„Zdrž ho.“ Zaváhal jsem. To bylo špatné. Meyer zřejmě myslel, že jsem po něm chtěl, aby se pokusil Sprengera pozdržet. „Ne. Jenom zjisti, co chce, a podívej se, jestli si to můžeš vzít na starost.“

Z hlubin prádelny se se mnou rozloučil. Zavěsil jsem bakelitový mikrofon zpátky do vidlic a trhnutím jsem přístroj vypojil.

„Co je to za chlapíka, ten George Starch?“ zeptala se mě Mary Alice.

„Ale, obchází s problémem teď, a potom.“

„Jako například?“

„No... jako je dispoziční problém.“

„To nechápu.“

Následovala mne nazpět do salónku. Měl jsem nutkání experimentovat.

„George je druh agenta. Někdo by mohl držet akciové certifikáty, které jim nepatří. George nachází způsob, jak se jich zbavit.“

„On k tobě přichází s takovými věcmi?“

„Tu a tam.“

Natáhl jsem se na žlutou pohovku. Ona stála za ní, opírala se zezadu a koukala dolů na mne. „Myslela jsem si, že jsi přímý. Co vlastně děláš, čestnou i méně čestnou práci?“

„Snažím se vyhovět přátelům.“

„Ale Meyer by se do něčeho podobného nezapletl.“

„Jako do čeho?“

„Zbavování se kradeného zboží.“

„Minulou noc, než jsem přišel na loď, jsem viděl Meyera. Dostal nápad, který se týkal tvého auta. Touto dobou někteří naši přátelé to auto přestříkávají nějakou jinou barvou, opatří je alabamskou cedulkou a prodají rovnou v Miami. Alabamská značka to usnadní. To není nárokový certifikát. Meyer na tom patrně vydělá tři stovky.“

„On měl ten nápad? Já se bodnu! Páni, člověk by se nenadál, no řekl bys to? Proč jenom tenhle George Starch nehýbá s věcmi... víš, řádnou cestou?“

„To je jako prodávání v supermarketu, Mary Alice. Jsou tak velcí, že snižují ceny směrem dolů. Já jsem nárožní koloniál a můžu se lépe dohodnout.“

„Ledaže by přišli na to, že se lépe dohaduješ.“

„Já nejsem uplnej zabeđenec, zlato. Kdyby mne nějaký hladový klaun nakontaktoval na pár vojenských brašen, plných trávy z Jamajky či z Barbadosu, nasměroval bych ho na Franka.“

Polkla, olízla si pusu a začala mluvit, ale musela to opakovat znova, protože první pokus byl poněkud rozpačitý.

„Na Franka? Kterého Franka?“

„Na Franka Sprengera. Jakého jiného Franka bys měla na mysli?“

„Jak můžu vědět, co je to za Franka? Jak bych ho mohla znát?“

Natáhl jsem se k ní a poklepal ji zlehka po ruce. Zdála se být vlhká a teplá. „Lituji. Je to v pořádku. Jak bys ho mohla znát? On se nijak neprojevuje. Je to jenom chlápek, co je vítaný všem zainteresovaným stranám a pracuje jako provozní manažer a kontrolor pohybu zboží. Aspoň mám za to, protože jsi ho pokaždé viděla v bance, takže jsem se domníval, že asi víš, čím se zabývá.“

„Investicemi,“ pronesla skoro neslyšně.

„Všeho druhu, moje milá, všeho druhu. Nikdy jsem se neměl k tomu zeptat se tě na to. Měl jsem to v patrnosti. Frank je velmi, velmi lechtivý, co se týče ženských. O tobě není možno říci, že bys nebyla dost atraktivní. Představuji si, že projevil zájem. Co se děje?“

„On... on není takovým mužem, co by mne přitahoval.“

Zasmál jsem se. Zeptala se, co je na tom tak směšného. Odpověděl jsem, že to je stejně nesmyslné, jako by se jelen v lovecké sezóně odmítl lovcí dát zastřelit.

„Tak dobře. Dejme tomu, že nebude mít v oblibě holky tak velké, jako jsem já. Někteří muži se vysokých holek straní.“

„Pokud je všechno tak, jak má být, tak si myslím, že Frank by se začal stranit, pokud by ta holka měřila patnáct stop a vážila nějakých sto liber.“

„No... nikdy se o nic nepokusil. Neměla jsem nejmenší ponětí o tom, že bys ho vůbec znal. Aspoň jsi nikdy o tom nic neřikal.“

Protáhl jsem se a zívln. „Byl to takový jistý důvěrný vztah. Dal mi malý poplatek, abych ho víceméně reprezentoval v záležitosti pana Feddermana. S tím bych jinak vůbec nežertoval.“

Zhluboka vydechla a napřímila se. Oběhla kanape a prudce klekla na podlahu vedle mne, až to zadunělo, usedla na paty a zírala na mne.

„On ti *zaplatil!*“

„Jenom takové všimne. Něco na výdaje. O co vlastně kráčí, prosím tě?“ Sčísla si rukou vlasy z čela dozadu. „Co ti přesně řekl, že máš dělat?“

„Proč jsi tak vypěnila?“

„Mohlo by to být velmi důležité. Tak prosím.“

„Prý se dověděl, že mne Meyer požádal, abych pomohl Feddermanovi, který se zase domníval, že prostředky na Sprengerově peněžním kontě byly převedeny. Řekl, že slyšel, že se to nevztahuje na mne. Pověděl jsem mu, že skutečně nevztahuje, protože si myslím, že on může zvládnout svoje problémy mnohem lépe než já. Požádal mne, abych se toho vzdal a prokázal mu tak svoji přízeň. Abych měl oči pořád otevřené a jeho jméno držel stranou. Toho se týkala naše soukromá dohoda. Já mu na to, aby se o to postaral sám a bez mé pomoci. My oba víme, kdo ty převody uskutečnil.“

Čekal jsem, že mi odpoví, ale ztratil jsem ji. Byla pořád tady, jenom její oči jako by se soustředily na něco hodně vzdáleného za obzorem. Kousala se do spodního rtu a její podmračené obočí pojednou zvýraznily dvě nové hluboké vrásky.

Samotného mne zajímalo, zda i já jsem nositelem identického páru vrásek. Starej dobrák Meyer si našel meyerovský způsob předávání ošklivých informací. Frank Sprenger zuřil. A já abych byl radši tuze opatrný a zaměstnával se účinným ukrýváním, protože Sprenger měl v úmyslu postarat se o vývoj událostí za pomoci bouchačky, opatřené teleskopickým zaměřovačem, a pak mi do základů vypálit bydlo. Nedokázal jsem si představit Sprengera, ať už byl rozzuřen sebevíc, jak se svěřuje Meyerovi se svým bojovým plánem, bez ohledu na to, do jaké míry Meyer podporuje důvěrná sdělení.

Ale dovedl jsem si představit Sprengera, jak se vyptává na údaje, týkající se umístění *Sedmy*, terénu, úkrytu, a požadujícího podrobnosti o její konstrukci a pohonných hmotách, dost aby umožnil Meyerovi udělat si jednu z jeho intuitivních a přesto logických sérií domněnek.

„Tak on tě tedy zná,“ zeptala se mě. „On ví, kde žiješ a jak žiješ?“

„Ovšem. Dave Davis a Harry Harris byli na palubě tohoto hausbótu.

Domnívám se, že je neznáš. Oni pracují pro Franka.“

„Jestli tě přišel hledat nebo někoho poslal, budou se ptát Meyera, kde se právě nacházíš a jestli je tu někdo s tebou?“

„Tak nějak bych si to představoval. Ale Meyer jistě odpoví, že mu to není známo.“

„Bude si Frank jist, že to Meyer patrně ví?“

„Myslím že ano.“

„Ach můj bože!“

„Raději mi řekni, děvčátko, co máš na srdci.“

„Vždyť on může Meyera donutit, aby mu to řekl!“

„Pokud Meyer zjistí, že právě o to Frankovi jde, pak mu to poví. Prozradí mu, že *Sedma* je připravena na dlouhou plavbu a že ty jsi se mnou tady na palubě.“

Její tvář proběhla vlna zoufalství. Zapotácela se a pak si přikryla hlavu oběma rukama. Začala vzlykat.

Posadil jsem se k ní, natáhl ruku a položil ji na její rameno: „No tak, no tak, co se děje?“

Sedla si, popotahovala a oči jí jiskřily; „Co se děje? Já jsem mrtvá, to se děje! Ty jsi mne zabil, ty pitomej grázle!“

Vytrhla se, až se zapotácela a skoro upadla, odběhla do salónku a praskla za sebou dveřmi.

Natáhl jsem se zpět a zavřel jsem oči. Nyní jsem mohl sedět u hracího stolu, brát některé kostky a ukládat je tam, kam patří. Ještě to však bylo pořád příliš málo, abych podle nich mohl rozluštit celou skládku.

Mozek je namátkový počítač. Fragmenty zkušeností, senzací, zkreslený příjem, blikání mnohonásobných obrazovek.

Poslední dobou jsem cítil, že jsem ztratil svoje štěstí, provedl jsem několik nedobrých tahů, které mne mohly stát daleko víc, než stály.

Žádný ze starších Feddermanových investičních účtů nebyl pravděpodobně Sprengerovi znám, nebo ho nepřivedl s Feddermanem do styku. Sprenger zřejmě mohl užít jména, jež mu dal někdo jiný.

To první, co Meyera napadlo, byla myšlenka, že Frank Sprenger vybavil Feddermana a použil k tomu inventární seznamy, které mu Fedderman dal, jako základ pro koupi náhradní veteše, používá pro Feddermana padělků, aby mohl výměnu snáze provést.

Willy Nucci si velice moc přál vědět, s jakým úsilím by Sprenger zamaskoval každou osobní chybu, ještě než by mohla vejít v obecnou známost.

Když jsme, Meyer a já, hovořili v bistru o Sprengerovi tu noc poté, co jsem spatřil Willyho, shodli jsme se po zralém uvážení, že ve Sprengerově stylu není pokusit se jít pro padělek tím, že Fedderman bude obelstěn, když by přece bylo snadnější provozovat uskoky a hříčky, na které byl zvyklý. Snazší a bezpečnější.

„Mám ráda lidi. Opravdu.“ Tohle řekla Mary Alice, když jsme šli do banky. Ti lidé, kteří skutečně mají rádi ostatní, jsou tak ryzí, že nejsou schopni si představit, co to může znamenat *nemít* rád lidi.

A tudíž se nepouštějí do provolávání.

Mary Alice prolistovala albem zpět a hledala tu stránku, na níž jsou známky Barbadosu vidět, pokud by na té stránce byl prostor pro

více známek téhož ostrova. Neměla svoje brýle. Hirsh se často chvástal svým zrakem.

Mary Alice věděla, že ty stránky vidí. Hirsh byl nestálý. Očekávala se snad nějaká jeho reakce? Že tu a tam projeví nesouhlas, aby mohl Sprenger požadovat, ať se Hirsh řídí jeho zárukami?

Minulý čtvrtek jsem v obchodě věřil jejímu prohlášení o čestnosti.

Ale ona plakala o kapánek ochotněji, než bych byl očekával. Meyer ji nazval přívětivou a jemnou. Ona se stala jen tím, čím jsem chtěl, aby byla – a jenom na tak dlouho, jak bylo třeba.

Mělo snad její vysvětlování toho dne u oběda, jak dlouho by trvalo provést výměnu známek z jednoho alba do druhého, být nasměrováno tak, abych dospěl ke skvělé myšlence, že možná bylo vyměněno album celé? Pokud ano, zmátla mne.

Tehdy u oběda jsem byl rozhodnut, že jí budu důvěřovat. Ta víra byla podepřena mou domněnkou, že pokud by i byla natolik vychytalá, úskočná a energická, aby s takovou obratností projektovala falešnou představu, jistě by nestrávila pět dlouhých let v tak malém obchůdku.

Vytušila snad správně chvilku mé slabosti, aby zahrála tu starou hru přes stůl, ten upřený tichý pohled modrých očí, které se staly pastí, očí, které se rozšiřovaly, jako by volaly na poplach...? A aby potom se zřejmým úsilím přetrhala kontakt?

Proč by Jane Lawsonová čekala čtrnáct let, než by něco ukradla?

Nač by se zajímala o autenticitu položek jiných investičních kont, když to Mary Alice nedělala, až mnohem později? Jane Lawsonová byla velmi bystrá žena. Pokud měla naplánovanou akci a provedla záměnu jen jednou jedinkrát a vyhověla tak Mary Alici, mohla vědět, že bych na to eventuálně přišel. Položil bych tu správnou otázku Hirshovi nebo Mary Alici a oni by si vzpomněli. Takže nebude vypadat mnohem lépe, když příležitostně vyrukuje s informací? Pokud neprovedla nic špatného, asi nebude uvažovat, že by to mohla vytáhnout.

Po pěti letech práce s Mary Alicí přišla na řadu diagnóza Jane Lawsonové, aby Mary Alice radši pracovala vlastníma rukama, než aby sama vynášela rozhodnutí. Během pracovních hodin si byly po-

blíž, ale po pracovní době ji Jane nikdy neviděla. Jane prohlásila tím nejjuhlaženějším možným způsobem, že považuje Mary Alici za poněkud hloupou. Dnes jsem s tím mohl souhlasit i já. Ale teprve až po dnešku.

Svůj nápad položit jeden vlas pod gumičku kolem Judyiných alb nazvala Jane jedním ze svých „tajných špiónských triků“. To prokázalo určitý talent pro úskočnost. Zmínila by se o triku s gumičkou, kdyby využila téhož talentu ještě výhodněji?

Harris a Davis se ke mně dostali nějak až moc rychle, příliš brzy poté, co jsem se do celé věci zapletl. Jejich prvním záměrem bylo odstavit mne na jinou kolej, neboli zaplatit mi, abych couvnul od Feddermanovy záležitosti a čekal na příkaz od svého anonymního zaměstnavatele.

Vzpomněl jsem si, jak Davis umlčel Harrise. Harris tehdy říkal:

„Měl jsem se zeptat a zjistit, jestli McGee byl –“ Byl co? Přístupný dát se zastrašit? Příliš už odevzdaný Feddermanově věci? Docela zjevně: pokud by nebylo možno mne koupit nebo zastrašit, pak bylo třetím krokem odvést mne se stopy podle pokynů jejich bossa, zainteresovaného do Feddermanovy situace – což bylo totéž jako jeho pojmenování – a který si chtěl být jist, že nehodlám pomáhat někomu vytáhnout něco hloupého a vykonstruovaného, co by mohlo Sprengera odsoudit k ráznému konci. Nemohl jsem je nechat jít zpět a podat zprávu, že vím, jak udržet dobré skóre a že jsem peníze odmítnul. Pro Sprengera by to znamenalo asi totéž, jako kdyby mu oznámili, že nemám vůbec žádný zájem ho skřípnout.

Mary Alice vůbec reagovala příliš lačně na zralý a pronikavý pach peněz ve vyhrazených a ne každému určených zahradách Key Biscayne Yacht klubu. Takřka viditelně slintala. A když dospěla k poznání, že jsem pravděpodobně majitelem *Sedmy*, kontakt byl navázán. Ruka na mém rameni a jemně se otírající bok. Lidé kolem sebe vymezují soukromý prostor a do vašeho nevnikají, nebo vás nechají ve svém, dokud vy sám neustanovíte důvěrný styk nebo jeho příslib. Svým přesunutím do mého prostoru a tím, že mne nechala ve svém, náhle zmenšila ty prostory, které jsme oba vlastnili.

Musí být vzájemná ochota vlastní prostředí redukovat, v opačném případě se jeden člověk začne cítit stísněně a nepohodlně. Tento

fenomén s oblibou využívá Meyer, chce-li se zbavit velmi nevíтанé osoby, která ho otravuje.

Spíše se vetře do jejich prostoru, než by se měl pokusit vycouvat. Když se postaví s nosem pět palců od jejich, začnou se všichni většinou cukat a ustupovat. Ovšem Meyer pokračuje ve své činnosti s úsměvem dál. Jim pak nezbyvá nic jiného, než třeba najednou „uvídnout“ někoho mimo místnost, „jako“ s ním chtít mluvit – a omluvit se. Nebo se upamatují na důležitý telefonát, který musí ještě zařídit. U Meyera je to, řekl bych, důmyslná laskavost, s jakou to provádí.

Tam na vodě mi tehdy v noci za Lauderdale řekla, že jestli by kdy vůbec chtěla podstoupit to riziko, pak jedině s někým, jehož bude obtížné zabít, což jí do jisté míry zajistí, že ona taky přežije. A poté, co jsem byl agitován, mne zase zkoušela propustit, i když jsme oba věděli, že je moc pozdě v tomto čase a na tomhle místě na jakákoli ukončení.

Plakala přehnaně rychle a hojně, když jsem se jí minulou neděli zmínil o Jane Lawsonové. Stejně snadno se rozbředla v obchodě. Jako brečela i před chvílí, právě tady, když se zhroutila. V životě, který znala kdysi, to znamená v životě pěstounských domovů a dívčích škol, tam se mohl luxus ryzích slz klidně setkat s úspěchem, anebo snad slzy byly jednou ze zbraní, nutných k přežití?

„Nechod' ke mně. Byly by s tím jenom potíže.“ Nikdy jsem u ní nebyl. Když jsem poprvé viděl zvenčí její obydlí, odpověděla na moji nevyslovenou otázku, že je podstatný rozdíl, co se týče velikosti a nájemného, mezi velkými byty v nejvyšších poschodích vpředu a malými studiovými byty v nižších poschodích vzadu. „Netelefonuj mi tam.“

Willy Nucci se velmi rychle doslechl o mém novém vztahu se Sprengrem. Ale zase moc rychle to pro Willyho nebylo. Jeho síť funguje po celém pobřeží.

Telefonní centrály, majitelé domů, vrátní, dívky z automobilových byznysů, obchodníci s byty, majitelé barů. Teď pouze hádám: určitě bude existovat nějaké neevidované telefonní číslo, anonymní hlas a peněžní hotovost v otevřené obálce, dost velká na to, aby neustále udržovala tok informací, právě tolik, na kolik je daná informace hodnocena. Willy by nebyl tak hloupý, aby se nechal poznat coby

místo určení onoho toku. Potom by podvodníci asi začali živit klamné informace, aby Willyho ošidili o peníze. Asi někdo blízky Harry Harrisovi vyprávěl jejímu kadeřníkovi o pohádkovém starém hausbótu, který vlastní nějaký chlápek v Lauderdale, co se jmenuje McGee.

Harry ho viděl při práci. Ten, který (podle Willyho) to možná mohl slyšet během dvaceti minut, jež znamenaly, že jsem ve Sprengerově týmu.

Za bouřlivé noci ležela nahá ve tmě pod dekou, tiskla moji ruku a pronášela „óóó“ a „ááá“ při mnou prováděném skromném výčtu vlastních dedukčních schopností. Říkala, že nechce napínat mozek. Říkala, že to všechno byla veteš na vyhození. Zprávy o zdraví příbuzných Jane ji poplašily a zvedly ji z postele. Že by panika? A nemohla pochopit, proč Jane nikdy nešla po těch penězích. Považovala to za nějaký vrtoch. Já to považoval za podivínství, nicméně jsem tomu rozuměl. Příštího rána byla vzhůru nečekaně brzo, pilná a čilá.

Alfred, noční hotelový sluha, byl přesvědčen, že Mary Alici už dříve někde viděl. Ona mu svoje jméno neřekla.

Když jsem se ptal Sprengera v jeho kanceláři, jak se tak rychle na mne dokázal nakontaktovat, začal mne zasvěcovat do detailů, byl upovídaný a nepřesvědčivý. Stejně dopadlo i jeho objasňování zdroje peněžních investic. Myslím si, že oba případy udělala nepřesvědčivými právě ta nenucenost, s níž se mým otázkám vyhýbal: jak jste se dostal na mne? (Držím se dobré stopy.) Odkud přišly ty peníze? (Od investora.) Sprenger se nedostal do úzkých tím, že by pronesl jediné slůvko navíc, než bylo pro jakoukoli situaci žádoucí. A to vysvětlení zkoušky s kurýrem v Západním Německu se zdálo být víc, než kdyby se pokoušel, abych se celý do té skvělé myšlenky zfamfrnil.

Věřil jsem Sprengerovi, když říkal, že nebyl otřesen zprávou o smrti Jane Lawsonové. Přece jen by měl být. Pokud věřil tomu, že jeho investiční konto je neporušené, vůbec nemusel reagovat. Přece věděl, že je něco v nepořádku. Jediná odpověď byla, že věděl, že Jane Lawsonová není do toho zapletená. Znamenalo to, že musel vědět, kým je.

Ze Sprengerovy kanceláře jsem šel do obchodu, kde celé dopoledne pilně pracovala. A náhle tu byla spousta věcí, které poukazovaly přímo na Jane Lawsonovou. Ale kdy byla napsána nálepka na kra-

bici? A kdy a proč byla nová alba vytištěna ve zlatě pro Franka A. Sprengera a J. Davida Balche? Sprengerovo alespoň mělo ponecháno několik málo volných stránek.

„Jane, zlato, když už jsi tam, vezmi tato dvě a sestav mi to modré pro Sprengera a zelené pro Balche, jo?“ Byla ta čísla zapsaná v inventárních arších kvůli zjednodušenému hledání určité známky, nebo aby usnadnila sestavení celého duplikátního alba?

Hirsh si asi pamatoval, jestli Jane Lawsonová vzala s sebou toho dne balík a zda ho odeslala poštou. Patrně byla příliš nemocná, že nechala zásilku podat jednou dívkou, protože toho dne nešla do banky. „Prosím, pošli to za mne, Jane, zlatíčko.“

Tu otravnou epizodu bylo stále víc a více obtížné koupit. Ona musela požadovat, aby se to stalo – znamená, že to zaranžovala Jane Lawsonová, když byla s to provést záměnu. Jak bys přesně odhadl, kolik tak léků na zvracení dát jedné velké zdravé dívce, aby ji to množství učinilo hodně nemocnou na to, aby šla do banky, ale zase ne tak nemocnou, aby ji museli odvézt domů? Banky mají telefony. Fedderman by nechal Sprengerovi zprávu. Nevinnost se lehko předstírá. Kus mýdla sklouzne dolů snadno. Vyslat Jane do banky tentokrát a provést výměnu v červenci, při příští návštěvě. Sprenger asi pravděpodobně vysílá signály. Pro něho je snadné nahnout se přes stůl a ukázat na jednu z nových koupí a zeptat se na ni Feddermana. Pro ni fůra času na záměnu alb.

Slečna Moosejawová řekla Jane Lawsonové, aby sečetla, jak je to pravděpodobně dokončené a pokusila se vyzkoušet svoji teorii. Kladením otázky? A stará dáma nepovažovala Mary Alici za morálně nezpůsobitou tak zcestné loupeže, jen za mentálně neschopnou naplánovat a uskutečnit něco tak komplexního. Ale naplánovat to se Sprengrem, mohla by to uskutečnit?

Pokud si dělal Sprenger starosti s někým, kdo se pokoušel chytřit, bylo tak obtížné spočítat si, koho tím měl na mysli?

Vstal jsem. Popadla mne touha umět tak stoupnout si a zmizet odsud, a přitom být pořád rozvalený na tomhle kanapi. Chtěl jsem se vypařit, začít úplně znovu a líp.

Protože jsem posledních několik let trávil prodáváním nemovitostí nebo motelů, nedalo se očekávat, že bych rozpoznal ten zvláštní

druh povahového rysu lidí, doložený příkladem naší Mary Alice McDermitové.

Je jich hodně a setkáváme se s nimi v různých rozměrech, polhavi a věku.

Jejich společným jmenovatelem je přitažlivost, protože hrají své role.

Cokoli si přejete, to mají v zásobě. Jsou úskočně chytrí a úskočně hloupí. Mnohem raději budou vykládat zajímavé lži, než by řekli pravdu.

Oni skutečně věří tomu, že každý jiný člověk na světě svoje city taky předstírá a že to tak prostě chodí, protože se nikdy nesetkali s pravým lidským citem.

Znal jsem jednou jednoho jinak rozumného člověka, který se beznadějně zbláznil do vitální a vervní ženušky s ofinou, která dělávala v televizi reklamy na Polaroid. Skoupil každický druh kamery, který inzerovali.

Fotil ji přímo z televizní obrazovky. Vystřihoval její obrázky z časopisů. A psal, psal a psal na všechny strany, ve snaze získat jméno a adresu.

Jel do New Yorku a udělal ze sebe osla tím, že prolézal reklamní i módní agentury. Trvalo to dost dlouho, než ho to pustilo. Absolutně se to přičilo zdravému rozumu.

Neviděl jsem Mary Alici, nýbrž někoho, jehož jsem si vybájl. Omlouval jsem její nesrovnalosti, přehlížel její nevychovanost a věřil jejím výstupům. A tak to je. Je ponižující nevědět, že jste se stali obětí snad nikdy nekončícího příběhu malého hnědého psíka, který přebíhá přes všechny koleje na nákladovém skladišti tak dlouho, dokud mu výhybka neušmíkne mezi kolem a kolejnicí konec ocásku. Psík zavyje a rychle se otočí, aby zkontroloval svůj stav – a zatím mu další kolo přejede přes jeho malý hnědý krk. Z čehož samozřejmě plyne jediné poučení: nikdy neztrácet hlavu kvůli kousku ocásku, /a piece of tail znamená jak kousek ocásku, tak i hezkou holku/ Godobread pouze předstíral velikou tupost. Co mne se týče, soudil jsem. čistě pod dojmem těch modrých očí a velkého vzrůstu. Ale minulé noci mne popadl takový zvláštní pud sebezáchovy. To tělo jako by mělo svoje vědomí reality. V té noci plné zmatků (zmuchlaná postel,

vzadu ta pružná nekonečná rozmanitost) mi jakýsi šestý smysl řekl: „Dost!“

A naráz to skončilo. Člověk zrovna nedělá takovouhle věc s obludami. Ne s velkou obludou z umělé hmoty, která by vás zabila jen tak z rozmaru, kdyby bylo zaručené, že ji nikdy nechytí, a pokud by předvídala, že ji ta zkušenost pobaví. Šestý smysl mi pravil, že zabila Jane Lawsonovou. Ne v okamžiku onoho Dost. Později, v růstu niterných představ.

Nějakým způsobem chytila Sprengra do myší pasti a je zřejmě v její moci manévrovat tak, aby vypadal jako hotový hlupák. Lidé, kterým posloužil, se budou cítit mnohem lépe, pokud bude na dně Miami River. Willy Nucci mi vysvětlil nebezpečí, vyplývající ze zaměstnání, a kam až by Sprenger zašel, aby zamaskoval kteroukoliv indiskrétnost a každé porušení zákonů.

Účastnické strany navrhly toho mohutného chlapa z Phoenixu, aby kontroloval jednu z jejich neutrálních oblastí, a po šesti letech služby zahořkl. Co se týče ženy. A to byla jeho zranitelná oblast, správně? Správně.

Uvedl jsem to v pohyb, u vědomí, že pokud Sprenger ignoroval Meyerovu informaci, jsou veškeré moje dohady mylné. Takže jsem mohl na něho čekat, nebo běžet. Mohl jsem Mary Alici do toho plně zasvětit, nebo ji použít jako návnadu. Mohl jsem se s ním pokusit obchodovat, nebo udeřit jako první.

Zkusil jsem hádat, co bych dělal, kdybych byl Frankem Sprengerem, ale poznal jsem, že o situaci a o vztazích toho moc nevím. Mary Alice mi to mohla říci, ale já nerad myslím na věci, které patrně budu muset použít, abych se ujistil, že mi o tom říká všechno. Nebyl žádný způsob, jak se na ni obrátit, snad jen skrze její vlastní sobectví. Obávala se, že by byla zraněna. Tak to řekla poté, co jsem si léčil poranění na lokti. Nikoliv nahodilé boule a oděrky, ale skutečné poranění s infekčním vyšetřením, drenáží a injekcemi. A to jsem nemohl udělat.

18. KAPITOLA

Našel jsem ji, když zaklapávala uzávěry svého kufru. Převlékla se do bledě růžových džínů a světle modré košile s dlouhými rukávy. Vlasy si uvázala do modrobílého šátku. Obula si nové bílé tenisky.

Narovnala se a dívala se na mne téměř bezvýrazně. V tom pohledu bylo trochu opovržení. Jinak nic víc.

„Odcházím,“ řekla.

„Jistě sis to všechno promyslela.“

„Pohnojils to, hochu. Opravdu jsi to pohnojil. Mohlo to být pro nás nádherné. Frank nasadí maníky, kteří prohledají každý kout na pět set mil, kde bys mohl zakotvit svoji loď. Čerta je mi po tom, co uděláš.“

„Kam se chystáš?“

„Víš co?! – To je pitomost. To je skutečně pitomost! Všechno, co ti povím, je: hod mě zpátky na břeh u tamhle toho mostu, co jezdí auta. Až ti Frank pěkně omotá drát kolem genitálií, zapne do elektřiny a začne otáčet knoflíčkem, budeš vzývat Pánaboha i Franka samotného a moc si přát, aby ti dovolil poslušně vyzpívat, kam jsem to šla.“

„Proč by se měl starat o to, kam jdeš?“

„Milej zlatej. On se může jen tak mimochodem zmínit, jak bych mohla v klidu utéct, kdyby se nedíval, a jak mne najde a tak dále. Ale nemůže riskovat, co o něm povím McDermitovým. Poslyš, za jak dlouho se tady vlastně stmívá?“

Podíval jsem se na svoje hodinky. „Za hodinu a fous.“

„Kolik času to zabere, než loďka dopluje k támhle tomu mostu?“

„Tak patnáct minut.“

„Beru kufr a tento kufřík a opouštím tuhle džunku. Chci, aby už bylo trochu šero, až mne odvezeš. Radši si obleč kvůli těm broukům venku nějaký vhodnější oděv. Nemáš u sebe nějaký repelent?“

„Co je v stavu udělat s McDermitovými?“

„Eh –? No, jsem provdaná za Raye. Je to prostřední bratr. Dostali ho na daňový podvod a spiknutí a kupu dalších věcí už před víc než pěti roky a teď bručí v Lewisburgu. Až na to, že tam nemá žád-

nou velkou zábavu a myslí na úplně jiné věci, než je starej Frank. Ray mohl loni vyjít na podmínku, ale ten hloupý osel se dostal do nějakého průseru, takže to bude asi až další rok. Možná za dva. Hodláš se převlíct?“

„To bude patrně stejně pravdivé jako ta poslední verze, cos mi vyprávěla.“

„Tak zbytek zapomeň. V pořádku?“

„A ty zase zapomeň na jízdu lodčkou, Mary Alice.“

Nalevo v pase, co jí obepínal džíny, měla založený malý revolver. Nebyl to zvlášť obratný tah, ten křížový tah, co se doporučuje agentům FBI, ale byl dost rychlý na někoho šest stop daleko a příliš hloupého, aby ho předvídal.

„Určitě nezapomeneme na jízdu lodčkou, příteli,“ řekla. Couvla nazpět a zamířila pečlivěji. „Já tu zatracenou kocábku neumím obsluhovat a rozhodně ti nehodlám natolik ublížit, abys ji nemohl řídit ty.“

Ledaže by ses pokusil chytračit a já tu chybu nakonec udělala a potom tu lodčku holt musela řídit už sama. To se nemůže tak moc lišit od auta. Ale raději bych, abys řídil ty. Kam by to bylo nejlepší? Třeba zrovna tady nahoře poblíž klíční kosti, co říkáš. Přes ten velký sval, co se táhne směrem od šíje? Chceš postřelit během jízdy ve člunu, nebo si přeješ být okay, dobře se cítit a pak se pěkně rozloučit?“

„Špatně jsi mě pochopila,“ odpověděl jsem. „Řekl jsem zapomeň na jízdu lodčkou, protože podle tabulek pohybu moře nebude venku nic než bahnitá a písčitá pláž a tu či tam stružka vody. Copak necítíš, jak je paluba pod tvýma nohama pevná? A co ten malý sklon lodi? Jsme na mělčině, a stejně tak jako naše jachta je na tom i *Muñequita*.“

Pozoroval jsem její výraz a její oči. Pohlédla krátce k okénku. Z toho úhlu neviděla. Přistoupila vlevo a v tu chvíli se její oči obrátily ode mne pryč, já udělal dlouhý krok, natáhl se, popadl ji za zápěstí a loket a pořádně jsem tou směšnou kůstkou zakroutil. Vyjekla a ruka jí zmrtvěla, zbraň ihned samozřejmě vypadla. Ucuknul jsem tváří nazpět právě včas, když její hákovitě ohnuté prsty levé ruky sekly po mých očích, nechávající vysoko na mé hrudi čtyři krvavé rýhy a za

nehty zbytky mé kůže. Odstrčil jsem ji na postel tak tvrdě, že jí nohy vylétly vysoko a ona skoro přeletěla na druhou stranu. Zvedl jsem pistoli, zajistil zbraň a zasunul do své kapsy u kalhot.

Sedla si na kraj postele a slzy jí stékaly po tváři. Pak se na mne zkormouceně podívala: „Odpusť. Jsem tak vy-vydešená, lásko, já nevím, co vůbec dělám. Miláčku, strašně mne to mrzí.“

„To taky nefunguje.“

„Co?“

„Sprenger tě chce. Tak jestli chci s ním udržet dobré vztahy, tou nejjednodušší cestou bude zabalit tě a doručit tě jemu. Řeknu mu: ‚Franku, starý brachu,– oba nás zná nazpaměť, ale tady ji máš.‘ “

V téže chvíli slzy přestaly a zmizely. Seděla zamračeně, přemýšlela a nervózně pošukávala kotníkem palce. „Ne. Pokouším se ti to vysvětlit absolutně na rovinu. To by byl konec pro nás oba, nikoliv jen pro mne, protože Frank by si nemohl být jist, kolik jsem ti toho řekla. Nemůže si dovolit, aby mu nějaká část unikla.“

„Tak čím víc mi toho říkáš, Mary Alice, tím víc zjišťuji, jak jsem pro Franka nebezpečný a to bych teda jó riskoval, kdybych přijal tvoji hru.“

Prohlížela si mne, potom neznatelně kývla a jako by něco vzadu zablesklo v těch modrých očích.

Opět se zmínila o Rayovi a dodala, že ve Filadelfii byli určití lidé, kteří byli přesvědčeni o tom, že nějak promluvil, aby si ulehčil trest. A tito lidé zamýšleli dostat se nazpět k Rayovi McDermitovi přes jeho mladou ženu. Ray si nepřál, aby ho navštěvovala. Řekl, že by ho to rozčílilo. Sprenger dohlížel na McDermitovy zájmy v miamské oblasti.

Tenkrát byl nový, v oblasti asi rok. Odletěl a přivezl s sebou zpátky do Miami Mary Alici. Měla si najít zaměstnání, kde by mohla vydržet bez problémů. McDermitovi si opatřili nájem v hezkém bytě a veškeré vybavení, včetně auta, ale nikoliv za hotové. Ray prohlásil, že když nic nedostává, tak si chce být jist, že Mary Alice taky nikomu jinému nedává. Zmínila se, že ho překřtili na „bláznivého bratra“. Nebyl ve skutečnosti bláznivý, ale bylo obtížné uhodnout, co udělá. Z vězení ze všech sil vysílal výhrůžky o prozrazení nepříznivých informací, které měl v hlavě.

„Myslela jsem, že to můžu ignorovat,“ řekla „Kromě toho Sprenger nebyl pro přestat na mne dohlížet. A jestliže bych udělala nějakou pitomost, neměla bych žádnou představu o tom, co bude chtít Bláznivý Ray udělat se mnou. Ale věděla jsem, že to bude oznamováno nazpět, a cokoli chce udělat, to provede. Začalo se mi v obchodě líbit a taky známky a vůbec všechno kolem toho. A prakticky jsem se zabila v Klubu Zdraví, ale byla jsem hrozně neklidná. Vážně.“

Posléze si spočítala, že Sprenger byl klíčem k její osobní svobodě. Pracovala pro něho dlouho. On byl velmi klidný a obezřetný. Konečné přání bylo silnější než obezřetnost.

„Nejhorší na tom je, že ti lidi, co mají výběr mezi stovkami děvčat, by chtěli zrovna tu, kterou nemůžou mít,“ řekla. „Věděla jsem, jakou budu mít volnost, když jsme jednou začali, a stejně tak on. Čeho jsem se obávala, byla hrozba, že by mne snad zabil a zařídil to tak, aby to vypadalo, že jsem se právě sbalila a odjela. Nedalo se od něho očekávat, že by byl v stavu vymlouvat mi rozchod. Založil naše údaje, myslel bys, že to je činnost CIA. Můžeš si domyslet, zda se to kdy dostalo zpátky k bratrům McDermitovým. Muž, který ti ukradne manželku, zatímco se očekává, že ji drží pěkně u ledu, rovněž rozšustruje tvoje peníze. Dostala jsem strach, že jednou bude mít všechno, co si přeje, prolezla jsem kanálem, autem, šaty, zkrátka vším. Řekla jsem mu, že jsem se spoléhala na jistou osobu, která nikdy nepromluví, ovšem ledaže bych zmizela nebo něco takového. A tak jsem ho měla jako mezi dvěma mlýnskými kameny. Pokud by mi chtěl ublížit, aby mě přinutil vyzvonit, o koho běží, udala bych telefonní číslo do Filadelfie a byl by mrtvý. Neměl čisté svědomí a věděl to, a přitom neznal způsob, jak zabránit tomu, co jsem chtěla udělat. Já chtěla jenom svoje vlastní peníze. Řekla jsem mu, že pokud se stane Feddermanovým klientem, můžeme ho mezi námi brát podle jeho ceny. No a podle toho, co říkal, jsem ho ohodnotila tak na čtyři sta tisíc. Vysvětlil mi, že se od něho čeká dobrý úsudek, a já po něm chtěla provést hloupou, nebezpečnou a amatérskou finanční investici do poštovních známek, můj ty bože. Řekl, že Fedderman by šel k soudu, pokud by byl ošizen, a tím pádem by bylo vláčeno i jméno

Franka Sprengera, a určití lidé by ho s radostí utopili. Umožnila jsem mu rozmluvu s Feddermanem.

Nechala jsem, aby sám zjistil, že tu je solidní obchod s drahocennostmi. On zjistil, že skoro nikde na světě není žádná povinnost importovat či exportovat vzácné známky. Měla jsem volnost a nechala jsem mu ji.

Musel použít své vlastní peníze. Šel přesně tam, kam a jak jsem si přála, a vymýšlel ještě lepší formy. Poté, co jsme začali, jsem zjistila, že Ray nevyvázne a že možná dokonce bude muset bruchet celých deset let. A ze mne bude nakonec stará rachejtla s pitomou triaticítkou na hřbetě, k čertu s takovou představou! Takže napálit Feddermana se tím pádem pro mne stalo bodem číslo jedna.“

Viděl jsem, jak to dovedně nalíčila na Sprengera. Ale byl jsem překvapen, že nezaranžoval osudnou nehodu nebo třeba osudnou nemoc tak zjevnou, že důvěrník by nepocítil žádnou potřebu podávat zprávu.

Mohl jsem tušit jeho obavy z investování bohatství do malých barevných kousků papíru.

Zvedla se a vykoukla okénkem ven. „Venku je dost vody, aby malá lodka mohla proplout, že?“

„Ano.“

„Jsi pěkný podvodník.“

„Posluž si.“

Opět si sedla na postel. Pečlivě volila slova, když vysvětlovala svoji domněnku, že Frank Sprenger teď oznámil bratrům McDermítovým její zmizení a s kým. Bude to muset udělat, aby otupil ostří věrohodnosti jakékoliv zprávy, kterou by mohl důvěrník podat. Nebyl jeden, ale to on žádným způsobem nemohl vědět. Nebo snad teď už jeden byl. Já. Jediný způsob, aby se Sprenger mohl úplně cítit bezpečný, by bylo zaranžovat soukromou, pohotovou, anonymní smrt Mary Alice McDermítové a Travise McGee a opět získat bohatství v drahocennostech, se kterými slečna McDermítová utekla.

„Jsou na palubě?“ Přikývla. „Ukaž mi to.“

Otevřela uzávěry kufru. Přešel jsem a postavil se nad ní, smysly napnuté (nechtěl jsem být zaskočen nějakým nepříjemným překvapením, jež by snad vyrazilo z útrob tmavě modrého pouzdra). Vyn-

dala ven horní víko. Pod ním byly tři hnědé uzavírací obálky šest krát devět s lepenkovým vyztužením, každá nacpaná do tloušťky asi půl palce. Otevřela jednu z nich a uvolnila nějaké průsvitné obálky a rozložila je na postel. Viděl jsem výtisky po čtyřech a šesti známkách, pořád ve stylu Hawid a Showgard, které znázorňovaly staré vzducholodě, aeroplány, stádo skotu ve sněhové bouři, portréty Kryštofa Kolumba s Izabelou i bez ní. „Tohleto všechno,“ řekla, „představuje roky a roky skvělého života, který v těch správných místech může trvat věčně. Taký jsem pečlivě odklidila ze sejfy některé hodnoty, co měl pro účely obchodu.“

„Kde jsi vzala to smetí, kterým jsi to nahradila?“

„Nepřímo od Franka přes nezávislého nákupčího v New Yorku. Provedla jsem nové inventární seznamy bez jakéhokoli popisu kvality. Koupil šmejdy. Zacákané, potrhané, ztenčené, poopravované, přelepované, vybledlé, pospojované, dokonce padělky. Stály tuším něco málo přes dvanáct tisíc. Vzala jsem je do svého bytu, nashromáždila je a naskládala do duplikátních alb. Potom, když jsme byli poměrně schopni celý ten obchod rozjet, odvedl Frank Hirschovu pozornost, já zaměnila alba a jedno, to pravé, vstrčila do přihrádky, kam mne Frank poslal, abych ti je ukázala. Vyšli jsme společně, no a já to pak poslala, Frank si ovšem myslel, že to půjde na jeho adresu, jenže já lístek s adresou zaměnila. Bože, jak ten asi musel zuřit! Jenže co mohl dělat?“

„Co mohl dělat?“ Chtěl jsem s tím pokračovat, ale tušil jsem, že na to není vhodný čas. Vzal jsem do prstů jednu z průhledných obálek a prohlížel si sadu šesti známek se spoutaným Kolumbem a davem lidí.

„Opatrně!“ upozornila mne. „Tohle má hodnotu nejméně třicet pět stovek.“

„Kdekoliv?“

„Skoro všude.“ Sesbírala známky a vložila nazpět do obálky. Zavřela ji, zaváhala, přidala další dvě do kufru a tu jednu, co právě uzavřela, mi podávala.

„Co je to?“

„Tato obálka má hodnotu aspoň čtyřiceti procent toho všeho tady. Mám za to, že bychom mohli být úplně poctiví jeden vůči dru-

hému. Zapomeň na tu hloupost, co jsem na tebe zkoušela. Potřebuji tvoji pomoc. Máš pas?“

„Ano. Tady na palubě.“

„A máš nějaké peníze?“.

„Taky.“

„Ve skutečnosti umím být velmi milující bytostí, láska moje. Ta obálka, co držíš teď v ruce, to je přinejmenším sto šedesát tisíc dolarů.“

„Tím chcete říci ‚utečme spolu‘, paní McDermitová?“

Zatvářila se otráveně. „No a pročpak ne, krucinál? Co jiného ti taky zbývá? Tak či tak to musíme udělat.“

„No já nic, já jenom, že v nějakém zapadlém přístavu náhle zjistím, že jsi vzala roha.“

„Na to jsem myslela. Myslela jsem si, že bych to měla udělat, po tak dlouhém čase samoty s tebou.“

„Se mnou, s tak velkým milovníkem?“

„To se pravděpodobně znovu nikdy nestane, a pokud ano, neměl bys být tak pošetilý a bránit někomu, aby ti pomohl.“

„A teďka tedy rovnou odletíme pryč?“

„Jaký je nejlepší způsob abychom to provedli?“

„No, asi se nejspíš s *Muñequitou* pustit po proudu do Bimini. Ale pořádně ti to vytřepe uvolněné zuby a vnitřnosti. Natankovat a pak vzhůru do Nassau. Dostat se do Yacht Haven, tam zajet drožkou do města a získat víza do Londýna nebo Říma či do Madridu, vypravit se na letiště a počkat na nějaký spoj tím směrem.“

„To je tak snadné?“

„Obvykle ta první část čehokoli bývá snadná.“

„Vždycky jsem toužila vidět karibské ostrovy. Třeba se jednoho dne můžeme vrátit.“ Ano, ovšem. Jistě by mne těšilo ukázat jí ostrovy. Ukázat jí, jak velická továrna na výrobu hliníku a ropné rafinerie Amerada Hess zaneřádila páchnoucí ovzduší nad St. Croix. Třeba by se jí líbily oblasti San Juan Guayama a Ybucoa v Portoriku, kde společnosti Commonwealth Oil, Union Carbide, Phillips Petroleum a Sun Oil vytvořily další nová průmyslem zdevastovaná území, kde toxické škodliviny zahubily vegetaci, kde se do moře vypouštějí horké olejové výtoky a ty pak jsou odnášeny proudem směrem na západ

podél pobřeží v podobě černého páchnoucího kalu, který hubí veškerý život v moři.

Snad by na ni udělalo dojem, kdybych brázdil křížem krážem vlny v Tallabea Bay a vyprávěl jí o té jedné a půl miliardě tun nezpracovaných odpadků z Commonwealth-Union Carbide, které na dně zálivu vytvořily dvě stopy tlustý pokryv. Nebo bychom si mohli udělat výlet vzhůru do hor a tam se podívat, kterak pasáty odnášejí z komínů petrochemických závodů smradlavý kouř barvy kukuřičného bourbonu, přes průsmyky všemi směry až do Mayaguez, vzdálené od těch rafinérií na devadesát mil. Zatímco na pahorcích bychom se mohli pozastavit a podívat se, zda společnosti Kennecott Copper a American Metal Climax už začaly s povrchovou těžbou na sedmi zelených tropických čtverečních mílech vysočiny, po níž tolik bažily.

Docela jistě by to udělalo dojem.

„Co kdybychom vypluli hned teď? Šlo by to?“

„Je už úplná tma a odliv. Stačí klidně ráno. Ráno můžu vzít *Sedmu* stejnou cestou, kterou jsme připluli, a zakotvit ji v Regal Marine. Zůstane tam opuštěná a to přitáhne pozornost až až. Zapojí se pobřežní policie, *civilní letectvo a hlídkové čluny a tak dále. Pak můžeme odtamtud vyrazit.*“

„Fajn. Cítím se teď mnohem líp. Jsem moc ráda, že jsme si tak na rovinu promluvili, miláčku.“

„Mám dojem, že jsme toho hodně docílili.“

„No samozřejmě!“ Zvedla kufřík a odšoupla ho dozadu, potom se ke mně posunula a dala mi nesmělou pusu blízko úst. Držel jsem ji a díval se nad jejími vlasy na hnědou obálku, kterou jsem ještě pořád držel v ruce.

Takovej ubohoučkej bezmocnej tvoreček. Dělí svůj majeteček, ale jen na současné bázi. Jen do té doby, než najde pravý čas a místo, aby mi mohla vbodnout do mozku nejbližší špici na probíjení ledu, jenom najít příležitost a vhodný otvor v hlavě.

„Co tak dát si na oslavu drink?“ zeptala se.

Ovšem, ovšem. Pospíšila do kuchyně připravit pití. Převlékl jsem se do maskáčů a bílého trička a šel do salónku. Když vešla s úsměvem a drinky, řekl jsem: „Kdyby sem Frank dnes v noci přišel...“

Zrovna mi podávala drink; trhla sebou a polila si ruku. Něco skáplo i na kobercovinu.

„Ježíšmarjá...! Přestaň s tím, prosím tě!“

„To byla jen hypotetická otázka. Kdyby tedy přišel, přišel by sám?“

Usedla naproti mně a zahlobala se. „Nevím. Přijde na to. Řekla bych, že tenhle typ rád využije všechny svoje šance. I kdyby sem sám nepřišel, docela určitě by sám odešel. Není totiž nad důvěřivé lidi, hlavně když jsou ochotni vrazit ti za peníze nůž do zad. Nejspíš by si zřejmě vybral ze svých lidí nějakého ňoumu, kterého by se rád zbavil, a tomu by nabulíkoval, že půjde o nějaké jednání, no a potom, až by bylo všecko v suchu, by klidně toho ňoumu pohodil vedle nás.“

„To je vážně tak surový, jak říkáš?“

„Hele, celou jsi mě znervóznil. Zatáhnu tyhle záclony, co říkáš? Nesnáším pocit, že by se na nás někdo mohl dívat.“

„Běž.“

Zatáhla všechny těžké závěsy a zhasla dvě ze čtyř světel. Sedla si ke mně a řekla: „Tak je to mnohem lepší.“ Cinkla svou skleničkou o moji.

„Na šťastnou budoucnost,“ prohlásila.

„Na šťastnou budoucnost, paní McDermitová.“

„To je jako fór, to jak mě tímhle způsobem oslovuješ.“

„Jo, je to jako fór.“

„Nejlepší by bylo, kdyby sem Frank skutečně přišel a my jsme na něho byli připraveni, počkali si a dostali ho.“

„Bylo by těžké ho dostat?“

„Zřejmě asi ano. Je to zrůda, všecko ovládá... judo, nože, bouchačky, zkrátka všecko. Má to jako koníčka. A je nepředstavitelný silák, nemyslím jen tak obyčejně silný, úplně jinak, jako málokdo. Dovede třeba takhle vztáhnout ruku, roztáhne všechny prsty a vloží si mezi klouby čtyři víčka od lahví, semhle, semhle a sem, a to poslední mezi palec a hranu tohoto prstu. Pak zvolna sevře ruku v pěst a ohne každé víčko vejpůl. Nekoukej tak na mě, to není žádný trik. Musí je opatrně vložit na správné místo, protože by se taky mohl říznout. Umí ještě jiný kousek. Znáš tu dětskou hru, vztáhneš obě ruce dlaněmi vzhůru a někdo jiný ti položí ruce zase dlaněmi dolů na

tvoje a pokouší se s nimi ucuknout dřív, než ho po nich plácneš? Ještě nikdy jsem neviděla nikoho tak rychlého, aby ho stihnul plácnout nebo mu stačil ucuknout. A páni, on teda umí plácnout! Jednou mi povídal, že když mu bylo patnáct, dělal vyhazovače. Nikdy prý nemusel nikoho uhodit, říkal. Jenom je pokaždé popadl nad lokty a vynesl je, a oni vždycky šli. Pár dní pak tu paži nemohli používat.“

„Střílí dobře?“

„Ne takové to rychlé tasení. To ne. On má ty speciálně pro sebe vyrobené bouchačky, jednu takovou mi jednou ukazoval v autě. Taková ta ručnice se speciálně upraveným výkrojem pro ruku, aby to perfektně padlo. Na tom má upevněný zaměřovač s různým kovovým zařízením a tak. Řekl mi, že si sám vyrábí náboje. On totiž patří do klubu, kde se střílí do terčů, a on pořád vyhrává různé poháry a medaile. Víš, co mi řekl? Povídal, že může přibít na strom cvoček, velký jako desetník, a nechat ho vyčnívat na půl palce, pak že se klidně natáhne na zem a ze vzdálenosti sto yardů pokaždé trefí prvním výstřelem. Řekla jsem mu, že tomu nevěřím. Slíbil, že mi to ukáže, ale nikdy mi to neukázal.“

„Ještě může.“

„Mohl bys prosím *přestat*! Běží mi z toho mráz po zádech. A ochladilo se tu. Udělej něco, nebo začnu zubama.“

Přešel jsem a stáhl termostat. Temné hučení kompresoru ustalo, generátor naskočil a já slyšel hluk větru a poznal nezřetelnou změnu chodu ve strojovně *Sedmy*. Vyvedl jsem Mary Alici na palubu, abych ji přesvědčil, že ta kousavá havěť už dávno zmizela. Vyšli jsme na horní palubu. Na nebi visely potrhané mraky, které halily a znovu odkrývaly dobrou třetinu měsíce. V měsíčním světle bylo možno vidět na slušnou vzdálenost. Do všech stran se táhly spousty bahna, písku, trávy, vůkol byly roztroušené ostrovy tajemných tvarů, od nejmenších až do padesáti akrů, porostlé mangrovami.

Nebyl to povzbudivý pohled. To vůbec nebyl terén, který bych snadno ubránil. Celkem logickou cestou, jak se dostat ke mně, by bylo držet se přímé čáry s nejbližšími ostrůvky, vybrat si nějaký poblíž a schovat se za ním, potom se vodou přebrodit k pokraji mangrov, usadit se mezi světélkující zelené listí a sukovité větve a kořeny – a pak už jenom čekat v jasném poli světla.

Radši bych mluvil o denním světle, ale nejbližší ostrov, dost velký jako kryt dlouhé přístupové cesty, se zdál být ve velice těsné blízkosti.

„Taková místa nemám ráda,“ ozvala se slečna.

„Dlouho tu nezůstaneš.“

„No sláva.“

Sestoupil jsem po žebříku nazpět a ven na zadní palubu. Zul jsem si boty, vložil je do člunu a přešel přes mělčinu okolo kotvy na přídi a na zádi, vyšplhal jsem na palubu *Muñequity* a uvolnil část jejího krytu, která mi stačila, abych mohl vytáhnout malý hák a upevnit ho na zádobový úchyt předtím, než jsem se vydal nazpět, aby mohla klidně plout.

Cestou zpátky na palubu *Sedmy* jsem vylezl na skokanskou plošinu, do níž byla trvale zapuštěná traverza těsně nad vodní hladinou. Pak jsem vyšplhal po dvou šikmých kovových schodech a přehoupl se přes zábradlí. Má společnice mne pozorovala, jak si suším tričko. Po chvíli řekla: „Jak jenom můžeš jít dolů do toho černého blivajzu? Vždyť tam může být to svinstvo, co tak kouše.“

Znovu jsem si natáhl tričko a sáhl po kalhotách. Ale jako by na jednou nějak ztratily svoji váhu. Přitáhl jsem si ji, ohnutou paží jí nasadil hák okolo hrdla a hmatal jí po těle, až jsem se dotkl vypoukliny ve tvaru malého revolveru, který si stačila v mé nepřítomnosti ukrýt dole u slabin. Vztekala se a sápal se mi po očích, tak jsem ji přitiskl tak silně, že nemohla skoro vůbec dýchat. Pokoušela se oběma rukama uvolnit moje sevření, zatímco já jí volnou rukou zajel dolů do džínů, našel uvnitř tu zbraň a vytáhl ji. Odstrčil jsem Mary Alici pryč od sebe. Nemohla popadnout dech, kašlala a tloukla pěstmi do stěny, než vůbec byla v stavu vydat ze sebe první slova: „Cítila bych se mnohem líp, kdybych ji měla u sebe. Prosím...“

„Je mi líto.“

„Málem jsi mi zlomil vaz. Víš to?“

„Je mi líto.“

„Já bych přece po tobě nestřelila. Sam to dobře víš.“

Vešel jsem dovnitř. Šla za mnou a pořád naříkala, krk jí silně bolel. Neměl jsem být tak krutý. Nějaký neřád ji tam venku štípl do čela. Vidiš tu bouli? Proč neseš ty kalhoty? Natáhni si je. Vypadáš

směšně. Šel jsem na před, abych se od ní dostal pryč, a cestou jsem zvedl svoji hnědou obálku. Vážila stejně, ale já se pro jistotu ještě podíval dovnitř. Všechno bylo zdánlivě v pořádku. Všechno bude tvoje, Hirschi, Deo volente – dá-li Bůh. Od té doby, co jeden Boo Waxwell mne a přátele skoro přivedl k předčasné zkáze na palubě *Sedmy*, Meyer a já jsme hodiny a hodiny pořád vylepšovali tuhle kocábku, pokoušejíce se vmontovat různá překvapení do její výbavy. Ta překvapka musí být neočekávaná a nekomplikovaná – v tom oboru byl zase Meyer mistr. Jedno takové jsem teď otevřel. Je to rychlé a prosté. Otevřete lékárníčku. Je uložena ve dvojitém pažení, prkno dna se zdá být částí vnější konstrukce samotné skříně. Ale jestliže vyndáte léčiva a zatlačíte kliku třetí západky nahoru, otevře se jako víko schránky. Hmátl jsem dolů a vyndal naolejovaný kolt Diamondback, prohlédl zásobník, vložil ho zpět a vedle položil jeho vzdáleného menšího a slabšího bratrance. Výklenek byl dost hluboký, abych mohl položit obálku na místo, kde by se nedotýkala zbraně. Přimáchl jsem víko dolů, položil na ně zpátky toaletní náčiní a skříňku zavřel. Neviditelné panty, velmi pevná západka, pěkný a dostatečně hluboký suchý otvor. Jedno z těch lepších překvápек.

Musel jsem trochu uvažovat, než jsem se vydal nazpět ven, na dosah té hlučné nedůtklivosti Mary Alice.

Věděl jsem, že nemá ani ponětí, odkud jsme připluli a jakým směrem jsme se vůbec plavili. Takže kdybych se pustil směrem opačným, nebude nic namítat. Potřeboval jsem víc otevřeného prostoru, než jsem měl dosud. Kdyby se mi podařilo jemně najet na mělčinu, nebo aspoň vzbudit zdání, že na mělčině jsme, mohl bych s půlí míle otevřené plochy na každé straně vylákat ostrostřelce dost blízko, aby byly naše šance vyrovnány. Třeba na deset stop? Na sklápěcích políčkách zásobníku lodního boku nad vodou byla ukryta stará springfieldská puška na žraloky s teleskopem, schopným čtyřikrát zvětšovat, ale hlaveň byla provrtána povrchně a výstřely měly tudíž tendenci zanášet.

Vykreslila mi Sprengera, ale já si ho představil, jak vyráží z telefonní budky ve směšné kapuci a stoupá k nebi. Tak mi připadal. Pravda, vypadal jinak velmi působivě. Naše dosti krátká známost

byla až dosud zajímavá. Zvláště způsob, jakým jsem vzal jeho peníze. A jeho děvče.

Mohl užít ostrova jako úkryt, mohl rovněž použít Meyera, jen aby viděl, zda je možno využít Meyerovy „zlé“ vůle vůči mně. Možná s sebou přivedl Davise, toho s tím černým knírkem. Bude postradatelný? Kdo ví? Vražda a žhářství. Čluny divoce hoří. Čtyři lidi přece lze usmažit stejně snadno jako tři. Jeden dobře mířený výpad pažbou pušky nebo pevná rána kusem trubky – a můžeš hochu zapomenout, že rodinný dentista bude vůbec schopen poznat svoji práci.

Ne, ruce v klíně, to nebylo v mém stylu. Čím víc jsem ovšem přemýšlel o způsobech a prostředcích, tím méně se mi líbily. Útěk taky není dobrý, ledaže by se jednalo o takový druh běhu, při kterém to oběhneš nazpět a po stupě se dostaneš rovnou za lovceva záda. Takže zítra vezmu *Muñequitu* a přiblížím se tak těsně k Regal Marine, jak to jenom půjde. Máucta, Franku. Co to, nehledáš snad náhodou někoho...?

Zarumplovala petlicí u dveří, vedoucích na příd. „Co tam pořád uvnitř děláš?“

„Přemýšlím.“

Bylo slyšet, jak něco mrmlá a šine se pryč. Vyšel jsem ven, namíchal další drink a chystal se přichystat pro nás něco k snědku. Přestala s naříkáním. Vypadala ustaraně. Žádné díky, nechtěla ani poslouchat nějakou muziku. Ne, žádné karty, díky.

„Trave?“

„Ano, zlato.“

„Jinak se nechceš na nic zeptat?“

„Nemyslím.“

„Je tedy všechno vysvětleno?“

„Myslím.“

Začala zívát. Přešla kolem mne. Po chvilce z toho manévrování vzešel její požadavek, abych ji odnesl do mé postele. Poradil jsem jí, aby se odnesla sama. Ohrnula nos a šla pryč, do své vlastní. Já ještě chvilku stál a pokoušel se sám sobě tvrdit, že všechno vychází podle plánu, tak jak to má být. Nebo aspoň téměř tak.

Ale nemohl jsem se do toho vpravit. Jsem stranou. Vždycky jsem kolem sebe viděl veškeré ty hry a ráje života a vždycky jsem záviděl hráčům a těm, kdo kráčí během slavností v jásajícím průvodu. Dívám se na karty, se kterými karbaníci hrají, a cítím v žaludku prázdno, když mne míjí ty velké bubny, usmívám se, krčím rameny a říkám – kdo vlastně potřebuje hry? Kdo chce přehlídky? Svět se zdá být masou usměvavých lidí, kteří hýčkají jeden druhého a kymácejí se dopředu dozadu před ohněm a zpívají staré písně a smějí se jiným do tváří, vůkol pravda a důvěra. A já klečím na pokraji lesa, příliš daleko, než abych cítil žár onoho ohně. Zdá se, že všechno se ke mně dostává svým způsobem až z druhé ruky, což nedokážu pochopit. Copak nejsem splácáný z masa a kostí stejně jako ti ostatní? Přesto se mi ve chvílích největší bolesti zdá, až příliš často se mi zdá, že odpovídám s úšklebkem a posměchem jiné stránce svého nezměrného katalogu výčitek svědomí. Cítím se stát napořád na pokraji vyslovování nevyslovitelného, dotýkající se toho, co nikdy nebylo dotčeno, jenže já nemůžu dosáhnout skrze závoj samoty. Žiji bez toho, že bych byl skutečně naživu. Mohu milovat bez milování. Jsem-li uprostřed přátel, kde vládne smích, sepětí, důraz a teplo, tak se na sebe občas dívám s určitým odstupem a myslím si, že oni ve skutečnosti ani nevědí, kdo tam s nimi je, jaká to zvláštnost se nachází v jejich blízkosti, která zkouší být něčím jiným.

Jednou, a to už jsem měl skutečně dost vypito na pronášení úsudků o věcech subjektivních, jsem se tohle všechno pokusil tlumočit Meyerovi. Nikdy nezapomenu na podivný výraz v jeho obličeji: „Ale my jsme přece *všichni* takoví!“ To mi tenkrát řekl. „*Tak* to přece chodí. A platí to pro každého na celém světě. Tos nevěděl?“

Chtěl jsem mu věřit. Jenomže víra je velice těžká záležitost, když se tu motáte v noci, až příliš daleko od ohně, než abyste cítili jeho žár, až příliš daleko od lidí, než abyste mohli slyšet slova jejich písní.

19. KAPITOLA

Něco mě probudilo. Vymotal jsem se z postele a stál ve tmě, pořád ještě rozespálý, a naslouchal jsem s nataženým krkem. Malé vlnky šplouchaly a lehce pleskaly o trup lodi a taky jsem rozeznával i mnohem slabší, ale stejně pravidelný zvuk vln, které v nárazech omývaly kořeny mangrov a sklouzávaly zase nazpátek. Jinak nic. Generátor jsem vypnul ještě před půlnocí.

Naučil jsem se důvěřovat svým neurčitým stavům úzkosti, to jsou moje hlídky a drží stráž. Musím zjistit, jestli mě poplašily pouhé stíny, nebo skutečnost. I kdyby devatenáctkrát šlo o falešný poplach a až po dvacáté došlo na lámání chleba, vždycky bude záhodno raději všechno znovu zkontrolovat, než si jít lehnout – a přijít o krk.

Nahý jsem se vydal přes (i potmě důvěrně známá) místa v prostorách mé domovské lodi. Dveře do další kajuty zůstaly otevřené. Vystoupil jsem na druhý schůdek k místnosti, poslouchal jsem a slyšel tiché chrčení na konci každého vdechu a dlouhý ochablý chrapot měkkého patra při výdechu. Spala.

Když muž předstírá spánek, tak někdy imituje chrápání, žena nikdy. Mé oči už přivykly tmě a v matné záři hvězd, která sem pronikala přes okénko, jsem mohl rozeznat temnou skvrnu jejích vlasů na polštáři a taky náznak jejího profilu. Spala na zádech.

Ještě než jsem se vrátil do postele, zkontroloval jsem všechny zámky, všechna bezpečnostní opatření. Nebyl žádný způsob, jak je deaktivovat, aniž by nespustil klaxon, který by vyplašil ptáky na tři ostrovy odtud.

Rád bych věděl, zda by někdo přelezl na palubu přes postranní zábradlí; přesun váhy v tom případě u mne zapne tichý poplašný systém.

Když se podívám nazpět, Frank Sprenger se zdál nezvykle více impozantní. Borůvkové oči upřeně zíraly ze sluncem osmahlých faldů kůže na tváři, jeho šíje se zdála být širší než lebka. Vrátil jsem se do své kajuty a vytáhl šortky. Je zvláštní, jak se mužský cítí být o něco zranitelnější, když je totálně nahý. Zdá se to být zábava chránit speciálně jednu oblast.

Šaty nejsou pancíř, nicméně symbolická ochrana přece jen člověku ihned dodá trochu více pocitu, že je logická a oprávněná. Třeba takový krab poustevník, ten musí být bezpochyby plný zvláštních stavů úzkosti během těch několika okamžiků, kdy se ve chvíli, co dorostl velikosti jednoho vypůjčeného krunýře, má přestěhovat do většího; opatrně ho měří svými klepety a posléze se vysouká ze starého domečku, aby se vecpal do nového. První prehistorickou evidencí v oboru ošacení je bezesporu kus hadru, zakrývající právě mužskou zadnici.

Když jsem se vymotal z postele, vyškubnul jsem bezmyšlenkovitě svůj Airweight z pouzdra, visícího vedle nadosah. Tak jsem ho opět zasunul nazpět, kam patřil, a vyndal jsem ze skříně M 35 Browning. Je to automatická pistole ráže 9 mm se zásobníkem, takže má kapacitu čtrnáct nábojů. Padne mi do ruky a já ji mám rád. Kam namířím, tam zasáhne cíl. Znáš totiž způsob, jak vytvořit pudovou vazbu mezi střelcem a jeho ruční, zbraní: je zapotřebí připevnit páskou tužkové světélko s velmi úzkým paprskem k hlavní přesně v její linii a upravit to tak, aby paprsek bylo možno prstem, popřípadě palcem na okamžik rozsvěcovat. Pak se postavte do setmělé místnosti a střílejte tím světlem, z obrátky, při prudkém pohybu, při pádu, palte na lampu nebo na roh obrazu, na knihu, co je na stole, na časopis, co leží na podlaze. A miřte tak, jako byste ukazovali ukazováčkem, paži v pohodlné poloze, nikdy ji nezvedejte při míření k oku. I taková pouhá hodina nácviku může přinést překvapující přesnost. Později to už praktikujte někde na odlehlém místě a s ostrými náboji.

Odmítám ruční zbraně. Způsobil to Meyer. Vypracoval tři příležitostné přehledy ve věci legislativy zbraní. Říkal: „Jediné dvě věci, které můžeš zabít ruční zbraní, jsou plechové konzervy a lidi.“ Potom pokračoval: „Přes polovinu vražd, spáchaných v téhle zemi, můžeme přičíst blízkým známým nebo příbuzným zavražděných. V okamžiku vášně vydá pistole hlasitou a uspokojující ránu, nevyžaduje žádnou hbitost a jen velice malou sílu. Kolik vražd by se vůbec neudálo, kdyby ti všichni museli použít kladiv nebo nožů?“ A taky říkal: „Studie ukázaly, že pokud dotyčná osoba není psychopat, voják, nebo policajt, existuje šance pouze jedna ku deseti, že se člověk může dostat přímo ke střelbě tváří v tvář zločinci.“

Takže radosti při pohledu na ruční zbraně, ze schopnosti s nimi zacházet a tedy i z pocitu z nich postupně ubývalo. Já už dokonce začínám nemít rád samotný jejich tvar, taky jejich dotek a pach.

Ale pokud podnikám kariéru ve své verzi divokého byznysu, hodlám čelit lidem, kteří touží číst můj nekrolog. Takže se zbraně stávají nástrojem riskantního obchodu. Stejně jako masopustní polykač ohně, jak předpokládám, považuje jistě za rozumné mít po ruce nějaký hasicí přístroj. Třeba dokonce může hasicí přístroje i nenávidět, protože ho svým způsobem upozorňují, že se leccos zlého může přihodit, ovšem pokud polykač není blbcem, bude mít přístroje na dosah, naplněné až na doraz, a bude přesně vědět, jak s kterým manipulovat.

Venku na palubě jsem vstoupil do jasnějšího světa, ale držel jsem se raději míst, ukrytých ve stínu. Udělal jsem dvě obchůzky a pak jsem se zastavil, naslouchal a čekal. Vlhký vítr nebyl od severu, byl teplý a vál nepřetržitě. Odněkud slétl noční pták, aby hlasem beznaděje chraplavě prorokoval neblahý osud a dokonce se mi i vysmíval.

Zvolna jsem se vrátil zpátky do salónku, zapnul hlavní osvětlení a opět naslouchal. Byly skoro čtyři ráno. Zastrčil jsem pistoli za pás u šortek a cítil na těle kov, o kapánek chladnější než noční vzduch. Věděl jsem, že mi z rozčilení hladina adrenalinu natolik vystoupila, že potrvá aspoň hodinu, než se úplně vstřebá a budu moci usnout. Jak jsem se blížil k posteli, zaslechl jsem Mary Alici mluvit ze spaní: „Marf? Nestř. Jagsmnujetžna?“ Vstoupil jsem. Kvílela, převalovala hlavu dopředu a dozadu, zase zakvílela a obrátila se na bok. Jedno z těch slov patrně poplašilo hlídky, držící stráž, a zapnu poplach v hlavě. Byla v mysli deprimovaná a mumlala nějaké otázky. Přisedl jsem k ní na postel, položil jí ruku na rameno a zatřásl s ní. Pomalu se začala probouzet k vědomí. „Jaksmenuješ, Frank? Jžšmarjá. Ach, cst-stalo?“

„Měla jsi zřejmě noční můru.“

„Ale běž, McGee, mně se nikdy nic nezdá.“

„Každý má sny, Mary Alice, někdo si to pamatuje víc a jiný méně. Mluvila jsi ze sna a vzbudilas mě.“

„Mluvila? To je *nesmysl*. Co jsem říkala?“

„Na něco ses vyptávala, jenže to nebylo v žádné světově známé řeči.“

„Jak víš, že to byly otázky?“

„Z modulace hlasu. Marf? Jagsmnujetžna?“

„Och bože, Marf. Kde je ti konec? No dobrá, tak či tak, ptala jsem se. Ty ses jistě moc nevyptával.“

„Co tím míníš?“

„Ty na mě odněkud hledíš, a já tě nevidím. Pojd sem ke mně.“ Přitáhla si mne k sobě. Natáhl jsem se a dal nohy na postel. Položila mi svou hlavu na rameno a nechala pěst na mé hrudi. „Ty dobře víš, co míním tím vyptáváním,“ ozvala se.

„Že by?“

„Ty jsi dost mazaný, že jo? Nechal jsi mne spát a čekal, až utrousím nějakou další informaci. Nikdo si přece nebude myslet, že by ses zeptal, jak se dostala Jane do rukou ta další skladní kniha s vytištěným Frankovým jménem.“

„Domníval jsem se, že ses jí zeptala, říkalas, že jsi brzy žádnou neměla.“

„Tak nějak. Ptala jsem se na vedlejší výdaje všech investičních účtů, protože firma Lighthouse zastavila činnost tohoto druhu, a pokud oni měli jména, neuděláme chybu a vyprodáme to. Tak... co ti tak říct, že mne přiotrávila?“

„Láry fáry. Jeden den ti bylo zle. A později sis na to vzpomněla, když jsi potřebovala lhát dál. A ta čísla v papírech, jimiž jsi označila uspořádání, byla pro tvůj vlastní prospěch při sestavování onoho alba smetí. A tys přišla na ten figl, že jako byla už dlouho předtím zmatečná, a o jejím prohlašování, že odchází pryč. Ona nežije, u téhle ženy už nic nemůžeš stáhnout zpět, ona už teď jaksí nemůže výpovědi ověřit.“

A lidi dům *obrátili* naruby, aby narušili pátrání.“

„V pořádku. Ty jsi ve všem tak uhlazený, že ano? Nesměl ses mne dokonce ani zeptat, oč víc vím o celé věci, že je to tak?“

Asi na dvě sekundy jsem zatajil dech a doufal, že si toho nevšimla a nevyložila po svém. Jestliže jsem někdy měl být jistý, musel jsem celou tu věc provést nenápadně, aby se zdála spíše náhodná. Musel jsem svoji lhostejnost zahrát přesvědčivě. A tak jsem zešíroka

a nahlas zívnuł a otočil se k ní, stahuje pokrývku dolů pod její kyčle, abych ji mohl lépe obejmout, pohládit a pomazlit se s ní.

„Hej, máš snad nějaký problém?“ ozvala se. Zasunul jsem pistoli pod polštář a znovu jsem zívnuł. „Už žádné další otázky o Jane, zlato. Já vím, že jsi ji zabila ty.“

Odtáhla ode mne ústa, ztuhla, chytla moji ruku v pohybu za zápěstí a držela mne, abych se nehýbal. „Seš si zatraceně jistý,“ hlesla.

„Zapomeň na to,“ povídám a současně jsem se snažil položit ji vedle sebe, snažil jsem se zmírnit její tlak.

Přitáhla se opět zpátky a zaútočila: „Jak si můžeš být tak jistý?“

„Vyložil jsem ti všechny kloudné důvody, proč to nemohly být ty děti.“

„Ale když to tedy byl někdo, komu moc záleželo na tom, aby to vypadalo na ta děvka, tak proč zrovna já?“

„Má to význam, ten či onen důvod? Nemysli na to, kotě.“

Zkusila na to nemyslet. Cítil jsem, jak se mi snaží vymanit, jak se snaží stát se paní svého těla. Odstrčila mne.

„Počkej chvíľku. No tak. Hele, existuje nějaký důkaz?“

„Když Fedderman zjistí, že se mu z obchodu ztratily hodnotné známky, a navíc zjistí, že jsi odešla bez rozloučení, co myslíš, jak to asi bude vypadat?“

Byla už celá podrážděná a zlostně se mnou třásla: „Ale ten zatracený důkaz!“

„Zachovej klid. Nikdo tě neviděl ani přijít, ani odejít. Nic jsi za sebou nenechala. Dokonce koupili tvoji verzi o tom, kdy se to stalo.“

„Moji verzi?“

„Posunula jsi elektrické hodiny v ložnici dopředu na dvě patnáct a pak jsi je strhla a mrštila s nimi o stěnu.“ Chtěl jsem zase zadržet dech. Místo toho jsem si ji přitáhl blíž a políbil ji na krk. Vydechla.

„Ještě k té věci, miláčku,“ řekla. „Já jsem ji měla opravdu ráda.“

Opravdu.“ Zase vzdychla. Její dech nesl stopu zvětralosti po spánku.

„Co lidi čekají vůbec od člověka, když mu nedají vůbec žádnou možnost volby? Víš, co měla v úmyslu udělat?“

„Ne. Koho to zajímá?“

„Přestaň chvíli. Vžij se do mé situace. Já jsem za ní nešla ze své vlastní vůle, to ona mě požádala, abych se k ní stavila. Popovídat si a tak. Její hlas zněl velmi naléhavě. Parkovala jsem dost daleko od bydliště. Sehnala mne u Hirshe. V pořádku, souhlasila jsem, a tak jsem se rychle sebrala a šla k ní do bytu. Už na mne čekala. Byla dost chladná a nevlídná a taky byla oblečená, jako by chtěla někam odejít. Víš, kam se chystala? Říct to Hirshovi a přimět ho, aby volal na policii. Ona si to všechno propočítala tak, že jsem to vlastně musela být já sama. A věděla jak. Ne přesně, ale dost přibližně. Počkej chvíli. Dala jsem jí nějaký návrh, prosila jsem ji, obhajovala se. Vybrečela jsem tolik slz, že by to naplnilo celou fontánu. A když po tom všem viděla, co musí vzápětí přijít, chtěla utéct. Dohnala jsem ji. Popadla jsem ji a obě jsme upadly ve dveřích. Byla jsem vzteky celá bez sebe a ona ležela pode mnou, tváří dolů. Vstala jsem a smýkla s ní nazpět do místnosti, tam jsem jí klekla na záda, popadla za vlasy a cloumala na všechny strany. Potom to tiše křuplo a ona najednou celá nějak zvláčněla jako... jako kus másla. Fuj. Celá uvolněná, skoro úplně. Tehdy jsem si myslela, je mrtvá, ale mám za to, že ještě chvíli žila. Sedla jsem si a všechno jsem promyslela a pak jsem pod umyvadlem našla červené gumové rukavice. Vytáhla jsem z kabelky peníze, obrátila jsem celý byt vzhůru nohama a odešla.“

„A jak ses zbavila těch skvrn, které na tobě přece musely zůstat z toho všeho, co jsi roztřískala?“

„Nijak. Úplně nejdřív jsem si všechno svlékla a nasadila si na vlasy koupací čepici. Měla jsem natažené i rukavice a při odchodu jsem je odnesla s sebou. Potřísnila jsem se, ale když jsem skončila, dala jsem si sprchu a oblékla se. Celou tu dobu jsem se snažila nedívat se na ni, kdykoli jsem kolem ní musela projít. Já měla Jane *doo-pravdy* hrozně ráda. Odpustíš mi?“

„Jestli ti *odpustím*?“

„Ne, můj milý, já věděla, že pochopíš. Báł ses mě, protože sis tím byl jistý. Snažila jsem se na všechno myslet, dokonce i na to zadní okno, mělo to vypadat, jako kdyby tuhle přístupovou cestu využil někdo menší.“

Bylo tam toho tolik, co bylo třeba udělat a na co bylo třeba myslet, takže proto jsem přišla do tvého jachtového klubu tak pozdě. Měla jsem zpoždění, byla jsem hrozně nervózní a bála jsem se.“

„Nikdo by to nepoznal.“

„Pamatuješ, jak jsi mě poprvé políbil a já pak šla dolů na tu malou pláž, protože jsem chtěla být chvíli sama?“

„Pamatuju.“

„Až do té doby jsem se chtěla držet Franka. Jenže pak jsem si uvědomila, že jsem ho ve skutečnosti podfoukla, když to s Jane vyšlo najevo. Správně bych měla Frankovi všechno říct na rovinu a nechat ho, aby tu věc okolo ní zmákl. Frank byl totiž vždycky ve všem až moc opatrný a já tušila, co by asi udělal, aby se vyhnul podezření, že má prsty v Janině smrti. Věděla jsem, že ten čubčí syn bude dělat všemožné čachry machry, aby mě dostal zpět, abych mu vydala to pravé album a abych dostala ten šunt tichou vodou z banky. Potom by zrušil podíl, vzal by ten dobrý materiál a zaranžoval to tak, jako že to prodal, a tak by byl prakticky čistý. A co by pak následovalo se mnou? Od té chvíle jsem se rozhodla pro tebe a ne pro Franka. Bude to tak lepší.“

Kromě toho to byl jediný způsob, aby mi všechno zůstalo. Chudák Frank. Po mém útěku si dal hravě dohromady, že to já zabila Jane a že mám zboží. On ví, že Fedderman bude nejspíš kvůli podvodu vyvádět, a taky, že moje zmizení ohlásí. Na světě neexistuje žádný způsob, kterým by se Frank vyhnul podezření, že je pořádně namočený. Dokonce kdyby udržel v tichosti, že mě znal i mimo banku, bude nucen vysvětlovat původ veškeré hotovosti. Třeba by mohl, ale když on chce vypadat velmi diskrétně...! Já si nemyslím, že by mu Hirsh musel peníze splácet. Ani si nemyslím, že se tím bude Frank dlouho živit. Myslím si, že tě miluji, McGee. Miluješ taky Mary Alici?“

„Nezměrně.“

„Dobrá...ted' to můžeš dokázat. Mohl bys – zatraceně, zase někam jdeš. Co se s tebou ksakru děje?“

„Mám dojem, že už vím, co mě probudilo.“

„Mohu ti říci něco, co tě neprobudilo.“

„Nemůžeš nastavit past, abys ulovila past.“

„Co to má jako znamenat?“

„Nemůžu dost dobře tvého společníka zaskočit tím, že se k němu dostanu mnohem dřív, než je stanoveno, protože přesně tohle on dělá. To je pro něho důležité. Proč by dával někomu cizímu tabulku a trval na ní? Kromě toho pokud je dobrým střelcem, proč by měl přijít za soumraku, když nadchází noc? Rozbřesk je už lepší. A není daleko. Vítám tě, milý Franku.“

Uvažoval jsem nahlas.

Prudce odešla. Shodila stínítko lampy, našla vypínač, přeběhla okolo nohou postele ke mně, vydala tu nějaké neurčité hrdelní zvuky a běžela nazpět na svoji stranu.

„Frank?“ vyrazila. „Tady? A brzo?“

„Hele usad' se. Sehrajem to tak, jako by se chystal ukázat za svítání. Dneska. Vlastně každého dne. Ty jsi ho podrazila. Podrazilas ho všemi možnými způsoby.“

„Co to tam máš?“

„No co asi?“

„Nějakou zbraň, kruci. Poslyš, odkud jsi to vzal?“

„Vem si nějaké šaty.“

„Co v nich budu dělat? Jdeme někam, nebo co?“

„Natahni si zase kalhoty a tu košili s dlouhými rukávy.“

„Jestli si myslíš, že půjdu ven mezi ty brouky, tak se –“

„Zavři klapačku, jo? Koukej se obléct a zaklapni.“

„Nemusíš mi nařizovat, co mám –“

„Můžu tě vynést ven na příd i s lehátkem, tam ti svázat ruce k sobě, nohy k opěrátku na nohy a krk za opěradlo, nechat tě tam a dívat se, jak dobrého mají snajpra.“

„Tak už přestaň! Nevadí mi žertíky, ale měl bys vědět –“

Vstal jsem. „Já nežertuji. A čím víc o tom přemýšlím, tím víc se mi to zamlouvá.“

Viděl jsem, jak jí poklesla čelist. Zírala na mne s ústy dokořán. Potom polkla naprázdno, aniž by pusou zavřela, a já si všiml, jak se jí hrdlo vydulo. Brala mne vážně.

„Ty bys to *udělal*?“

„Koukej jenom sklapnout a něco na sebe hod'.“

Poslušně provedla, co jsem jí řekl. Netrvalo jí to moc dlouho. Vešla do koupelny, a když posléze vyšla ven, měla hladce přičísnuté vlasy a namalované rty.

„Mohu se tě, Trave, na něco zeptat?“

„Například?“

„Podle čeho soudíš, že sem přijde?“

„To by bylo příliš dlouhé povídání.“

„Jak chceš.“

Oblékl jsem si maskáče a tmavě zelenou pletenou košili s krátkými rukávy a na nohy staré palubní boty. Šla za mnou nahoru na horní palubu. Já šel dál, vylezl jsem na zábradlí a chytil se podpěry, abych udržel rovnováhu. Díval jsem se jižním směrem přes japonský dalekohled, který přibližuje devětkrát. Ačkoliv se na východě rýsovala šedá linie a dalekohled dost kvalitně projasňoval předměty, bylo to jako koukání se do umouněného hrnce. Nemohl jsem vlastně najít ani horizont.

Seskočil jsem zase na palubu a rozhlédl se kolem sebe ve snaze udělat honem něco. Útek by mu naznačil, že jsem se domýšlel správně. Musel by předpokládat, že mi Mary Alice vyrazila všechno podstatné. *Neutěci* by svědčilo buďto o naprosté nevinnosti, nebo o stupiditě, popřípadě o určité kombinaci obojího. To by mohla být ta nejlepší odpověď. Objevil jsem, že se pokouším nemyslet na Meyera. Pokud moje domněnka o nynější Sprengerově tabulce byla správná, mohl být Meyer podroben nějakému náhlému a velice ošklivému přemlouvání. Starý paličatý medvěd. Tajemný starý ekonom.

Mysli, hergot! Jako ta malá znaménka IBM, užitá k distribuci před tím, než najednou znamenala, že jestli někdy uposlechli, jestli lidé všude skutečně začali myslet, tak první věc, kterou udělají je, že si vezmou sánky a zpřístupní počítače. Pár čtveráckých vizionářů už to dokonce dělá svými poťouchlými způsoby. Musí hlídat v těchto dnech místnosti s počítači. Maličký magnet z hliníku a niklu, upíchnutý na tom správném místě za pomoci nějaké ucpávky nebo žvýkačky, může vymazat sto tisíc informačních jednotek, než ho najdou.

Mysli! Ale *Sedma* se cítila jako těžkopádná hračka, jako něco v bláznivé hře přerostlých dětí. Meyer i já jsme ji používali jako klubovské obydlí na stromě, které ukrývá tajná slovíčka a úmluvy, se-

znam členů party, praky a vzduchovku Daisy. Ted' ale jeden skutečný živý muž měl v úmyslu přebrodit úžinu a sfouknout to obydlí ze stromu do vody. Snad bych mohl vyndat ten starý bublifuk a fouknout mu do očí nějaké mydlinky.

Předpověď. Patrně s sebou bude muset mít Meyera, protože ačkoliv Meyer může najít Bezejmenný ostrov podle typického tvaru, který si zapamatoval, určitě by nemohl nikomu jinému popsat, jak se tam dostat.

Předpověď. Jistě s sebou bude někoho mít. Nebude si přece chtít sám pronajmout skif s motorem vzadu, nepošle ani Meyera, aby ho najal. Nejvhodnější by bylo poslat *třetího muže* s instrukcemi, aby se vrátil z Regal Marine s vypůjčeným člunem a vyzvedl je.

Takže tedy tři. Jestli s sebou vzal „Dave Davise“, což se zdálo být možné, dělalo by to slušnou váhu masa na pronajmuté lodi. Chtěl by zajisté dobrou loď, nosnou i rychlou. Regal Marine nějakou takovou zajisté těm ranním rybářským fanatikům dodala. Nájemné před svítáním, takže se můžete s rozbřeskem klidně vydat do míst, kde očekáváte bohatou žeň a bažíte ulovit něco extra.

Až nás najdou a budou identifikovat, Meyerova funkce skončí. Až nás Sprenger zabije a umístí položky investičního konta na palubu *Sedmy*, podíl práce *třetího* by skončil. Nesnažil jsem se plýtvat duševní energií spekulací o tom, jak by to všechno zvládl. Já bych na to neměl nervy.

Pruh na východě se rozšířil a začal šedavě zářit na svět.

Zvolna vystupovaly bizarní kontury ostrovů v tenkém mléčném oparu. Jeden z nich, Bezejmenný, byl hodně blízko u *Sedmy*; stáli jsme dost vysoko vedle něho, aby si tam Sprenger našel dobrý úkryt pro člun, který by měl k nám doplout. Musel to být ten ostrov před námi, vzdálený něco přes sto yardů.

Bylo dost jasno, nebo se tak aspoň zdálo, když jsem uvolnil háky a *Sedma* nastartovala, aby se vrátila zátokou po vlastních stopách nezmapovaným kanálem směrem na jih do hlubších vod. Aby v nastávajícím dni buďto bojovala, nebo aby opět utíkala. Nebo se uvítna se Sprengerem a jeho společností za těch nejhorších možných podmínek. Jestli je pro odstřelovače něco dosažitelnějšího než výletní člun na mělké vodě, rád bych o tom slyšel. Možná by mohli povídat

ti texasští sportovci, co jsou zvyklí střílet ze zálohy jeřáby z písečných kopců, když ti velcí nemotorní ptáci klouzavě přistávají. Ti snad našli něco snazšího k zabítí.

Co tak přece jenom zmizet? Co by se pak stalo Meyerovi? Mohl by se bolestně pousmát a říci: „Pane Sprenger, oni tu *zřejmě* měli být!“

Takže ať by přišel za svítání, nebo za soumraku, problém je týž. Místo abych měl celý den na rozmyšlenou, zbývala mi necelá hodina. Jít a počkat na něho u mangrov? Scéna je připravena, takže by mohl... Zrezivělé soukolí v hloubi mé mysli reptalo a otáčelo se. Suchá ložiska skřípala.

„Co je s tebou,“ zeptala se mne.

„Bude třeba se do toho pustit v mokasínách, po indiánsku,“ odpověděl jsem.

„Jak prosím?“

„Porozumíš, až se do toho dostaneme. Budu-li mít ovšem čas to dodělat. Tu máš, vezmi si tohle. Uprav si ostrost. Přejížděj dalekohledem tamhleto oblast. Jestli uvidíš jakýkoliv člun, který by mířil k nám nebo se motal v té oblasti, houkni na mě.“

„A kde budeš ty?“

„Budu mít fůru práce.“

20. KAPITOLA

Připravit nejdůležitější kulisy pro nadcházející scénu mi ani příliš dlouho netrvalo. Když jsem změnil směr *Sedmy*, vyzval jsem Mary Alici, aby vytrvala, a pak jsem lodí vjel do mangrového porostu za velkého praskotu a lámání větví, kde se mi posléze podařilo trup usadit a naklonit. *Muñequitu* jsem odsunul od ostrova stranou, na dostatečně hlubokou vodu a potopil ji. Nabrala vody dost, a tak by zůstala úplně ponořená, ale já nechtěl, aby jí moře smýkalo, tak jsem ji umístil na okraj písčiny u zálivu.

Klesla ke dnu a voda ji téměř pokrývala až po stanoviště lodivoda, plošina byla nakloněna a vyčnívala z vody. Francouzským klíčem jsem rozbil její ochranná skla. Vyndal jsem záchranný nafukovací člun Winslow z poklopu v palubě. Složil jsem pádlo a nafoukl žlutý člun do takové tloušťky, jak to jenom šlo. Na písčíně jsem se musel velice opatrně pohybovat, byl totiž čas lásek žahavých rejnoků, kteří byli hodně tlustí a po nos zahrabaní do písku, se kterým navíc barevně splývali. Měřili v průměru osmnáct palců napříč. Jestli šouráte nohama, nemáte potíže: setřepou ze sebe písek a mrštně utečou, ti podmořští letci s koženými křídly.

V půli cesty zpátky na *Sedmu* jsem se přestal šourat a otočil se za *Muñequitou*. Jako by mi něco sevřelo srdce. Byla tam úplně opuštěná, loď bez svého pána. Slunce přešlo pozvolna z temně rudé barvy v oranž a posléze se ustálilo v oslnivě bílém kotouči, visícím přímo nad obzorem, což slibovalo zase další horký den.

Když jsem vylezl na palubu, dívala se na mne dolů z horní plošiny a přivítala mě slovy: „Co jsi u *čerta* dělal?“

„Ty snad máš dávat pozor, ne?“

„Dobrá dobrá... Dávám pozor.“

„Máš u sebe nějaký klobouk, který by Frank Sprenger znal a pamatoval si ho?“

„Frank není moc na registrování oděvních doplňků. Leda by ti je sám zakoupil. Mně se líbí velké schlíplé látkové klobouky s širokými okraji. Mám jeden červený, který je *skutečně* červený, a on si kvůli tomu ze mne utahoval.“

Vyšplhal jsem se nahoru, vzal si dalekohled, vyhoupl se na zábradlí a pátral. Uviděl jsem jakousi tečku, pohybující se přes hladké moře velmi, velmi daleko odtud. Dostrkal jsem ji dolů. Vyndala ten klobouk z jednoho ze svých kufříků, s nimiž chtěla prve odejít. Byl víc než červený, hýřil živou šarlatovou barvou. Prokopal jsem skrz naskrz lodní kufry a našel jsem staré lodní nárazníky, po stranách zamaštěné od oleje, které bych býval dávno vyhodil, ale jež jsem uchránil pro případ, že bych je použil někde u zámku. Byly zabalené ve staré šedé plachtovině, zamaštěné a otřepané, zaplombované sedřeným kapokem. Měly válcovitý tvar a byly dlouhé asi třicet palců. Velikostí odpovídaly její hlavě.

Zkusil jsem ten klobouk na jeden nasadit – a pasoval.

„Ty jsi nejspíš spadl z višně,“ prohlásila.

„A ty se budeš muset ukrýt a navíc se obejít bez těch svých dlouhých černých vlasů. Tohle bude jako tvoje tělo, plavící se na člunu pro dva.“

Když jednou dostala nápad, pomáhala. Zprvu trochu bezútešně plakala, když jsem jí nabral všechny vlasy do levé dlaně a pak je opižlal u hlavy obyčejnými nůžkami. Spojila je gumičkami do volného splývajícího copu. Ten jsem pak připevnil na nárazník. Chtěl jsem ten člun co nejvíce zatížit. Co chvíli jsem pozoroval vzdálený člun a měl jsem dojem, že se skutečně přibližuje směrem k nám. Použil jsem náhradní kotvy, přidrátované k nárazníkům, a taky nějaké konzervy, abych ten gumový člun přetížil. Přes všechno to harampádí jsem přehodil pokrývku, dole ji zahrnul a zaranžoval jsem všecko tak, aby to získalo podobu ženské postavy, ukryté pod příkrývkou. Nárazník s kloboukem a vlasy byl na jednom konci člunu. Svítící tmavé vlasy, volně rozhozené zpod šarlatového okraje klobouku, byly v ostrém kontrastu, s jasnou žlutí gumového člunu.

Rychle jsem to všechno spustil na vodu, brodil jsem se a místy i musel plavat, dostrkal jsem člun na potřebné místo a použil i malou houbovitou kotvu, abych tu kamufláž udržel ve velmi jemném pohybu mořského proudu tak, že konec člunu s červeným kloboukem bude nasměrován k ostrovu, o kterém jsem se domníval, že by mohl být využit coby úkryt, až se bude Sprenger přibližovat.

Když jsem opět vyšplhal nahoru na palubu *Sedmy*, stála tam Mary Alice a vypadala úplně jiná s těmi ošmidlanými, zubatými a krátkými vlasy.

Roztržité koukala někam mimo, přesněji řečeno na pramici, a držela ruce sepnuté těsně u krku. Když jsem se otočil a podíval se na ni, poznal jsem, co zapříčinilo ten zvláštní výraz její tváře. Bylo to lepší, než jsem doufal. Vyděsilo ji to. Ona tam vlastně plula ve člunu mrtvá. Zajímalo by mne, zdalipak vůbec byla schopná pochopit skutečnost své případné vlastní nevyhnutelné smrti. Dneškem máme, přátelé, všichni o jeden den méně, každý z nás. A radost je vlastně jediná věc, která tak nějak zpomaluje hodiny.

Když jsem zaostřil dalekohled na vzdálený člun, přiblížilo ho to natolik, až jsem se polekal, že by mě mohli vidět stejně dobře, jako já viděl je. Byli tři. Světle modrý člun plul velmi zvolna a směřoval z leva do prava. Věděl jsem, že odtud mohou přes stromy na Bezejmenném vidět bílý vrcholek *Sedmy*. Odhadoval jsem, že mohli být přibližně o něco málo než jednu míli odtud. Pluli velice zvolna, protože proplouvali mělčinami. Ten směr naznačoval, že se pohybují k místům, odkud by mohli zamířit k Bezejmennému, trochu na západ, asi něco přes sto yardů ode mne, pořád kryti hradbou ostrova. Dosud jsem si nemohl být jistý, že to nejsou jenom ranní rybáři. Seběhl jsem dolů a ve spěchu se vrátil zpět s teleskopem. Zaměřil jsem okulár na šedesátinásobné zvětšení a využil úhlu mezi zábradlím a sloupkem jako opěru. Šedesátinásobné zvětšení přiblíží předměty, vzdálené šest tisíc stop, jako by byly odsud pouhých sto stop. Úzké pole velmi ztěžovalo sledování pohybujícího se objektu. Dostávali se do hlubší vody a začali tedy nabírat rychlost, když jsem je zabral. Zahlédl jsem je jen letmo.

Byla to jedna z těch nesčetných napodobenin Boston Whaleru s centrální konsolou, kde mohl stát kormidelník a s větším odstupem ovládat motor na zadní části člunu speciálním řídícím zařízením. Nemohl jsem rozeznat muže, který člun řídil; zdál se mi být dost velký na to, aby to byl Davis. V době, kdy jsem ho měl v merku, koukal někam k jihu. Viděl jsem jenom plantážnický klobouk s bílou páskou, přehnutou dopředu a uchycenou dole u jeho hlavy, aby s ní vítr nešlehal. Měl žlutou košili. Meyer seděl na nákladní bedně před

konsolou, nakláněl se dozadu a měl ruce, jak se mi alespoň zdálo, založené.

Nebo snad svázané? Založené. Na hlavě starý památeční klobouk ze safari. Bílou loveckou halenu s plastickým páskem, imitace leopardi kůže. Frank Sprenger byl níž a seděl na sklápěcí plošině. Na těle měl černé tričko, bílé šortky, světle oranžovou baseballovou čepku s dlouhou stuhou a velké tmavé sluneční brýle. V ruce třímal prut na ryby, který teď ale směřoval vzhůru. Kolem krku se mu pohupoval triedr.

Když jsem je spatřil, couvl jsem a zmizel. Čekala na mne u boční paluby a nepřetržitě polykala nasucho.

„Už jedou,“ řekl jsem v odpovědi na otázku ještě dřív, než ji stčila položit.

„Co budeme –“

„Teď dávej bedlivý pozor. Máme deset minut, možná víc, než Sprenger zaujme svoje postavení. Opustí svého druhu a člunu a přebrodí se k támhleтому cípu ostrova, jak tam je ta písečná zátoka. Další konec ostrova je v příliš hluboké vodě a tento konec je mnohem blíž k nám.

Takže určitě bude chtít mít více pohodlí a získat hezky jasné pole k palbě přes volný prostor u mangrov, které v těch místech začínají řidnout, potom počkat, až oba přijdeme na palubu, a pak mne dostat prvního a po mně i tebe. Mám za to, že bude chtít informaci, aby nemarnil zbytečně čas pátráním. Z toho lze odvodit, že mne by oddělal kulkou do hlavy či do srdce a tebe dostal střelbou do nohou.“

„Dělá se mi z toho nanic jenom když to poslouchám –“

„Čili on bude hledat a najde takový způsob zkázy, který by mohl sám způsobit. Obě lodě vyřadit z provozu a potom tvoje tělo v tom člunu. Někoho tu dostat prvního. Co se týče těch mokasínů, tím jsem ti chtěl jenom naznačit, že to je právě věc, které uvěří, že se stala. Jeho malý svět se tak či tak bortí, je to tedy další zatracená pohroma, se kterou nepočítal. Kvůli tomu se ale nestane ani trochu ledabylý, ani netrpělivý. Je to pečlivý muž. Na chvílku myslím tiše počká a bude sledovat nějaký pohyb toho nastrčeného panáka v pramici. Dřív či později se bude muset přesvědčit. Domnívám se, že tu pramici

pošle ke dnu. Pak chvíli počká a posléze vystoupí sem na palubu, možná sám, ale pravděpodobně s parťákem.“

„A my budeme kde,“ špitla stísněným hlasem.

Zavedl jsem ji dolů. Začalo to být povážlivé, zahříváním teplota prudce stoupla. Upozornil jsem ji, aby vyčkala a strpěla to. Tiše. Chtěla svoji malou zbraň, tak jsem ji vyvexloval za další dvě hnědé obálky a ukryl je na stejné místo jako tu první. Neměl jsem pražádný záměr dát Sprengerovi možnost najít ty dvě obálky u ní a rozhodnout, že to je ta várka, co mu chybí, a odejít.

Vzal jsem ji dolů do předního břicha lodi, prošli jsme sníženou chodbičkou a nahoru do nevelkého prostoru, kde byla uložena lana. Bylo tu místo pro ni i pro ta kotevní lana, přestože Mary Alice byla značně vysoká. A navíc tam byla jakás takás ventilace. Řekl jsem jí, že se může posadit a houpat nohama, ale jestliže uslyší někoho se blížit sníženou chodbičkou, ať ihned vsune nohy dovnitř, zaklapne dveře a zlehýnka zatáhne malou zástrčku, aby bylo zamčeno zevnitř. Ještě jsem zdůraznil:

„Zůstaň tady, ať uslyšíš co uslyšíš, nedbej na to, co si budeš představovat nebo myslet. Raději se ani nepokoušej myslet, vyčkej, dokud sem pro tebe nepřijdu. Jeden chybný krok, a jsme oba mrtví.“

„Kde budeš? Co chceš dělat?“

„Bud' opatrná. Sklapni papulu a čekej. A ani muk! Já mám svoje moc dobré místočko. Já je odtamtud dostanu.“

Nechal jsem ji být a šel jsem otevřít svoje moc dobré místočko. Dal jsem dovnitř všechno nezbytné, nechal dveře otevřené dokořán a připravené.

Sešel jsem do kuchyně, klekl jsem si a pozorně sledoval moře spoza nízkého pravého rohu otvoru, který byl pevně prosklený z obou stran a sousedil s kuchyní. Domníval jsem se, že takhle budu mít celkový přehled. To ale nebyl dobrý úhel; mohl jsem vidět žlutou pramici, vrak *Muñequity* a větší část blízkého ostrova, ale neviděl jsem písečnou zátoku a její konec.

Viděl jsem na deset stop od místa, kde jsem očekával, že zaujme svoji pozici. Teď bud stejně trpělivý, jako je on.

Nemohl bych říci Mary Alici celou pravdu o tom, co jsem měl v plánu udělat. Chtěl jsem nastrojit léčku – pramice, rudý klobouk, to

ticho, odepsané lodě – a vylákat Sprengera i jeho komplice na palubu. Měl jsem představu, že si uchovají Meyera pro nějakou konverzaci, když už viděli tu scénu, kterou jsem připravil. Přivážou ho počítám k mangrovám, zatímco sami vylezou na palubu Sedmy. A tehdy, budu-li mít příležitost, vyrazím ze svého tajného úkrytu, čapnout toho nejbližšího za ucho pěkně delikátním kroutivým pohybem svého zápěstí, toho druhého držet před namířenou bouchačkou a hulákat „bůůů“. Pak mu zkroutím ruku a taky ho vezmu přes palici. Oba s největší péčí a úsilím spoutám. Potom budu moci zajít pro tu dámu s neobvyklým stříhem vlasů a připojit ji k té hromadě. Stavit se pro Meyera a pro člun a přivézt ho. Použít velké kotvy a síly rumpálu na vytažení Sedmy u mangrov. Ucpat *Muñequitu*, vypumpovat vodu a připravit loď opět k plavbě.

Vzít oba malé čluny na krátký vlek a vrátit se touže cestou serpentinovitým kanálem nazpět do hlavního kanálu a položit Meyera s vychlazeným pivečkem v ruce za volant, zatímco já zavolám přes miamského námořního telefonistu seržantu Goodbreadoyi. Seržante? Tady je McGee. Něco bych pro vás měl.

Žádný strach, převládá schopnost. Úspěch a rychlý průběh střetu se projeví díky momentu překvapení.

Každých deset minut jsem se koukl na hodinky a zjistil, že mezi tím uplynula jediná minuta. Poslouchal jsem vzdálený hysterický chechtot racků, lovicích ryby zpod mořské hladiny. Slyšel jsem tryskáč, který přelétal někde hodně vysoko nade mnou. Slyšel jsem kapku potu dopadnout na vinylovou podlahu.

Moje kalhoty byly suché a ztvrdlé solí, teď začínaly tmavnout okolo pasu, jak nasávaly můj pot. Lodní boty byly pořád zvlhlé. Vítr sotva neznatelně povíval. Viděl jsem, jak se vodní hladina stává víc a více průsvitnou. Od mangrov a travnatých bažin sem opět mohla přiletět hejna komárů a aspoň tak eliminovat Sprengerovu železnou trpělivost.

On teď asi nebyl vznětlivý. Ted' už to byla práce. Před šesti lety byl doporučen z Phoenixu, a to ne jenom díky svým modrým očím. Pokud je trest za zkoušení mazaných triků dost rychlý, nemilosrdný a trvalý, tím méně se provádí zločinných pokusů a celý spletenec spolupráce a koncese probíhá hladce. Jestli do města přijdou drzí nováč-

ci, aby snížili stávající pouliční ceny, načež jsou nalezeni v elegantních bytech už delší dobu mrtví po boku svých dlouho mrtvých milenek, tím méně nováčků pak přijde do města ovlivňovat běh byznysu. Pokud nějaký člověk náhodou svědčí před porotou a později se najde jeho hlava v krabici na klobouky ve skříni hracího automatu na letišti, všechny poroty toho méně docílí.

Změnil jsem pozici. Začal jsem chytat křeč do nohou. No tak už pojď, Franku! Čirou náhodou jsem se podíval na člun, když vtom jsem spatřil, jak šarlatový klobouk vylítnul sám od sebe do vzduchu za doprovodu hluchého plesknutí do vody něčeho ve veliké rychlosti. Klobouk poskočil asi jednu stopu nad hladinou a odletěl směrem ke středu pramice. Náraz odstrčil nárazník dopředu, ten sklouzl dolů pod kulatou žlutou výduť pryžované stěny člunu. Díky mému pracovnímu upevňování vlasů k nárazníku zůstal i přesto chomáč kadeří viset dál přes obrubeň záchranné pramice, což bylo z ostrova zřetelně vidět. Nemohl jsem ani doufat v realističtější efekt. Pramice se začala od konce potápět. Dostala další tři zásahy, které na ni byly vypáleny v další vteřině. Klesání se zrychlilo a proběhlo skoro vodorovně. Hladina se vzápětí nad člunem zavřela a na povrch vystupovaly bublinky vzduchu. Po hladině plul pak už jenom rudý klobouk, ale jak vpíjel slanou vodu, začal se potápět.

Ticho trvalo asi pět minut, než byly vypáleny další cílené střely. Padlo jich šest. Poznal jsem, kam byly určeny, když druhá z nich poslala do vzduchu červený prach z čočky reflektoru na přídi *Muñequity*. Rozstřílel její světla a malý chromový knoflík na vrcholku lodní vlnky, jakož i malý kloub na špičce stěrače skla.

Docela určitě neměl k dispozici žádnou cílovou ručnici, vzhledem k úrovni umístěných ran. Zvuk výstřelů měl zlověstný, bodavý charakter. Šest výstřelů mi poskytlo nejasnou stopu. Patrně to byla blesková akce malého kalibru a prudké razance ve stylu Winchester Speciál 243, který má odchylku asi půl palce v prvních sto yardech, rychlá výměna nábojů, jako u Winchestrovky 247 Speciál, která nese s přesností půl palce na prvních sto yardů a pálí sedmdesát až osmdesát ran olova při počáteční rychlosti projektilu okolo tří tisíc šesti set stop za sekundu.

Všechny lodě mají svoji osobnost, přítomnost, svoji vnímavost. *Muñequita*, v překladu Malá panenka, pro mne vždycky znamenala zatraceně moc a já ji potopil do písečné zátoky, takže někdo může sestřelovat její náramky.

Muselo ji to vyvést z míry.

Po kratší pauze skropilo tentokrát šest střel *Srdcovou sedmu*. Zasllechl jsem cinknutí lodního zvonu a skomírající skřípnutí kulky, odražené od mosazi. Třesk, cinkot, praskot. Bouchnutí, kňučení a hvízdání střepin.

Jen doba potřebná k novému nabití – a začalo to znova. Jedna kulka vlétla do kuchyně a mezi hrnci to zařinčelo. Následovalo dlouhatánské ticho. Jako by na můj pokyn skočil ušatý bílý králík zpátky do klobouku. Jednou jsem se vsadil s Meyerem, že zajdu na palubu *Sedmy*, ukryju se a že mne nenajde ani po dvou hodinách pátrání. A to on znal dobře tu starou kocábku! Vsadili jsme se o sto dolarů plus eventuální právo nezaplatit sázku, což by ale znamenalo, že v případě prohry je třeba vítězi koupit skvělý oběd a pokusit se o opětne vyjednávání své prohry.

On nemohl tušit, že zatímco trávil týden nahoře v Montrealu a poslouchal čtení z papírů o mezinárodních měnách a výměnách, já našel tesařského mistra, který emigroval z Kuby. Když otevřete dveře na přední část lodi, nacházíte se v krátké chodbičce s velitelskou kabinou nalevo. Přímo vpředu je do prkenného lodního pažení vbudováno vysoké zrcadlo, které už bylo zainstalované, když jsem ten hausbót vyhrál v pokeru. Navrhl jsem určité míry a ten malý Kubánc se bavil. Povídal, že je to klidně proveditelné. Posunul vnitřní pažení o několik palců, pak obešel kuchyni a vyrobil vysokou spíž, jen o něco málo palců mělčí. Přemístil zrcadlo, vyřízl otvor jen o vlásek menší než zrcadlo, položil mosazný pant z piana dolů na stranu vysokého zrcadla a provedl konečnou instalaci. Zkoušel jsem to.

Pokud člověk nemá nafouklé panděro, tak i s vyšší postavou zabere překvapivě malý prostor, pokud ho měříte odzadu dopředu: méně než dvanáct palců. Ovšem uvnitř je dost tma. Zakoupil jsem skvělé oboustranné zrcadlo za přemrštěnou cenu a on je instaloval do zrcadlového rámu. Bylo to o moc lepší.

Ten Kubánek pak ještě odstranil kašdickou stopu své vysoce zručné práce. Vymyslel prostý, ale solidní úchyt, který by držel zrcadlové dveře zavřené a dal by se uvolnit vložním dlouhého drátu do skoro neviditelného otvoru u pažení, na pravé straně u zrcadla vedle rámu. Pro nezvaného návštěvníka to bylo prostě zakončení vnitřního prostoru. Kubánek na mne dost pomrkal, protože byl přesvědčen, že si tu chci vybudovat bezpečný úkryt, kam případně uliju zbloudilou dámu, kdyby pan manžel vtrhnul ve spravedlivém hněvu na palubu. Já mu ovšem neavizoval, že jsem nikdy neholdoval středoamerickému hobby zakroutit krkem náhodné ženě při jakékoli příležitosti. Ale bylo pár situací, kdy jedni lidé přišli na palubu a hledali jiné lidi, a bylo by nešťastné nemít žádné dobré místo k uložení pro ty, kteří by se raději nechtěli nechat najít. A dokud jsem to mohl využít, myslel jsem, že bych mohl přimět Meyera, aby pěkně platil. A stalo se: prohrál sázku. Divil se duchaplnosti a odbornosti vykonané práce. Pak mi koupil legendární steak, báječné víno a lstivě mne ukecal na mizerných deset procent původní sázky.

Mohli by vstoupit na palubu. Mohli by prohledávat *Sedmu*. A dřív nebo později by se oba současně ocitli v krátké chodbičce mezi kajutami. Tehdy bych vyrazil s automatickým Browningem v pravici a sešitým koženým obuškem v levé ruce a skočil po nich, plný chuti a odhodlání rozmlátit jim ty jejich palice deseti uncemi sekaného olova.

Přesunul jsem se k salónku, stoje mimo dohled, a poslouchal jsem. Vryl jsem si do paměti ty košile. Bílá na Meyerovi. V případě nějakých nesnází pálit do žluté košile nebo do černé. Dřív, trochu dřív, než jsem očekával, jsem zaslechl neklamné zvuky, jež vydává člověk, který se brodí ne příliš hlubokou vodu. Bylo jich víc. Nemohl jsem říci, zda byli dva nebo tři, rozhodně jich bylo víc než jeden.

Tak jsem vklouznul nazpět do své bezpečné a tajné skrýše. Nechal jsem zrcadlové dveře otevřené – stále byly otevřené. Zrcadlo leželo na podlaze chodbičky a ten největší střep byl menší než talíř. Jedna z těch dvanácti kulek musela vniknout dolů nebo se nějak odrazila...

A co teď, bílý králíčku?

Strach je absolutně neproduktivní. Nemá vůbec žádný význam. Takže jestli je to pro tebe novinka, nemáš naprosto ponětí, jak to zvládnout, a může tě docela ochromit. Ovšem jestli jsi to už předtím zažil, mnohokrát a na mnoha místech, tak tedy víš, že jsi-li vůbec schopen začít se hýbat, tak to pomine. Nemůžeš trávit čas myšlením, nebo tě to chytne podruhé. Musíš jednat, aniž bys uvažoval. Je to něco jako přesun do nějakého vzácného a zvláštního hnacího kola, určitý druh převodovky jen zřídka potřebné a zřídka dosažitelné. Skrčil jsem se, vytáhl pistoli a odkopl jsem střepy bezcenného úkrytu na podlahu. Zřejmě se chystali přijít do salónku od zadní paluby, byl by to logický postup. A pro mne zůstával jediný prostor pod dolní palubou, dostatečně široký, aby vylepšil moji šanci. Dostal jsem se tam, co nejrychleji jsem byl schopen a jak nejtíšeji jsem dovedl. V místnosti bylo jen jediné místo, kam ode dveří nebo skrz okénka nebylo vidět, a já se tam doplazel. Ten úkrytu mi poskytl dlouhý žlutý zahnutý gauč, za který jsem zalehl. Zpod gauče jsem se mohl dívat a sledovat práh otevřených dveří. Kdybych pohnul nohou od gauče dopředu, mohl bych pozorovat celé dveře.

Tak tedy, McGee. Zapomeň na klukovské sny o slávě. Teď nesmíš mít žádné skrupule ohledně střelby ze zálohy, nesmíš zaváhat ani před střelbou za účelem usmrcení. Žádná pravidla fair play, chlapče.

Uslyšel jsem prudké vrzání paluby. Kapala voda. Chrochtavé supění při fyzické námaze, plácnutí mokré dlaně o zábradlí, žuchnutí gumových podrážek na palubní prkna. Poté se sekvence opakovala.

„Zasraní komáři!“

„Drž hubu!“

„Stejně tu nikdo –“

„Hubu drž!“

Deset vteřin vládlo ticho. A náhle něco vběhlo do salónku. Měl jsem dojem nějakého zvířete, takového ohromného a vitálního, jakési hrubé síly, která překonala patnáct stop, zlehka dopadla a pohybovala se velmi ostražitě. A hned poté, rovnou na prahu místnosti, stanul pár velkých mokrých tenisek a ode dveří se ozvalo: „Nikdo tu není...“

Nesměl jsem myslet na ten hlas u dveří, ale věnovat celou pozornost animální přítomnosti za gaučem. Nadzdvihl jsem se a spatřil

Davise v celé jeho kráse, zmáčeného po pás a s revolverem v levé ruce, která mi jako cíl byla nejbliž a kterou právě spouštěl k tělu. Namířil jsem pistoli, aby trefila jako ostatně dosud pokaždé, ale zapomněl jsem, že mám zbraň pouze v pohotovostní poloze a musím k první ráně vyvinout značný tlak na spoušť, takže střela minula cíl a teprve až druhým výstřelem jsem ruku trefil. Vykřikl a vrhl se po spadlé zbrani ve snaze chňapnout po ní druhou rukou, já vyrazil dopředu a tu druhou ruku jsem rovněž zasáhnul. Skulil se na zem a odkutálel se ven ze dveří k palubě. Stál jsem a každou chvíli jsem očekával kulatý terč hlavy, který by se objevil za koncem gauče. Ty tři výstřely padly velmi těsně po sobě, slily se v ohlušující burácivý zvuk, hodně odlišný od pružného šlehnutí ručnice, a zanechaly ostrý pach střelného prachu v horkém vzduchu.

Ručnice třeskla jako ohromný bič a svůj šleh umístila přes kraj mého stehna. Ihned jsem zase nabyl moudrosti, zalehl jsem podruhé a díval se zpod gauče. Měl bílé lodní boty. Musel jsem pistoli naklonit na jeho stranu, abych mohl zacílit. Nemohl jsem normálně mířit. Zkoušel jsem jak na to. Boty se pohnuly blíž. Musel jsem zamířit znovu. Bok jedné boty rudě mokval, ale ten chlap nevydal ani hlásek. Co bude lepší, střelit do druhé boty a srazit ho tak dolů, nebo raději vyskočit? Riskl jsem to: ale sotva jsem se napřímil a zvedl zbraň, on vystřelil nečekaně a bez míření, bezpochyby v naději, že mne zasáhne, jenže to fungovalo jako jeden z těch nemožných triků, vystřižených ze špatných westernů. Výstřel mi vyrazil pistoli z ruky a ta odletla do odlehlého kouta, zatímco moje ruka a celá paže zůstala tím nárazem znečitlivělá až k lokti.

Sprenger rychle zamířil doprostřed mého čela a potom zvolna sklonil hlavěň.

„Jste zatracenej idiot, McGee. A zatracenej hajzl.“

„Nemáte moc na výběr.“

Pokoušel se mírně stoupnout tou poraněnou nohou. Neucuknul bolestí, nekulhal, nezměnil výraz, ale tvář mu přece jen bledla bolestí a jeho žlutohnědý obličej nabíral barvu šafránu. Sňal si svoje sluneční brýle.

„Tím chcete jako říct, že vás potřebuju?“ Gestem mi naznačil, abych couvl, udělal další krok a opřel se bokem o okraj gauče.

„Meyer je v pořádku?“

Trvalo pár sekund, než na moji otázku zareagoval. „Jste takovej druh lidí, vy dva. On je přímý chlap. Ví toho dost o budoucnosti městských daní. Pěkně jsme si spolu poklábosili. Ztrácím styky, už ani neumím lidi přečíst, ta zatracená McDermítka je cvok. Byla cvok. Když se jednou do toho vložila, bylo to, jako kdyby cílem všeho jejího snažení bylo zabít nás oba. Vás jsem si přečetl špatně. I Meyera jsem si přečetl špatně.“

„Je v pořádku?“

„Zatím. Patrně nezažívá zrovna pohodlí, ale vede se mu dobře. Díky, že jste mi dal vědět, jaký je to obchodní materiál.“

„Pokud se budete moci dostat zpátky na loď.“

Podíval se na svoji krvácející nohu. „To pusťte z hlavy, v nejhorším případě si kleknu a tak se nazpět taky dostanu.“ Věřil jsem mu. Potřásl svou velkou hlavou. V těch malých borůvkových očích byl lesk lítosti. „Měl jsem téměř pět set tisícovek ulitých pro lepší časy, pro případ, že bych někdy musel běžet a měl šanci běžet. Poštovní známky! Můj ty bože!“

„Spolehlivá investice, jak říká pan Fedderman.“

„Co jsem mohl dělat? Mohla by vyzvonit bratrům McDermítovým, že jsem s ní ležel.“

„Nebyl žádný předem poučený blízký přítel, aby podal zprávu.“

Zamyslel se nad tím. „Nemohl jsem riskovat. Vidíte to. Ta žena by *raději* lhala, než by mluvila na rovinu.“ Zaklonil se a pohlédl ven ze dveří. Mírně pozvedl pušku a řekl: „Něco byste měl vědět. Ať vás trefím kamkoliv, tak na tuto vzdálenost –“

„Jsem mrtvý od hydrostatického šoku. Zasahuje tekutinu, přenáší šokovou vlnu do žil a arterií a vybuchuje v srdci. Přišel jste sem ke mně. Vypálil jste mi na stehno cejch.“

„Víte hodně věcí. Projděte pomalu kolem mne a koukejte se po Davisovi ode dveří.“

Uposlechl jsem jeho příkaz. Davis byl venku. Ležel na tváři, nohy rozhozené, jednu prostřelenou ruku pod pasem, druhou nataženou přes hlavu.

Viděl jsem zbytky tepenných záchvěvů na rozervaném zápěstí, malý pulsující pramínek, který byl velký jako slánka na sodovku a

vyrážel asi na tři palce. Krev stékala do odtokového palubního kanálu a odtud do moře. Davis měl hlavu mírně pootočenou, takže jsem mohl spatřit jeho tvář. Zavřená víčka už promodrávala. Knír se zdál být přilepený k papírovitě bílé kůži. Tělo jako by se vytrácelo z šatů, ale širokánský plantážnický slamák byl pořád pevně na svém místě. Smutný gejízek se rychle tratil. Dva palce, jeden palec, dost.

Pomalu jsem se otočil a zvolna pokročil zpátky k salónku.

„Právě vykrvácel.“

Zmateně na mne pohlédl: „Já měl za to, že jste ho trefil do ruky.“

„Do obou. Nemohl krváčení zastavit, používal jednu ruku, která na tom tak špatně nebyla.“

„Chtěl jste ho trefit do rukou?“

„Ano.“

„Umíte s tou věcičkou dobře zacházet. Jenže jste hlupák. Když jste tak dobrý, mohl jste se znenadání vynořit, střelit do hlavy mě a pak jeho.“

„Nazvěte to přirozeným zvratem, Franku.“

„Máte na palubě vybavu pro první pomoc?“

„Vždycky.“

„Vemte to a dejte mi to na nohu.“

„Mám ten dojem, že spolu vyjednáváme, nepletu se?“

Hleděl na mne a někam skrze mne, zvažoval úzký prostor svých možností, sporé šance. Pak pronesl unaveným hlasem: „Já postavil ten městský záruční byznys skoro od nuly. Měl jsem za to, že budu v popředí. Přesto mám tuhle práci rád. Jsem v tom dobrý. To je právě to, co skutečně chci dělat.“

„Franku?“

„Já vím, já vím.“

„Suma sumárum, váš plán zněl asi takto: zabít mne i tu ženu, Davise, Meyera, tuhleto loď se všemi čtyřmi těly na palubě spálit, pak najít ty cennosti, co s nimi Mary Alice utekla, a vrátit se s nějakou velice příhodnou vybájenou verzí a vírou v dobrý průběh, samozřejmě s nadějí, že nebude možné zjistit, že Jane Lawsonovou vlastně zabila Mary Alice, že se neprovalí ani váš spolek s Mary Alicí ve věci podvodu kolem Feddermana. No a pokud získáte nazpět ztrac-

né zboží, nejlepším tahem bude vyrovnání s Feddermanem a pak už vyměnit ty šunty z přihrádky.“

Zamračil se na mne: „Co vy víte o nějakém spálení? Jak byste o tom mohl kruci vědět?“

„Musel jste se zřejmě Meyera vyptávat na tenhle hausbót. To mu vniklo představu, že se pokoušíte odhadnout, zda to bude dobře hořet a jestli se hausbót nachází na takovém místě, kde by nebyla naděje, že by někdo mohl chtít popřípadě oheň třeba hasit.“

Chvilí hloubal, pokyvoval hlavou a posléze řekl: „Takže vám potom telegrafoval.“

„Vy jste pořád v jednom kole, co? Dva odstranit a dva do foroty. Ukažte, já vám tu nohu ošetřím. Pak bych vám řekl, kam ty věci schovala. A vy mne patrně necháte tam venku vyzvednout její tělo, aby neplavalo s dírami kolem dokola a neprovokovalo lidi ke všetečným otázkám. No a potom se přeneseme na druhou stranu a přitáhne sem celkový výnos a vy přidáte další dvě těla na pohřební hranici a zdrhnete odsud.“

„Vy jste velmi nápomocný. Řekněte mi, proč?“

Musel jsem to provést velmi dobře, on mi musí věřit. Musel jsem být důvěřivý, ale zase ne příliš důvěřivý, musel jsem být opravdový, ale zase ne moc přehnaně. „Neměl jste ten pocit. Franku, byl jsem na půl kroku před vámi.“

„Možná. Až dotedka.“

„Jednou jsem od Meyera slyšel, že se na vás budu moci spolehnout při úvahách, proč tady jenom sedím a čekám. Měl bych snad být takový trouba a domnívat se, že vás budu moci dostat bez povyku? Já si vás, Franku, vážím jako profesionála. Udělal jsem, co byste taky udělal, být v mé kůži.“

Opatřil jsem si pojistku. Včera pozdě odpoledne jsem mluvil s Meyerem.

Netvrdím zrovna, že jsme přímo slyšeli vojenské trubky a viděli na nebi US Cavalery, jak se řítí nad vodou a pálí ze svých armádních pušek vzoru Sharp. To ovšem taky neznamená, že cokoli byste dělal, by zároveň nebylo zaznamenáno.“

„Pak nemám vůbec žádnou naději. Konec spojení?“

„Pojistka může být vždycky zrušena. Možná bych ani nárok nevznášel.“

Pohupoval nohou a pozoroval svoji botu. „Přestala krváčet. Aspoň to. Co se toho zrušení týče, McGee, můžu vás přimět, abyste mi řekl, jak to zařídit. Jednou jsem natrefil na chlapíka, kterého jsem nemohl přimět mluvit. Měl tak slabou výdrž, že omdléval při prvním doteku. To bylo pouze jedinkrát, co jsem kdy šlápl vedle. A dal jsem už příležitost více než stovce lidí zjistit, že mi mají mnohem víc co říci, než vůbec chtějí.“

„Vylekal jste mě. Já se nesnažím být vychytralý, protože já takový skutečně jsem. Mohl byste mě přimět, tun jsem si jist. Jenže trvalo by to přesně tak dlouho, dokud bych to byl schopný vydržet – a nemyslím si, že byste to mohl provést, aniž byste zanechal spoustu viditelných poškození.“

No a když byste to všechno, Franku, vykonal, stejně byste zjistil, že jediný způsob zrušení, je přeže mne osobně, nikoliv telefonicky či písemně. Osobní přátelskou návštěvou mého zabezpečovacího agenta.“

„A vy chcete využít takové hovno k vyjednávání?“

„A proč ne? Zkuste to vyvrátit. Mohu přimět Feddermana, aby všechno prodal. Chci přesně polovinu, jsem praktický člověk. Vstoupím tak trošičku do vaší kapsy, abych zachránil kůži sobě i svému partnerovi. Napíšu vám přiznání kde, kdy a jak jsem zabil Davise a jak jsem zabil paní Ray McDermitovou. Znáám ostrov nedaleko odtud, je dost vysoko položený, tam můžeme pohřbít těla a já to dám do toho přiznání a navíc taky námořní souřadnice. Pak mne budete mít v hrsti.“

„Ale ta vaše pojistka bude platit dál, co? Tím chcete říct, že vlastně budeme mít v šachu jeden druhého. Můžeme tu nohu nějak obvázat?“

„Takže dohoda je uzavřena?“

„Řekl jste polovinu? Krucinál, co se dá dělat. Ukažte mi ty zatracené poštovní známky.“

„Později. Minulý večer jsem totiž zajel autem do nejbližší vesnice a odeslal jsem je poštou na svoje jméno. Tři obálky.“

„Proč jste nezačal s tím?“

„Nekoupil byste to. Ale teď už jo, protože jestli by to i nebyla pravda, vy byste mohl začít právě s tím.“

Neznatelně se pousmál. „Polovinu. Harry Harris povídal, že prý tohle je váš způsob. Je to velkej balík. A ten němej hlupák, víte co udělal? Šel v noci domů a povídal manželce o všem, co prováděl během celého dne. Jako by to byl nějaký šatnář nebo co. Kdybyste mi nepřihrál infonnaci o tom vyzrazení, tak bych vás teď nebral. Takže – mohl byste *prosím* něco už s mou nohou udělat?“

Právě tohle slovo uvolnilo pružiny, držící můj žaludek, takže jsem ho naráz cítil v krku. Prosím. Krásně předpovídající slovo. Leč žaludek se vrátil opět do své normální polohy.

„Vzadu je skříňka první pomoci a...“

A Mary Alice levou rukou rozrazila dveřní rám, jak zavravorala a chytala balanc. Byla zalita potem od hlavy až dolů, tvář bledá, ústa otevřená, oči omámené stavem blízkým mdlobám, způsobeným hor-kem. Ve své velké ruce držela malou automatickou zbraň, ale ta byla odkloněna na jinou stranu a mířila k podlaze.

Frank Sprenger trhnul puškou směrem k ní. Pokusila se na něho namířit. Puška hlasitě práskla a ona vypoulila modré oči, které ihned pohasly, a svezla se přímo dolů, takovým hodně divným způsobem, jako když se ranec hader sesmekne z věšáku. Malý revolver odletěl směrem ke mně, vymrštěn silou nárazu ve snaze zbraň prudce zved-nout a vypálit, jenomže místo toho Mary Alice zbraň upustila. Re-volver letěl vzduchem tak pomalu, že jsem měl ještě čas ovládnout svůj instinktivní reflex zachytit ho pravicí; zkusil jsem to naopak levou rukou. Pravice byla pořád ochromená a cit se do ní vracel jen pomalu a bolestivě, jako by mi oznamoval, že by něco mohlo být i zlomené.

Sledoval jsem letící zbraň a podařilo se mi pevněji chňapnout. Koutkem oka jsem viděl Franka Sprengera ještě pořád ohromeně stát se zbraní dosud obrácenou k mé společnosti, či spíše do prázdna, kde ještě před chvilkou byla její hlava.

Namířil jsem na něho a malá automatická zbraň spustila o trošku hlasitěji než kapslovka. Zkroutil se a škulbl kohoutkem pušky, zatím-co ve mně cosi zíralo na něho a našeptávalo mi, že ten blázen zapo-mněl odjistit pojistku. Střílej, nabádal mě ten hlas. Dělej!

Skokem se dostal ke mně. Kamenná hnědá tvář pod oranžovou čepicí. Napřáhl po mně obrovské svalnaté paže. Karikatura svalnaté hrudi, vyřezávané z hikory, tvarující černé tričko. Ohnuté masivní svalnaté nohy pod bílými šortkami, které ho skokem vymrštily ke mně, zatímco jeho borůvkové oči noční můry vypadaly vzdálené, neosobní, ale s absolutním odhodláním. Jako by ani neměl poraněnou nohu. Couvl jsem dozadu a namířil na něho nemotornou levou ruku a malý automat vydal svoje nicotné bang bang bang, což na něho neudělalo žádný dojem. Udeřil do mne jako vagon a odhodil proti stěně. Odrazilo mne to a upadl jsem pod něho. Ještě jsem stačil zahlédnout, jak se jeho pěst jako perlík zvedá a dopadá na mne. Stočil jsem hlavu napravo a kutálel jsem se do oslepujícího třpytu a někam dál a dál, za okraj světa kamsi dolů, třpyt se změnil v drobné bílé puntíky bůhví kde nade mnou – a pak jsem ztratil vědomí.

21. KAPITOLA

Byl jsem ve staré velké posteli, která se uprostřed prohýbala. Měla vysoké tmavé čelo. Napravo bylo okno, dvojité závěsy a ve spodní části okenní tabulky prasklina, která zkreslovala zelený krasopis baniánu, jenž dosahoval k oknu do takové blízkosti, že tlumil světlo v homí ložnici. Naproti nohou té staré postele byly dveře do ložnice. Pořád byly dokořán. Kloset byl umístěn mimo, po mé levé straně. Vedle stál prádelník, na jehož vršku ležela ohromná lastura. Na stěně poblíž okna visela v rámu litografie Benátek s gondolou v popředí. Koupelna byla o kus dál na chodbě vlevo před schody, které vedly dolů.

Ležel jsem tam už dlouho. Slyšel jsem, jak do střechy bubnuje pořádný liják a hlučně stéká po baniánových listech. Za každého soumraku se strom ozýval křikem malých ptáčků, kterých měl plný seznam. Občas jsem i slyšával příboj, ale daleko odsud. Slyšel jsem taky provoz, mnohem blíže než příboj, vozidla velikou rychlostí rachotila nocí. Během dne projížděl sem a tam nějaký starý hlučný stroj, chcípající někde dole za mým oknem. Někdy jsem zaslechl lodní motory, mnohem blíže než příboj. Jednou na banián slétla velká modrá volavka, tak blízko, že jsem mohl pozorovat její divoké žluté oči.

V domě jsem slýchal mladé smějící se hlasy. Hrála se hudba, bouchaly dveře, odjíždělo se hlučně na motorkách. Viděl a slyšel jsem ty věci a přijímal jsem je. Byly tam. Nevypτάval jsem se na nic.

Nemohl jsem otevřít ústa. Špička mého jazyka objevila kousky drátu a novou díru, kde jazyk cítil, že v horní řadě vpravo chybí dva zuby, dost blízko vpředu, ale ne úplně. A jeden zub pod nimi. Tudy vcházela do mých úst skleněná trubička. Byla zakřivená, aby usnadnila sání, když jsem ležel.

Po jistou dobu, kterou si pamatuju velice mlhavě, tu někde byla široká naškrobená žena v bílém, měla silné a jemné ruce a hodně mlaskala jazykem.

Mísy, masáže zad, převazy. A ještě před tím jiné místo, chodby, nosítka, injekce.

Ted' už existovala jen ta malá žena s krejzlíkem vlasů, jejichž blond barva přecházela do hnědá. Jemné hnědé oči. Když kolečkové křeslo poprvé odjelo, měl jsem strach opřít se o ni takovou vahou, jak bylo třeba, když jsme podnikali ten nekonečně dlouhý výlet halou dolů až ke koupelně. Ona však byla silná, daleko víc, než jak vypadala. Pamatoval jsem si, že jsem ji vídal v noci sedět v houpacím křesle. Byla pokaždé vzhůru, když jsem se náhodou vzbudil. Byla to moje tvář v zrcadle – a nebyla to moje tvář. Když mě noha pode mnou začala trošku lépe nést a když mi sundali z obličeje fáč, opřel jsem se o umyvadlo a pokoušel jsem se zjistit, co tu nesedí. Na mé tváři zely dva dlouhé zhojené řezy a ještě zřetelné vpichy po šití, tmavě rudé proti nažloutlé sinalosti ztraceného bronz. To, co tady jaksi vadilo, bylo něco jiného, než má červená zranění. Něco jemně narušujícího rovnováhu: ložnice nebyla tak docela skutečná, žádný její roh nesvíral devadesát stupňů a rovněž dveřní a okenní rámy nebyly rovnoběžné se stropem a podlahou.

Akceptoval jsem to, ale začal jsem se ptát. Někde jinde totiž existoval *jiný* svět, ale jeho obrysy byly temné. Ne že bych pocíťoval nějakou potřebu vtahovat ho do středu svého zájmu, ale zdálo se mi, že pozvolna a sám od sebe přichází blíž a blíž.

Pro mne bylo daleko snazší zůstat v tomhle současném světě, kde jsem kupříkladu věděl, proč na mé posteli leží malé nůžky na drát. Ptal jsem se totiž té ženy a ona mi odpověděla, že kdybych zvracel a ona tu nebyla a nepřestříhla honem dráty, které držely mou čelist dohromady, tak bych se mohl udusit. Měl jsem čelist přeraženou na třech místech a čelistní kost byla rozdrcena.

Bylo snazší zůstat tady v tomhle světě, kde jsem věděl, že zrána a odpoledne musím sedět v houpacím křesle a pomalu zvedat a zase spouštět pravou nohu. Od počátečních deseti cviků bez závaží až po sto cviků s takovou tretkou, kterou sama vyrobila: roztrhala plachtovinu na proužky, k tomu připevnila kapsy s olověnou zátěží, jinak užívanou při rybolovu. Noha mi pravda postupně sílila, ale neměl jsem v ní doposud správný cit. Byla jakoby umrtvená a bodalo mě tam, byla to asi taková reakce, jako když jdete spát a pak se naráz probudíte. Někdy to byly jehličky bolesti od prstů u nohy až ke kyčli. Míval jsem celou oblast kolem kotníku až po vršek nohy v jednom

ohni a jindy naopak zase jako v ledu, nebo se mi dokonce zdálo, že mám na noze vlhkou promáčenou punčochu, a přitom byla noha docela suchá a navíc bosá.

Přišel lékař a uštípl drát. Přiměl mne, abych pohyboval sanicí a pozoroval mne. Pak mi řekl, že mi ta žena může dát žvýkačku, to by prý mohlo posílit žvýkáci svaly. Posvítil mi do oka malou jasnou lampičkou, chtěl abych se svlékl a prošel se kolem, zatímco on sledoval moji pravou nohu. Pak mi řekl, abych si zase oblékl pyžamo a župan. Poté konstatoval, že pravá noha je už téměř v pořádku a zeptal se mne, jak se jmenuji. Řekl jsem, že Travis. Zeptal se mne, zda je to jméno celé – a já si nebyl tak úplně jist. Neznal jsem ani svou adresu. Pak ten doktor chtěl, ať počítám pozpátku a nahlas, ať sčítám v hlavě číslice a hláskuji dlouhá slova.

Jednoho dne vstoupila moje ošetřovatelka do pokoje chvilku před soumrakem, když se na strom zrovna začali slétat ptáčci. Seděl jsem v houpacím křesle u okna a díval se, jak se ptáčci vracejí domů a jak se poznenáhlu mění nebe. Posunula; podnožník blíže mému křeslu, položila ruku na mou paži a vzhledla ke mně s výrazem, který byl napůl čtverácký a napůl smutný. „Tak kdo jsem?“ To byla její důvěrná otázka a já už znal důvěrnou odpověď. „Jste Cathy,“ říkával jsem.

Na sklonku dne jsem ji vzal za ruku a pohlédl na její drsný hřbet, na ty malé modré žilky, venkovské kotníky prstů. Opravdu se mi ta ruka zdála velmi drahá. Klekla si na podnožník a byla velmi blízko. Políbil jsem ji a cítil hrbolaté místo tam, kde; jsem měl sestetovaný vnitřek úst. Její hnědé oči se zatřpytily y posledních paprscích dne. Všechno bylo takové zvláštní a sladké a samozřejmé, jako by šlo o neuniknutelné rozšíření tohoto nepochybného světa, tak přirozené a nevyhnutelné jako celý jeho zbytek.

Pohlédl jsem na ni a zašeptal chvějícím se hlasem: „Ty jsi Cathy! Můj Bože, já jsem byl... Co má... Ach Cathy! Cathy!“

Celé dno mého vědomí bylo zablokováno, ale nyní to tam skřípalo, napínalo se, bariéra se bortila – a naráz se všechno vysypalo ven. Slzy mi vytryskly z očí, řinuly se nezadržitelně po tváři a já ze sebe nemohl vypravit ani slovo. Ona však věděla, co se stalo. Objala mne a smála se, plakala a ustavičně posmrkávala.

Candle Key... Cathy Kerrová. Ten prohnutý, ošlehaný starý dům z tvrdé borovice a černého cypřiše poblíž zátoky...!

„Tvůj hausbót je přivázaný v našem starém doku tak jako dřív,“ řekla mi a pokračovala: „A stejně jako dřív se nakupily opravy. Až budeš s to, tak se do toho pustíš.“

„Obyčejně jsme vyplouvali na tvém skifu a brali Davieho na ryby.“

„Pamatuješ na ten den, jak tam tenkrát chytil žraloka a jak se pak na tebe urazil, žes tu šňůru přeřízl a uvolnil ho? To ještě ani nechodil do školy.“ Dotkla se svých vlasů. „Teď už má skoro patnáct. A já už jsem stará ženská, dost přes třicet, Trave.“

„Kde je tvoje sestra? Kde máš Christinu?“

„Ta je už mimo. Vdala se za toho chlapíka Maxe a mají teď čtyři navíc, celkem šest dětí. Děcka jsou celou dobu tady nebo pobíhají venku. Pokoušela jsem se je utiřit, ale máš rozum? Max začal obchodovat s pozemky a to bys nevěřil, jak nás získal pro tu parcelu, kterou nám tatínek zanechal na druhé straně hlavní cesty.“

„Kolikrát mne ještě budeš muset dávat dohromady?“

„To je jenom podruhé... Poprvé jsme to potřebovali oba. I kdyby to bylo třeba počtyřicáté, nikdy ti nebudu moci vynahradit, cos pro mne udělal a co všechno jsi tím ztratil. Hned teď musím zatelefonovat Meyerovi! Neměla bych to odkládat. On je totiž v stavu uvěřit spíš tomu střelenému doktorovi než mně, já tvrdila, že to potrvá jenom chvíli, zatímco doktor prohlásil, že se z toho třeba už taky vůbec nikdy nedostaneš.“

Dala mi honem pusu a vstala. „Protože jsi měl hrozný, ale hrozný otřes a oni se domnívali, že půjde o nějaké vnitřní krvácení do mozku, což by snad mohlo nějak narušit všechno to, co jsi předtím věděl. Víš, Meyer tu za tebou byl už třikrát a ty jsi ho vůbec nepoznával, bylo mu z toho nanic.“

Odcupitala ke dveřím a já si upamatoval ten důvěrně známý způsob, jak se pohybovala, na tu rychlou lehkou chůzi profesionální tanečnice, půvab krůčků těch hbitých, pevných, pěkných nožek.

„Kolikátého je dneska?“

„Hmm. Ten pán dnes ráno v televizi říkal, že do vánoc zbývá ještě devět nákupních dní...“

Odešla a nechala mne, abych se pokusil zaplnit v hlavě tu zoufalou časovou díru. Sprenger mne přizabil dvacátého osmého dne měsíce září. Takže – před dvěma a půl měsíci.

Když opět přišla ke mně nahoru, oznámila mi, že Meyer slíbil přijet sem do deseti minut. Den se chýlil ke konci. Rozsvítla a já se cítil hrozně vyčerpán. Vrátil jsem se do postele a Cathy usedla ke mně, držela mne za ruku a vyprávěla, jak Meyer toho dne odpoledne přijel pronajatou lodí a jak já v ní ležel, zabalený do přikrývek a měl jsem levou stranu obličeje prý tak děsivým způsobem roztrískanou, že to vypadalo, jako bych měl oko ven z důlku. Prý jsem jevil nějaké známky života, ale jen tak tak. V žádném případě jsem však nebyl natolik živý, aby se dalo podle obvyklé rutiny volat ambulanci. Tak mne položili do jejího starého pickupu a Cathy řídila jako šílená, zatímco Meyer stál vzadu v nákladním prostoru u mého lůžka a chránil mne před přílišnými nárazy. Vzali mne k doktoru Ramirezovi, co vypadal jako Švéd. A já si pojednou vzpomněl, že to byl právě Ramirez, kdo se přišel na mne podívat sem do Cathyina domu. Pamatoval se na mne už z dřívějška. Tehdy jsme oba dva svorně oblbovali Lois Atkinsonovou. Léčil mne ze šoku. Tu noc o mne pečovali tři z jeho lidí. Na druhý den mne ambulance převezla do malého špitálu v Homesteadu do péče chirurga, jemuž Ramirez důvěřoval; ten chirurg mi potom opět sestavil levou polovinu obličeje. Cathy vyprávěla, že jsem byl plný různých jehel a destiček a speciálních drátů. Když už to vypadalo líp a já byl jakž takž schopný pohybu, přivezla mne ambulance zpátky do jejího domu. Ta milá Cathy pak opustila svou práci ve vesnici, aby se o mne mohla starat.

„Jak ti Meyer vysvětlil, co se stalo? A co řekl Ramirezovi?“

Olízla si rty. Na tváři se jí objevil starostlivý výraz. „Co se stalo. Oba jste s Meyerem vypluli dolů do Florida Bay, trochu si zarybařit. Tys potom na motorovém člunu opustil *Sedmu* a za jízdy sis vylezl na příď něco nahonem opravit či zamontovat nebo co, já nevím, a předal jsi kormidlo Meyerovi. Člun zrovna projížděl mezi nějakými menšími ostrůvky, když se vám převalo lanko od kormidla. Člun se v plné rychlosti otočil přímo na ostrov a tys to vzal střemhlav mezi kmeny mangrov.“

„A nevíš taky, co se mi to stalo s nohou?“

„Tím nárazem se vykroutila dozadu a přitom sis poranil nějaký nerv. Tuším, že se jmenuje ‚si – nebo sciaticus‘? Jo, to je, on. Ale hojí se to opravdu dobře.“

„Kde tedy získal Meyer tu nájemní loď?“

Napřímila se. „Na to se radši zeptej přímo jeho. Já vůbec nic nevím.“

Dobře mě nakrmila a já pak usnul. Vzbudila mne o půl jedenácté, to když přišla ke mně s Meyerem do ložnice. Meyer zářil jako tykev s velkou svíčkou. Nechtěl jsem, aby si všiml, že mi ta zatracená vláha zase teče z očí. A on si toho vlastně ani nemohl všimnout, protože se pořád odvracel kvůli ustavičnému smrkání.

Cathy nás nechala o samotě a zavřela dveře. A on hned: „Absolutně nejhorší na tom všem bylo, a to mi věř, nemít nikoho, komu bys to řekl.“ No a potom, potom už byl k nezastavení. Všechno mi musel vyprávět. Tak jsem se dověděl, že v jednu ráno přišel Davis na palubu Keynesu, zburcoval Meyera a odvezl ho dolů do Miami, kde vyzvedli Sprengera a odjeli do Regal Marine. Sprenger s Meyerem se rozhodli počkat poblíž rampy, zatímco Davis pojede do Regal a eventuálně přijede s pronajatou lodí. Sprenger si s sebou vzal elegantní kožený kufr, podobný objemnému balíku. Bylo to pouzdro na dvě ručnice, dva teleskopy, munici, popruhy a čisticí vybavení. Meyer je cestou na Bezejmenný zdržoval tím, že je vedl přes mělčiny, kde by trochu rychlejší plavba znamenala jisté riziko. Sprenger pak nechal Davise s Meyerem na lodi za blízkým ostrůvkem a přebrodil se k jižnímu cípu ostrova, kde vyčkal delší dobu. Vystřelil jednu ránu a pak v různých intervalech tři série po šesti výstřelech. Vrátil se zpátky na loď a přikázal Davisovi, aby Meyerovi připoutal jednu ruku dozadu a druhou přes kormidlo. Pak ho nechali samotného.

„Vzdálený rachot výstřelů a pak ticho,“ vyprávěl Meyer. „Jedno peklo střídalo druhé: to vedro. A komáři. Konečně se mi podařilo natolik se uvolnit, že jsem si mohl stoupnout a jakž takž dosáhnout panimandou na okraj kormidla. Třikrát jsem se musel odrazit a napotřetí jsem to přerval. Dostal jsem se z lodi a našel pařez mangrovy, pokrytý škeblemi, tak jsem se o něj třel zády tak dlouho, dokud jsem

neroztřepil ten zatracený provaz vedví. A taky trochu i vlastní kůži. Na lodi byla stará harpuna, vzal jsem ji s sebou pro každý případ. Odkud se sakra vzaly ty masařky? Jak to věděly? Byly tak sčuchnuté s Davisovou tváří, že jsem skoro ani nemohl určit, kdo to je, dokud jsem je neodehnal. Bylo jich plno i v salónku. Měl jsem za to, že jsi mrtev. Sprenger ležel přes tebe. Napřed mi přišlo trochu divné, že na tebe tak ty mouchy nesedají, a tak jsem ti přiložil ucho na ústa a poznal jsem, že ještě dýcháš. Tak jsem Sprengera z tebe stáhl.“

„Vřelé díky.“

„To je dobrý. Nemohl jsem dobře odvléct loď a nevěděl jsem, kde vůbec začít. Měl jsem se dostat k houkačce a zavolat vrtulník pobřežní hlídky.“

Ani jsem na to nepomyslel. Každý... každý byl doprdele *mrtvej*! Víš? A to ti zatraceně stěžuje myslet.“

„Co bylo příčinou jeho smrti?“

„Pět malých otvůrků skrz černé tričko přímo do hrudníku. Přesně uprostřed, ale jen o stín vpravo, řekl bych. Klidně bys je mohl zakrýt hrací kartou... Fantastické.“

„Sprenger zastřelil Mary Alici Kam ji trefil?“

„To nevím. Neměla žádný vstřel, jenom díru přímo ve spodině lebeční, velkou jako vlašský ořech.“

Došlo mi, co způsobilo, že se svalila tím divným způsobem. Měla přece otevřená ústa dokořán a právě jimi vnikla kulka do krku.

„Vzal jsem člun a měl jsem svinskou práci, abych znova a sám nasměroval kormidlo. Nikdy jsem to nedělal. Musel jsem tlačit dolů, aby to zabralo. Pak jsem tě konečně dostal do člunu, jenomže jsem nemohl nazpátek do Regal Marine, já si ten člun totiž nepůjčoval. Tak jsem trávil čas tím, že jsem Davise vtáhl dolů k těm dvěma a pozavíral všechno, co se dalo, do roztrískaných lodních oken jsem vecpal nějaké hadry a hlavně jsem vysprejoval ty hnusné stovky much. No a vzpomněl jsem si na Cathy a uvědomil si, že bych mohl najít to místo kolem vodní nádrže na Candle Key. Tak jsem jí řekl –“

„Já vím, ona mne odtamtud vyzvedla. Víím i o doktoru Ramirezovi a o Homesteadu. Ale co jsi dělal potom?“

„Pak jsem ovšem začal nabývat dojmu, že přece jenom hodláš žít. Jenže potíží byla v tom, že jsem jaksi nemohl vymyslet žádné

vhodné vysvětlení, o co tu jako šlo. Vždyť ani já sám pořádně *nevěděl*, co se tu stalo. Tak jsem se na zpáteční cestě z Homesteadu stavil v Regal Marine. Ani se moc o tu kocábku neobávali, vždyť na jejich parcele pořád ještě parkoval Davisův bourák. Nabulíkoval jsem jim, že jsem Davisův kamarád a že jsme se rozhodli podržet si člun ještě trochu déle. Dal jsem jim dvě stě dolarů a řekl, že Davis měl rybářské štěstí o kus dál v Keys a poslal mne pro svoje auto. Ukázal jsem jim i klíčky od vozu. Upozornil jsem je, že to může trvat dalších pár dní. Odešel jsem a vzkázal Cathy, aby nečekala. Zajel jsem s Davisovým autem do Miami a nechal ho na parkovišti nákupního střediska, se spuštěnými okny a s klíčky uvnitř. Sedl jsem do autobusu na Homestead, abych za tebou zaskočil, a pak dalším autobusem dolů do Candle Key. Bylo příliš pozdě cokoliv udělat, a tak jsem se vyspal v tomhle pokoji a ráno jsem tam zase zajel s vypůjčeným člunem. Musel jsem si ovázat ručník okolo obličeje. Měl jsem u sebe malou láhev s benzínem, ono to trochu paralyzovalo ten smrad. Pokaždé, když to na mne přišlo, tak jsem si trošku toho benzínu nalil přes ručník. I tak jsem strávil spoustu času běháním k zábradlí.“

„Bože... chudáku Meyere!“

„No co, on to vlastně byl pud sebezáchovy. Co by se stalo, kdyby to všechno zůstalo otevřené? Byl bych pak zralej zavřít do nějaké cely. Pořád jsem myslel na to, žes to udělal ty a já byl součástí McGeeho. Jenže tohle bylo na mne přece jenom moc silný kafe. Zabalil jsem je do té modré plachtoviny, cos měl, víš – tu roli. Zašil jsem je zakřivenou jehlou a dvakrát zavoskoval. Zadrátoval jsem veliké Sprengerovo pouzdro na pušky k jeho kotníkům. Pak se zaplatpámbů konečně octl v tom vypůjčeném člunu. Taková těla, to není sranda. V jedné chvíli jsem skoro brečel, Sprenger byl moc těžký a já se bál, že ho snad ani nebudu moci vyvléct ze salónku ven. To pochopitelně nebyly slzy smutku, ale slzy vzteku. Já do něj i kopal... Já vím, byl to zřejmě zkrat. Ty jsi měl schovaný takový třicet stop dlouhý řetěz, bylo to na něco speciálního? Ten veliký, víš, s těmi mohutnými články. Já ho totiž omotal kolem toho balíku a taky kolem jejího zápěstí a celé jsem to ještě upevnil drátem. Nevyklouznou.“

Mluvil rychle, tenkým vysokým hlasem a v očích měl zvláštní výraz. „Meyere, Meyere.“

„Ta věc tam dole v podpalubí na zádi, kterou jsem použil na toho třetího, na Davise, co jsi mi ho popsals s tím knírkem a s účesem na Joe Namatha, já ti nevím, k čemu to mělo sloužit, takové to bylo těžké, jako kus nějaké železné klece. Když konečně byli všichni ve člunu, přikryl jsem je velikou sítí, tou rybářskou, však víš kterou. Do držáků jsem vložil dva rybářské pruty.“

„V pohodě.“

„Upil jsem něco ze tvého džinu. Ze šálku, na zahřátí. Ten šálek byl teda jo vrchovatý. Furt jsem dávil, ale nakonec jsem to přece udržel v hrdle. Pak jsem šel přes a pod silniční most a vyšel jsem ven. Neznal jsem ani ten most. Chtěl jsem, aby to tam bylo klidné, ale kdepak. Zpěněné vlny. Musel jsem se pracně dostat dolů a trvalo mi snad věčnost dostat se ven zase do míst, odkud bylo vidět Keys jen jako čáru na obzoru. Jaký máš pocit, když vyklopíš tři lidi v modrých pytlích? Měl jsem hlavu plnou nejroztodivnějších věcí. Sám v sobě jsem se ne a ne vyznat. No a v tu chvíli jsem si na něco vzpomněl. Později jsem si to vyhledal v mormonské bibli, je to kniha Ether, třetí kapitola: ‚I řekl Pán, aj, budeš jako velryba vprostřed moře; neboť vlny jako hora poženou se na tebe. A přesto já tě opět pozdvihnu z hlubin mořských; neboť vichry vanuly od mých úst a také deště, i potopy jsem poslal. A aj, připravím tě proti těmto věcem; neboť nemůžeš překřížit bezpečně obrovskou tu hlubinu, tedy připravuji tě proti mořským vlnám a vichrům, jež vanuly, jakož i povodním, které přijdou. Proto čeho žádati budeš, abych připravil tobě, abys směl míti světlo, když se topíš v hlubinách mořských?‘ Proč mi to místo vyvstalo na mysli? To bych rád věděl. A tak jsem jenom řekl amen a přehodil je přes brlení. Ihned šli ke dnu. Ta klec nebo co se zachytila za síť a vzala ji s sebou. Měl jsem nějakou rychlost a řízení šlo ztuha, takže drželo ve větru, jenže potom začal foukat a obracet se, a když jsem se dostal ke kormidlu, kolo se utrhlo, a než jsem je mohl nasadit zpátky, přihnala se vlna a naplnila člun do poloviny. Stroj začal vynechávat a já obrátil k břehu a spustil motor naplno, trochu to odčerpávalo vodu. A kousl jsem se do jazyku. A... a ztratil jsem svůj šťastný klobouk.“

„Ten ze safari?“

Chtěl se usmát, ale tvář se mu náhle zkřivila a zlomila, složil hlavu do rukou a začal vzlykat. To jsou ti jemní lidé, co se lámou. Dokáží leccos překlenout. Dokáží zvládat hrůzy dlouho poté, co my ostatní odpadáme. Jenomže je to poznačí mnohem hlouběji, mnohem trvaleji. Byl to zvrat úlohy v její největší hořkost. Věděl jsem, jak mu asi muselo být, i když jsem byl na okamžik zaskočen svým zaváháním. Život je svým způsobem série pokusů o útěk před starými vzory. Někdy můžeš. Natáhl jsem ruku a dotkl se jeho ramene.

„Dobře jsi to udělal, chlapče,“ řekl jsem mu. „Opravdu jsi udělal obrovský kus zatracené práce, přesně to, co bylo zapotřebí. Byla to správná volba.“ Narovnal se, přetřel si oči a vysmrkal se. Nesměle se pousmál a dovyprávěl mi vyrovnaným a už klidnějším hlasem zbytek. Byl čas zadržet dopisy, jež nechal s Jenny Thurstonovou, ale věděl, že jsem je nepodepsal. A tak je nechal být. Ať si lidi Sprengera a Mary Alici hledají. Je nutno využít toho, že bylo jenom pět lidí, kteří věděli, že Mary Alice odplula do Lauderdale na palubě *Sedmy*, a z těch pěti lidí tři už nejsou mezi živými.

Vrátil posléze vypůjčený člun a zaplatil za rozbité kormidlo. Pak použil Cathyin starý skif a každý den vyplouval na Bezejmenný, aby odstraňoval stopy násilí a retušoval místa, kam se zaryly kulky. Opravil a uvedl do chodu generátor i klimatizaci. Vyhodil všechny věci, jež podléhaly zkáze a které poškodilo horko. Nezbavil se majetku po Mary Alici dokud nenašel tajný úkryt s obálkami plnými známek, který ostatně sám vymyslel. Spustil *Muñequitu* opět na moře a ruční pumpou pracně vypumpoval veškerou vodu. Vyjmul z ní rozstřílená světla a všechny věci, zničené Sprengerovým odstřelováním, pohrbil je šest stop hluboko, zakoupil náhradní a za pomoci Davie Kerra je připevnil. Odvlekli *Muñequitu* do nevelké dílny v Candle Key k dobrému mechanikovi. Stroje byly příliš dlouho ve slané vodě. Mechanik je vyndal, jeden z nich rozmontoval a s dalším už byl téměř hotov. Za přílivu opustili Christinu, Cathyinu sestru, šli se na mne podívat, načež Cathy, Davie a Meyer zatáhli *Sedmu* nazpět a zakotvili ji v doku poblíž starého domu. Spolu s Daviem a Cathy na ní vykonali spoustu práce.

Zeptal jsem se ho na Hirshe a na vyšetřování vraždy.

Pokrčil rameny: „Viník upláchne, když ho nikdo nechytá. Soud se opíral o výpověď mého starého přítele, ale on neměl co říci. Ano, měl nějakou investiční dohodu s jistým panem Sprengerem, který byl v obchodním úvazku. Investovaná částka byla záležitostí mezi oběma pány. Pokud by pan Sprenger nebyl spokojen, peníze by byly vráceny. Hirsh musel jít do banky, když lidé okolo daní otevřeli přihrádku a vzali, co bylo uvnitř. Musel podepsat prohlášení, které potvrzovalo, že obsah patřil Sprengerovi. Od lidí okolo daní zjistil, že každý jednotlivý kus papíru, který se vztahoval na Sprengerovy osobní záležitosti, zmizel spolu se Sprengerem. Když jsem mu dal ty tři hnědé obálky a on je otevřel a poznal, co jsou zač, třikrát se mne zeptal, jak jsem k nim vůbec přišel. Řekl jsem mu, že jestli se mne ještě jednou bude ptát, tak naše přátelství skončí. Chtěl vědět, co má s nimi dělat. Já to řekl, protože podle jeho vlastního tvrzení známky nebyly dostatečně jednotné, aby byly sledovatelné jako individuální položky, a vrátily by se do inventáře. Řekl mi, že pokud na ně bude někdo uplatňovat nárok, tak půjdou do jeho přihrádky v bance. Bylo mu osmdesát, když jsem tam přišel. Když jsem odcházej, bylo mu tak kolem padesáti a blížil se věku čtyřicet devět. On a slečna Moojahová to zvládají sami.“

„A co Goodbread, nehledal mne?“

„To si piš, že hledal. A taky kapitán Lamarr, přišli sem dolů oba dva poté, co jsi byl pryč z nemocnice. Taky tě byli navštívit v té nemocnici. Bylo jim moc líto, že jsi utrpěl tak ošklivé zranění. Když mluvili s Ramirezem, zmínil se o úlomcích mangrovové kůry a o třískách, které ti vybíral z obličej. Byla to ohromná pomoc, že jsem ho měl k tomu, aby se o tom zmínil. Kolem té vraždy bylo spousta povyku. Generál Lawson udělal třicetivteřinový televizní šot, ve kterém nabídl sto tisíc dolarů za informaci, která by policii přivedla na adresu paní McDermítové nebo pana Sprengera. Už to utichlo, už je to taky nějaký ten pátek. A svět se klidně točí dál.“

To bylo po půlnoci a oba jsme už byli unavení. Meyer se nevrátil domů, ale přespal na *Sedmě*. Když jsem ho zase spatřil časně zrána, ukázal mi, co zapomněl minulou noc. Měl v kapse malou skládací prohlížečku, tak ji přede mnou roztáhl, vložil do ní 35 mm diapozitiv a podal mi to. Obrátil jsem prohlížečku k obloze v horním rohu

mého okna. Byl to Hirshův fotografický výtvar: tatáž dáma, kterou jsem viděl v jiném světě. V tamtom světě byla z profilu. Na těchhle třech známkách, tvořících tiskové pásmo bez zoubků, co usnadňují odtržení, byla dotyčná dáma pootočená a dívala se přímo na mne. Co to předtím říkala? „Ach ne, ne, zase ty!“ Tentokrát byla provedena v jiném barevném tónu, pozoruhodně blízkém téže barvě, jakou měl klobouk, o němž Mary Alice říkala, že ji podle něho Sprenger pozná.

Ta dáma na známce měla malá, rozmrzelá, podivně erotická ústa a výraz arogantní výzvy.

„Kdo je to,“ zeptal jsem se.

„To je pro tebe, dárek od Hirshe. Osobní, soukromý dárek.“

„Chtěl jsem říci, měla ta dáma vůbec nějaké jméno?“

„Děláš si psinu? Jmenovala se přece královna Viktorie.“

„U všech rohatých, omlouvám se, paní královno.“

„Tady je ověření o pravosti, vydaný Královskou společností. Jde o nezaprotokolovanou chybu, dokonce o dvojitou chybu, totiž o chybnou barvu a tisk na obou stranách.“

Pohlédl jsem na to ověření. Nový Zéland číslo 1, horizontální pásmo tří známek, tištěno šarlatovou rumělkou místo jemné karmínové barvy. Přetisk.

Slabší otisk v téže barvě na rubu. Nezaevidované. Jedinečné. Autentické. „Jakou to má hodnotu?“

„Před deseti roky tvrdil jeden znalec od Stanley Gibbonse, že čtyřicet tisíc dolarů. Hirsh říkal, že jestli chceš peníze, je možno se dostavit na aukci, která se blíží. Já už zapomněl podrobnosti... Na chvíli jsem se domníval, že vážně potřebuješ prachy.“

„A myslíš si snad, že ne? Já jsem dočista –“

„Já vím, já vím. Zamýšlel jsem koupit pro tebe nový byt blízko Bahia Mar. Legální adresa. Tam máš přece blízko svoje kořeny. Oba jsme tam byli příliš dlouho, než abychom byli teď vyburcováni kariéristy.“

„Změnil jsi plán? Ty se chceš stěhovat pryč?“

„Ne. Bylo to špatně. Ty sám víš, kolik pověstí se točí okolo Bahia Mar. To nové nařízení se týká ilegálních přistěhovalců, ale netýká se obchodních přístavišť s pronájmem člunů. Tak se vlastně netý-

ká nás. Byly tam pořád oslavy do té doby, dokud z nás Irv neudělal normální lidi.“

„*Sedma* je dobře ukotvená právě tady, Meyere.“

Vypadal velmi zamyšleně. „Já vím. Mužský ve tvém stavu patrně nedělá mnoho rozhodnutí. Mám dát ten Hirshův dárek do aukce?“

„Já... já myslím, že si to ještě na chvíli ponechám.“

„To znamená, že budeš muset najít záchrannou práci zatraceně rychle, že je to tak?“

Tušil jsem skutečně první maličký záchvěv předtuchy, velmi nezřetelný, který se někde uvnitř rozhořival. Ale skutečný. „Asi bych měl,“ odpověděl jsem, „asi bych měl.“

Přišel chladný lednový den, chladný a ohavně jasný, kdy jsem si navlékl svetr a vlněné kalhoty, které mi přinesla ze skříně na šaty, co byla na palubě *Srdcové sedmy*, a pak jsme spolu sešli do toho větru ven. Byl jsem o moc lehčí, než v době operace mé nohy – a to už bylo dávno. Připadalo mi, jako bych byl směsicí kukuřičných lupínků, utahaných gumových pásů a starých rozhlodaných kostí. Vystoupil jsem z nekonečného starého filmu do arktické záře.

Šli jsme na *Sedmu*. Chtěla mne zavést dovnitř, kde tolik nefoukalo, ale já jsem k tomu ještě nebyl připraven. Lezl jsem po příkrém žebříku na horní palubu s opatrností rekonvalescenta, překročil zábradlí na pravém boku lodi a zůstal stát, rozhlížeje se přes ocelově šedý záliv pod tmavě modrou oblohou. Ten starý hausbót mne nepřivítal. Nebyla to moje loď. Měla problém s vnitřnostmi a s krví, s udržením stálosti a s masačkami. Cathy něco nedobrého vytušila a položila svoji ruku na mou, když jsem pevně sevřel zábradlí. Něco v jejím doteku mi řeklo, abych pamatoval na sladkost. Obrátil jsem se a pohlédl dolů do těch hnědých očí, do té zvláštní směsi pokory, chápavosti a hrdosti.

Vítr jí bral slova od úst, a tak jsem se k ní musel sklonit blíž, abych ji slyšel. „Jako předtím,“ říkala. „Jak to bývalo tenkrát, pokud je to právě to, co si přeješ a co potřebuješ, jestli jsi připraven. Mohla bych říci, že mi na tom nezáleží, ale to bych lhala.“ Tehdy svou malou bradičku pozvedla o trochu výš: „Ale každopádně bys nebyl ničím vázán, Trave.“

„Cathy, já –“

„Prosím tě, teď o tom nemluv. Počkej, až toho budeš schopen.“

Slyšela svá vlastní slova a dívala se polekaně a potom se půvabně začervenala a schovala svoji tvář na mém rameni. Objal jsem ji pár okamžiků před tím, než se mohla přidat k mému smíchu. A právě tehdy jsem pocítil, že se paluba pod mýma nohama změnila. Jako by *Sedma* ve své ohavné zamyšlenosti pokrčila rameny, rozhlédla se a poznala mne. A přivítala nás. Zřejmě byla taky tak nějak hrozně daleko jako já.

Sešli jsme s Cathy dolů a vypili konvičku horkého čaje se skořicí. Pak mne doprovodila zpátky do toho starého domu. I přes kravál odpoledního utkání, vysílaného v televizi, jsem slyšel, jak si v kuchyni zpívá, zatímco narychlo klohnula něco k jídlu. Prozpěvovala si, bez ohledu na jakoukoli notovou stupnici, jak jsem na to už ostatně býval zvyklý od té doby, co jsem posledně bydlel v Candle Key.